

မိုးမိုးဌေး သိုက်ဖွား ညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်းစိတ်များ သရုပ်ဖော်မှုစောမြန်နှာ

မိုးမိုးဌေး အိပ်ယွန်းယှဉ် သိုက်ဖွား
အောင်မြင်ဦး နေဦးထက် သတိုးစက္က
လင်းရောင်တင် ဘုန်းမီးနေလ ဟိန်သာဇ

နိဂုံး

ပြည်ထောင်စု ဖြိုကွဲရေး	ဒီတစ်နေ့
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖြိုကွဲရေး	ဒီတစ်နေ့
အချစ်အခြာအားကာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒီတစ်နေ့

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့အားကိုး ဖုတ်ခိုင်း အဆိုးဖြစ်ဝါဒီများကား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်တော့ချမ်းသာမှုနှင့် နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများကား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများကား ဆန့်ကျင်ကြ၊
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများကား ဘုံရန်သူတစ်ဦး သတ်ပုတ်ချေမှုန်းကြ။

နိဂုံးချုပ်တော် (၄) မှတ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ စုစည်းတော့ချမ်းသာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်ခံ့ရေး၊
အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး၊
မြန်မာပြည်တွင်း ပြည်ပတရားအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့် နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ခု
တည်ဆောက်ရေး၊

နိဂုံးချုပ်တော် (၅) မှတ်

စိတ်ပိုမိုစေ့ရေးအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြုစီစဉ် ပြန်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး၊

နိဂုံးချုပ်တော် (၆) မှတ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
အမျိုးဂုဏ် လက်ဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုစာပေအနုပညာ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
ပညာတတ်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်လှစ်ထက်မြက်ရေး၊
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး၊

ဝိညာဉ်လောက ဖြစ်ရပ်ဆန်း

တဝဂ္ဂပုံရိပ်မှ စောမြန်နန္ဒာ

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၃၀၁၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၄၀၇၂၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဌေးဌေးမြင့်

ရင်သွေးငယ်စာပေ

၁၁၄/စီ၊ မီးရထားရိပ်သာ၊

စောရန်ပိုင်မြောက်ရပ်ကွက်၊ အလုံ။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

၂၂၅၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ။

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀

မာတိကာ

၁။ တဝှေ့ပုံရိပ်မှ စောမြန်နှာ

၂။ အဘိုးရဲ့ ဆေးတောင်ရော

၃။ ငှက်မင်းကျိပ်စာ

၄။ ကုမ္ပဏီမာယာ

၅။ စဉ့်အိုးထဲက တစ္ဆေမလေး

၆။ ပန်းနုရောင် ရဲတိုက်ထဲက ဗီညာဉ်

၇။ တစ္ဆေ မချော

၈။ ပွင့်ချပ်စာစာထောင် သခင်မနှင့် သစ္စာမြေ

၉။ ခြံနံဖိတ် ၁၆

နီဂိုဌေး

အိုယွန်းယုဉ်

သိုက်ဖွား

လင်းရောင်တင်

သတိုးစက္က

နေဦးထက်

ဘန်းမီးနေလ

ဟိုထောဇ

ဘောင်မြတ်ဦး

တဝဂ္ဂပုံရိပ်မှ စောမြန်နွာ

ရီရီဌေး

မြန်မာပြည်တွင် တဝဂ္ဂဘုရား များစွာရှိသည့်အနက် ရခိုင်ပြည်နယ် မြောက်ဦးမြို့နယ်မှ တဝဂ္ဂဘုရားအဖြစ်အပျက်နှင့် ပုဂံပြည်က တဝဂ္ဂဘုရား အဖြစ်အပျက်ချင်း အတော်ပင်ဆင်တူ သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပန်းသန္တာ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် မြောက်ဦးမြို့သို့ ရောက် ခိုက် ထိုမြို့တခွင်မှ ဘုရားများကို ပန်းသန္တာက လိုက်လံပို့ဆောင်

၈ ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ၈

ခဲ့ရာ 'မူလေးမူ' စေတီတော်များ၌ အပါအဝင်ဖြစ်သော တဝဂ္ဂ
ခေါ် မျှော်တော်မူစေတီတော်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုစေတီတော်မှာ နန်းတော်ကုန်းအရှေ့ဘက် ၂ ဖာလုံခန့်
အကွာအဝေး၌ရှိသော တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ တည်ထားခဲ့
သည်။

ထိုတောင်ကုန်းကို မျှော်တော်မူတောင်ကုန်းဟု ခေါ်
သည်။ ဤသို့ခေါ်ရသည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ မျှော်တော်မူ
တောင်နှင့် အရှေ့ဘက်ရှိ သျှင်ငယ်တက်တောင်နှစ်ခုအကြား၌
ပုဏ္ဏားမြောင်းရှိသည်။

ကျုံး၏ အရှေ့ဘက်တွင် ကွမ်းဈေးတံတားရှိပြီး ၎င်း၏
တောင်ဘက်၌ ပုဏ္ဏားတောင်ခံတပ် ရှိသည်။ မျှော်တော်မူတောင်မှ
ကြည့်လျှင် ကွမ်းဈေးတံတားကို မြင်ရပြီး စစ်သည်တော်များ၏
ဇနီးမယားများက လင်သားများ စစ်ချီသွား၍အပြန် (စစ်ပြန်)ကို
ဤတောင်ကုန်းပေါ်မှ စောင့်မျှော်လေ့ရှိသဖြင့် မျှော်တော်မူတောင်
ဟု တွင်လေသည်။

၉ ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ၉

'အဲဒီ' စစ်သည်တွေရဲ့ ဇနီးမယားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ချစ်
ဆင် စစ်သည်တော်တွေကို ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ ပြန်လာစေဖို့
အိမ်တောင်မှာ တည်ထားတဲ့ မျှော်တော်မူဘုရားမှာ အောင်သပြေ၊
အိန္ဒြာ၊ ကုက္ကာ၊ ယန်း၊ ဆီမီးများနဲ့ ပူဇော်ဆုတောင်းခဲ့ကြပါတယ်။
အိပ်မေ့ အဲဒီ မျှော်တော်မူဘုရားကနေ တဝဂ္ဂဘုရားအဖြစ် ပြောင်း
သွားပုံကတော့ မင်းဖလောင်းလက်ထက်က အစပြုခဲ့ကြတယ်။
အောက်လမ်းကလေးဟာ တကယ်ကိုကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်း
တယ်'

ထိုသို့ အစချီကာ တဝဂ္ဂပုံရိပ်မှ စောမြနန္ဒာ၏ ကြေကွဲ
သွား အကြောင်းများကို ကြားသိခဲ့ရပါသည်။

ကောဇာ (၉၃၃-၉၅၅)တွင် မြောက်ဦးမြို့တော်၏ မင်း
အလောင်းလက်ထက်၌ နန္ဒသူရနှင့် ဒေဝသူရိန်၊ စောမြနန္ဒာ
တို့သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ ပညာသင်ကြားရာ၌လည်း အတူတူသင်
ကြားခဲ့ပြီး မင်းဖလောင်းထံပါး၌ အမှုတော်ထမ်းခဲ့ကြသည်။ နန်း

တွင်း၌ အမှုတော်ထမ်းစဉ် နန္ဒသူရမှာ စစ်သေနာပတိဖြစ်ပြီး ဒေဝသူရိန်ကား ဗိုလ်မှူးအဆင့်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည်။

နန္ဒသူရမှာ စိတ်ရင်းကောင်းသလောက် ဒေဝသူရိန်ကား...

နန္ဒသူရနဲ့ ငါဟာ ပညာသင်ကြားရာမှာ အတူတူဖြစ်ပြီး အခု အမှုတော်ထမ်းတဲ့အခါမှာ သူက စစ်သေနာပတိဖြစ်ပြီး ငါက ဗိုလ်မှူးလေးအဆင့်ပဲရှိတော့ အဆင့်ချင်းကွာတယ်။ ငါဟာ သူ့လက်အောက်က သူ့အမိန့်ပေးသမျှ နာခံနေရတဲ့အဆင့်ဖြစ်လေတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အရမ်းခံစားရတယ်။ အခုတော့ မင်း မော်ကြွေးထားဦးပေါ့၊ တစ်နေ့မှာ မင်းနဲ့ ငါ တွေ့ကြတာပေါ့’

အဆင့်မြင့်သွားသည့် သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ အကောက်ကြံခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် စစ်သေနာပတိ နန္ဒသူရမှာ ရခိုင်ပြည်၏ အလှတန်ဆောင် နန်းတွင်းစာဆို စောမြနန္ဒာနှင့် ပူးစာစုံဖက်၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့ရာ စစ်သေနာပတိနှင့်

လက်ထပ်ထိမ်းမြားပွဲသဘင်ကြီးမှာ ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲ စည်ကားသိုက်ခြိုက်လှပေသည်။

‘တောက်... ဒီလို ချောမောလှပတဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ်ရဲ့ အလှတန်ဆောင် စာဆိုတော် စောမြနန္ဒာနဲ့မှ လက်ထပ်ရပေလေတယ်။ မင်းကတော့ ဘုန်းကံကလည်း ကြီးမား၊ ဇနီးမယားကလည်း ပညာတတ်၊ အလိမ္မာကလေးဆိုတော့ မင်းဘဝက ချောမောအဆင်ပြေနေပြီပေါ့၊ ငါ့မှာတော့ အစွမ်းအစရှိရက်နဲ့ မထင်ပေါ်၊ ဘယ်တော့များမှ စင်ပေါ်က ကောက်ပါလိမ့်’

ထိုသို့ ညည်းညူကာ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေသည်။

‘စစ်သေနာပတိဖြစ်လို့ မကျေနပ်ရတဲ့အထဲ စောမြနန္ဒာနဲ့ပါ အကြောင်းပါတော့ မင်းကို တစ်နေ့မှာ ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ အောင် ငါ လုပ်ပြမယ်’

အကောက်ကြံသူတို့ အမုန်းကား ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ထိုသို့ ကြိမ်းဝါးရင်း အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

စောမြနန္ဒာနှင့် ဆုံတွေ့သည့်အခါတွင်...

‘ကျုပ်သူငယ်ချင်း စစ်သေနာပတိကြီးကတော့ လူကလည်း ဘုန်းကံကြီးမားပြီး နန်းမယားကလည်း အလိမ္မာ ပညာတတ်ဆိုတော့ အလွန်ပင် ကံကောင်းပါပေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ သူငယ်ချင်းပီသစွာ ဝမ်းသာစကားဆိုပါတယ်လို့ ပြောပေးစမ်းပါ’

ထိုသို့ စကားချိုချိုဖြင့် အယုံသွင်းခဲ့သည်။

သဘောဖြူ အူစင်း လင်မယားနှစ်ယောက်မှာလည်း...

‘အသင် ဒေဝသူရိန် စိတ်အားမငယ်ပါနှင့်၊ မကြာမီ ရာထူးပေါ်ပါက ရာထူးအဆင့်ကိုတိုးရန် မင်းလောင်းကိုယ်တော်ကြီးကို လျှောက်ထားပေးပါအံ့’

ဟူ၍ ၄င်းတို့ ပြုလုပ်ပေးမည့် အစီအစဉ်ကို ပြောကြားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဒေဝသူရိန်က ပြုံးရယ်မပျက်သော မျက်နှာဖြင့်...

‘သူငယ်ချင်းတို့လင်မယား ကောင်းစားလျှင် ကျုပ်

ကောင်းစားသလိုပါပဲ၊ အကြောင်းမဟုတ်လင့်၊ ကျုပ်အား သူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ရုံနှင့်ပင် ကျေနပ်လှချေပြီ’

‘သည်လို မဆိုပါနှင့်၊ ကျုပ်လည်း အခွင့်ရလျှင် သင့်ရာထူးကို တိုးရန်အတွက် လျှောက်ထားပေးမည်ဖြစ်၍ တစ်နေ့သောအခါတွင် ကြီးမြတ်သောရာထူး ရပေမည်’

‘အသို့ဆိုလျှင် ဝမ်းမြောက်လှပါဘိ’

ဒေဝသူရိန်သည် မျက်နှာကသာ ပြုံးချိုသာမျက်နှာပုံးဖြင့် ပြောနေသော်လည်း ရင်တွင်းမှာမူ ဒေါသအစိုးအငွေ့များ ထောင်းထောင်းထနေခဲ့သည်။

‘သို့ဆိုလျှင် ကိုစက္က စောင်းကြိုးညင်း၍ တီးခတ်ပြပါလော့’

‘ထန်... တတျာတေရှင်... ထန်တတျာတေရှင်...’ အစချီသည့် စောင်းကြိုးသံကလေးဖြင့် စတင်တီးခတ်ခဲ့သည်။

အနုပညာ အသည်းနှလုံးရှိသော စောမြနန္ဒာ၏ နှလုံး

သွေးကြောဆီသို့ ငြိမ်ညောင်းသည့် စောင်းသံကလေးများ စီးဝင် သွားခဲ့သည်။

စောင်းတီးခတ်မှုများ ပြီးဆုံးသွားသောအချိန်တွင်...

‘ကိုစက္ကရယ်... ရှင့်ရဲ့ စောင်းသံဟာ အလွန်ရှားပါးတဲ့ လက်သံတစ်ခုပါ။ အခွင့်အခါကြုံရင် နန်းတော်တွင်းမှာ ခစားတဲ့ စောင်းသံမားအကျော်အမော်ဖြစ်အောင် မင်းကြားထံ လျှောက်တင် ပေးပါ့မယ်’

‘ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ် အစ်မတော်’

၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ သိလျှင်သိချင်း မောင်နှမအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်သွားပါတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် မျှော်တော်မူစေတီထံတော်ပါး၌ မကြာခဏ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ခင်မင်မှုမှာ သဘောရိုး မနော ရိုးဖြစ်၍ သံသယဖြစ်စရာ တစ်ကွက်မျှမရှိသည့်အတွက် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သူတို့နှစ်ဦးအကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

တစ်နေ့သော် မျှော်တော်မူစေတီတွင် စက္ကတေဇက ဆောင်းတီးနေပြီး စောမြနန္ဒာက နားထောင်နေသည်ကို ဗိုလ်မှူး လေး ဒေဝသူရိန်က အမှတ်မထင် တွေ့ရှိသွားခဲ့သည်။

‘စောမြနန္ဒာ... စောမြနန္ဒာ၊ ဒီတစ်ချက်ဟာ ငါ့အတွက် ချက်ကောင်းတစ်ခုပဲ’

အနုပညာရှင် စောင်းသံမားနှင့် အနုပညာအသင်းနှလုံး သည် နန်းတွင်းစာဆိုတော်တို့ နှစ်ဦးကြားတွင် ဆူးငြောင့်ခလုတ် ထန်သင်းဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဗိုလ်မှူးလေး ဒေဝသူရိန် က အကြံထုတ်နေချေပြီ။

သူတို့နှစ်ဦးကား အနာဂတ်၏ ကံကြမ္မာကို မမြင်ဘဲ ဆျော်ရွှင်စွာဖြင့် အနုပညာကို ခံစားရင်း အသီးသီးအိမ်ပြန်ခဲ့ကြ သည်။

ကံကြမ္မာဆိုးတို့ ဖန်လာမည့်တစ်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ သည်။

ထိုနေ့ကား စစ်သေနာပတိ နန္ဒသူရသည် အိမ်သို့ပြန်
ရောက်သည်နှင့်...

‘နမတော်လေး မြနန္ဒာ၊ မောင်တော်တို့တပ်တွေဟာ
စစ်တကောင်းနယ်ဘက်ကို စစ်ချီထွက်ရလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်တော့လဲ မောင်တော်’

‘မနက်ဖြန် နံနက်မိုးသောက်ချိန်ပေါ့’

‘မြန်လှချည်လား မောင်တော်’

‘စစ်ရေးစစ်ရာဆိုတာ အမြန်ဆုံးသွားရောက်တိုက်ခိုက်
လက်ဦးမှုရတော့မပေါ့၊ အချိန်ကြာတာနဲ့အမျှ ရန်သူရဲ့ အင်အား
ကို ကြီးမားအောင် စောင့်နေသလိုဖြစ်တယ်’

‘မောင်တော်ဟာ စစ်သေနာပတိတစ်ယောက်မို့ စစ်ရေး
မှာ ကျွမ်းကျင်လှပါပေတယ်’

‘ကဲ... နမတော်လေး၊ မောင်တော်ဟာ ရွှေနန်းတော်
က စစ်ချီမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ယနေ့ညပင် ရွှေနန်းတော်သို့သွား
အံ့’

‘ကောင်းပါပြီ မောင်တော်’

ထိုနေ့ညပင် ယူဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းများ၊ ငွေစား အစရှိ
သည့် စစ်ရေးစစ်ရာဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်၍ ရွှေနန်း
တော်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ချိန်တွင် စောမြနန္ဒာ
သည် မျှော်တော်မူဘုရားသို့ ရောက်ရှိကာ စစ်ချီသွားမည့် နန္ဒ
သူရ၏ စစ်တပ်ကြီးကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေခဲ့သည်။

‘တော်... တော်... တော်...’

စစ်ချီတပ်ကို မှုတ်ကာ ရောင်စုံအလံများ ကိုင်ဆောင်
လာသည့် စစ်သေနာပတိ နန္ဒသူရ ဦးဆောင်သော တပ်ကြီးမှာ
စစ်တကောင်းဘက်သို့ စစ်ချီသွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

နန္ဒသူရတို့ စစ်တပ်ကြီးက စစ်အင်အားသာသော်လည်း
အေးမယားဖြစ်သူ စောမြနန္ဒာမှာ ခင်ပွန်းသည်အား စစ်ပူပန်မှု
ဖြစ်သည့်အတွက် မျှော်တော်မူဘုရားထံပါးတွင် အောင်သပြေနှင့်

ညောင်ရေလောင်းကာ...

‘တပည့်တော်မရဲ့ခင်ပွန်း နန္ဒသူရ၏ တပ်သည် စစ်
တကောင်းရန်သူများကို ချေမှုန်းအောင်မြင်ပါစေ ဘုရား’

ဤသို့ တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားရင်ပြင်တော်တစ်လျှောက်သို့ လှည့်
ပတ်ပူဇော်စဉ် စောင်းကိုပိုက်ကာ လျှောက်လာသည့် စက္ကတေး
နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

‘အလို... အစ်မတော်ပါလား၊ စောစောစီးစီး ဘုရားသို့
ရောက်ရှိပါပကောလား’

‘ဪ... မောင်ငယ် စက္ကပါလား’

‘မကြာသေးမီအချိန်ကပင် မောင်တော်စစ်သေနာပတိ
နန္ဒသူရတို့သည် စစ်ချီသွားသည့်အတွက် အစ်မတော်က ဤ
နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဪ... ဒီအတွက် အစ်မတော် စောစီးစွာရောက်လာ
ခြင်းပဲကိုး’

‘ကဲ... ဘုရားဖူးပြီးရင် မောင်ငယ်စက္ကရဲ့ စောင်းသံကို
နားဆင်လိုသည်ပါ’

‘ရွှေနားတော် ဆက်သွင်းပါ့မယ် အစ်မတော်’

စောင်းသမား စက္ကတေးသည် ယခင်ကလိုပင် အစ်မ
တော်အား စိတ်ချမ်းသာစေရန် စောင်းကြိုးညှင်းကာ သာယာသော
ဂီတသံကလေးကို ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

ထိုစဉ် အိမ်စောင့်တပ်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူး
လေး ဒေဝသူရိန်ကလည်း စစ်ချီသွားသည့် တပ်ကြီးကို စောင့်
ကြည့်ရန် မျှော်တော်မူဘုရားဆီသို့အလာ စောင်းသမားနှင့် စောမြ
နန္ဒာတို့နှစ်ဦးကို ဘုရားရင်ပြင်တော်၌ တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အင်း... တိုက်ဆိုင်တာလား၊ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်နေ
တာလားဆိုတာ သိရအောင် ငါ စောင့်ကြည့်ဦးမှပဲ’

ထိုသို့တွေးတောကာ စောမြနန္ဒာ၏ အခြေအနေကို စောင့်
ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူမကလည်း ခင်ပွန်းသည် စစ်ထွက်နေသည့်အတွက်

ဆုတောင်းရန်အလိုငှာ မျှော်တော်မူဘုရားသို့ နေ့စဉ်ပင် ရောက်ရှိခဲ့သည်။

စောင်းသမားလေး စက္ကတေဇမှာလည်း နဂိုကပင် ထိုစေတီသို့ နေ့စဉ်လာနေကျ။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသား ဤစေတီတော်၌ နေ့စဉ်ပင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ထိုအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော ဒေဝသူရိန်က...

‘အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ အကွက်ဝင်ချေပြီ’

ထိုသို့ တွေးတောကာ ၎င်း၏ လက်အောက်ခံ တပ်မှူးလေးတချို့ကို ခေါ်ပြပြီး စစ်တကောင်းသို့ စစ်ချီထွက်နေသည့် နန္ဒသူရထံ အကောက်ဉာဏ်ဖြင့် စာရေးလိုက်သည်။

ထိုစာထဲတွင် ၎င်း၏ဇနီးသည် စောမြနန္ဒာမှာ စောင်းသမား စက္ကတေဇနှင့် လော်လီဖောက်ပြားနေကြောင်း၊ နေ့စဉ်ပင် ထိုနေရာ၌ ချိန်းတွေ့ကာ စောင်းသံနားထောင်ရင်း တစ်နေကုန်

တစ်နေခန်းနေသည်မှာ တပ်မှူးလေးများပင်တွေ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် မလိုတမာ ရေးသားခဲ့သည်။

ထိုစာကို နန္ဒသူရ ဖတ်ရသောအခါ...

‘တောက်... ရိုင်းလိုက်လေ မြနန္ဒာရယ်၊ ငါလို စစ်သေနာပတိရဲ့ မျက်နှာကိုမျှ မထောက်၊ အများသူငါ၏ တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောရအောင် မင်း ပြုမူပြုရက်ပလေတယ်’ ထိုသို့ပြောကာ ဒေါသမီး တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေခဲ့သည်။

စစ်တကောင်း၌ စစ်ချီခဲ့ရာ မကြာမီ အောင်ပန်းဆင်တိုက်ပွဲ အောင်မြင်ပြီး နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့အရောက်တွင် စောမြနန္ဒာအား မတွေ့သဖြင့် အထိန်းတော်ကြီးအား မေးမြန်းရာ မျှော်တော်မူစေတီသို့သွားကြောင်း လျှောက်တင်သဖြင့် ထိုစေတီသို့ အမြန်ဆုံးသွားရောက်ခဲ့သည်။

စေတီတော်၏ အရှေ့ဘက်ရင်ပြင်သို့အရောက်တွင်

မြောက်ဘက်နားဆီမှ စောင်းသံသဲ့သဲ့ကလေး ကြားရသဖြင့်...

‘ဟင်း... ဖောက်ပြန်တဲ့ စောမြနန္ဒာနဲ့ စောင်းသမားတော့ ဒီမှာလာပြီး အကြည်စိုက်နေကြပြီ၊ တွေ့လို့ကတော့ သင်းတို့ကို အရှင်မထားဘူး’

နန္ဒာသူရသည် ဒေါသပေါက်ကွဲကာ ထိုနေရာသို့ လာစဉ် စောင်းတီးနေသော စက္ကတေဇနှင့် ဇနီးသည် စောမြနန္ဒာကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဒေါသမှာ မထိန်းနိုင်အောင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီး...

‘ဟင်... မင်းတို့ ဒီမှာလာပြီး မျောက်ဇာတ်ခင်းနေတယ်၊ ဟုတ်လား’

‘မောင်တော်... မှားပါလိမ့်မယ်၊ နှမတော်က မောင်တော်ပြန်အလာကို ဒီမှာလာပြီး စောင့်နေတာပါ’

‘ငါ မလာခင်ကတည်းက မင်း ဖောက်ပြန်နေတဲ့ အကြောင်း စာလာလို့ တမင်သိရအောင် ဒီဘက်အရပ်က မပြန်ဘဲ အနောက်ဘက်အရပ်က ပြန်လာခြင်းဖြစ်တယ်၊ အခုတော့ စာထဲ

မှာ ပါတဲ့အတိုင်း မင်းဟာ စောင်းသမားနဲ့ ဖောက်ပြန်နေပါပေါ့လား’

‘မဟုတ်ပါ မောင်တော်၊ ကျွန်မတို့ချင်းဟာ ရိုးရိုးတန်းတန်း ခင်မင်နေတာပါ’

‘ငါဟာ အချစ်ကြီးသလို အမျက်လည်းကြီးတတ်တယ်၊ မင်းတို့ ဖောက်ပြန်တဲ့ လူယုတ်မာနှစ်ယောက်ကို ငါ ဒဏ်ခတ်မယ်’

‘ကဲ... တပ်မှူးလေးတို့၊ လာစမ်း... ဒီ အယုတ်မာနှစ်ယောက်ကို ဘုရားဂူထဲမှာ ဂူပိတ်ပြီး သတ်စေ’

ဤသို့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်ရာ စောမြနန္ဒာက...

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ ရိုးသားစွာ ခင်မင်မှုကို မောင်တော် တစ်နေ့ သိပါစေ ဘုရား’

ဟု ဆုတောင်းကာ တဝူ၌ ပိတ်လောင်ခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဤသို့ စောမြနန္ဒာနှင့် စောင်းသမားလေးကို သတ်ပြီး
တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှ အထိန်းတော်ကြီးက...

‘အရှင်... သခင်မလေး မြနန္ဒာဟာ အရှင်အပေါ်မှာ
သစ္စာမဖောက်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ မောင်နှမအရင်းပမာ ရိုးသားစွာ
ခင်မင်ရင်းနှီးသူများသာ ဖြစ်ပါတယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ သစ္စာရေ သောက်ပြခဲ့သည်။

ဒီတော့မှ...

‘ငါဟာ ဒေါသတစ်ခကို ရှေ့ပြီး သူများ အကောက်ကြံ
၍ ‘စာရေးသည်ကို ယုံမိ၍ မှားပါပကောလား’

ဟု ဆိုကာ ယူကျုံးမရ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ မြည်တမ်းခဲ့
လေသည်။

အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးသူတစ်ဦးကြောင့် အဖိုးမဖြတ်
နိုင်သော နန်းတွင်းစာဆိုရှင်တစ်ဦးမှာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီ
အမှန်တရားကို ပြောခွင့်မသာခဲ့သော စာဆိုရှင်၏ ပုံရိပ်လွှာကို
ထိုနေရာတွင် တရစ်ဝဲဝဲ သူ၏မျက်ဝန်း၌ မြင်ယောင်နေဆဲ။

ထိုအချိန်မှစ၍ မျှော်တော်မူကို တဝဂ္ဂဟူ၍ ပြောင်းလဲခေါ်ဆို
ခဲ့ကြသည်။

ဒီပတ်ဝန်းကျင် ပုံရိပ်ထဲတွင် သူမ၏ ဖြစ်ရပ်များမှာ
နှောင်းလူတို့တိုင် ပြောမဆုံးအောင် ရှိနေဆဲပင်။

ကျမ်းကိုး

မြောက်ဦးလမ်းညွှန်

တဝဂ္ဂနှင့် စာဆို စောမြနန္ဒာ

ရီရီဌေး

အဘိုးရဲ့ ဆေးတောင်ဝှေး

အိုယွန်းယွှင်

စာရေးသူသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က အင်းစိန်၌ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ အင်းစိန်၌ နေစဉ်ကာလ၌ စာရေးသူတို့ နေထိုင်သည့် လမ်းထိပ်တွင် ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိပြီး ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးလင်မယား ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးကြီး၏ အမည်မှာ ဦးကျော်ဖြစ်သဖြင့် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများက 'အဘကျော်' ဟု ခေါ်လေ့ရှိပြီး အဘွားကြီး၏ အမည်မှာ ဒေါ်မိုးဖြစ်သဖြင့် အဘွားမိုးဟု ခေါ်ကြပါသည်။

အိုယွန်းယွှင်စာပေ

● ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ●

၂၇

အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ရောင်းသည် ကုန်စုံဆိုင်ကလေး၌ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံရှိပြီး သူပစ္စည်းနှင့် သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါသည်။

၎င်းတို့လင်မယား ရောင်းသည်ဟုဆိုသော် အများအားဖြင့် အယ်သုအချင်းချင်း ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်မှာ ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတို့၏ ချစ်စရာခလေ့တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤရပ်ကွက်သည် အောင်ဆန်းနှင့်နီးသဖြင့် အင်းစိန် ဈေးကြီးနှင့် နည်းနည်းဝေးကွာပါသည်။ အင်းစိန်ဈေးသို့ သွားမည့် ချမ်းက...

'အဘကျော်... အင်းစိန်ဈေးကြီးကို သွားမလို့ ဘာမှာ ခုလဲ'

'အေး... အေး... ငရုတ်သီးခြောက်ရယ်၊ ပဲနီလေး၊ အဝါလေး၊ ကုလားပဲခြမ်း လိုချင်တယ်၊ လာပို့ပါလို့ မြှောလိုက်တာ'

'အဘကျော် မှာတာ နည်းနည်းလေးပဲ စာရင်းရေးပေး'

အိုယွန်းယွှင်စာပေ

လိုက်၊ အဘကျော် ဝယ်နေကျဆိုင်က ကျွန်တော် သယ်လာခဲ့မယ်

အဘကျော်သည် အင်းစိန်ဈေးရှိ လက်လီလက်ကားရောင်းသည့်ဆိုင်နှင့် ဆက်ထားသဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို ပို့ပေးပါသည်။

လူကြံ့နှင့် မှာလျှင်လည်း ထိုလူကြံ့နှင့် ထည့်ပေးပါသည်။

ထိုပစ္စည်းများ ဆိုင်ပေါ်သို့ ရောက်လာလျှင်လည်း အနီးရှိ လူများနှင့် ဈေးဝယ်များက နောက်ဝယ်သူကို အလေးချိန်ပေးခြင်း ရောင်းပေးခြင်း ပြုလုပ်ပေးပါသည်။

အဘကျော်၏ ဆိုင်သည် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများ၏ ဆိုင်သဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

လကုန်ခါနီး ပိုက်ဆံပြတ်ချိန်တွင် အကြွေးစာရင်းမှတ်၍ ကြိုက်သည့်ပစ္စည်းကိုယူနိုင်သည်။

ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများသည် အဘကျော်တို့

ဆင်မယားကို အားကိုးသလို ချစ်လည်း ချစ်ကြပါသည်။

အဘကျော်သည် နံနက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုး အမျှဝေပြီးနောက် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်ပါသည်။

နေမကောင်းသည့် ကလေးများအား ၎င်း၏ တောင်ဝှေးကို ကြမ်းပြင်၌ တတောက်တောက်ခေါက်ကာ သောက်ရေခွက်တောင်း၍ ၎င်း၏ပါးစပ်မှ ဂါထာတော်ကို တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုသောကား ရေမန်းတိုက်ကျွေးတတ်ပါသည်။

ထို့အတူ ညဘက်တွင် လန့်၍ငိုတတ်သော ကလေးများအတွက်လည်း ၎င်း၏ တောင်ဝှေးနှင့် တတောက်တောက်ခေါက်ကာ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေကြောင်း ဆုတောင်းပေးတတ်ပါသည်။

ဤသို့ အဘကျော် ပြုလုပ်ပေးလျှင် ကလေးများ အထိတ်အသန့်ပျောက်ခြင်း၊ အဖျားပျောက်ခြင်းတို့ကြောင့် အဘကျော်အသရာကြီး ဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုကြပါသည်။

အဘကျော်သည် မည်သည့်အချိန်ခေါ်ခေါ် လိုက်၍
ဗြိတ္တယ်ကိစ္စများကို လုပ်ပေးသော်လည်း အခကြေးငွေယူ၍ တစ်
ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးရပေ။

သီတတ်သူများက ငှက်ပျောတစ်စီး၊ မုန့်တစ်ထုပ်နှင့်
လာ၍ ကန်တော့လျှင်လည်း လက်ခံပါသည်။ မည်သို့မျှ မကန်တော့
လျှင်လည်း ဘာမျှမပြောပေ။

ကလေးများတွင်သာမက ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ ရောက်
သည်အမျိုးမျိုးကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ရေမန်းတိုက်လေ့ရှိပါသည်။
အဘကျော်သည် ဘုရား၊ တရား လွန်စွာမြဲမြံကာ စရဏအား
ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

လူနာရှင်များသည် အဘကျော် ရေမန်းနှင့် မိမိတို့ ဆေး
ဆရာပေးသည့် ဆေးများကို တွဲသောက်ပြီးနောက် သက်သာလာ
သည်က များပါသည်။

ထို့ကြောင့် အနီ အဘကျော်ကို ရပ်ကွက်သားများက
လေးစားချစ်ခင်ကြပါသည်။

အစကနဦးတွင် စာရေးသူလည်း အဘကျော်နှင့်ပတ်
သက်၍ အများစုနည်းတူ လေးစားချစ်ခင်သော်လည်း သူ၏လုပ်
ရပ်ကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေခဲ့မိပါသည်။

ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ် ကြုံသည့်ညတစ်ည...
'အောင်မယ်လေးဗျ... ကြောက်ပါပြီဗျ၊ နောက် မလုပ်
တော့ပါဘူးဗျ'

လူတစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်မှု
ကြောင့် ရပ်ကွက်မှလူများ နိုးလာကြပါသည်။

ညဉ့်အချိန်မတော် အဘကျော်တို့၏ အိမ်နောက်ဖေး၌
သေကာန်ဖွယ် တွေ့ရှိရသဖြင့် ထိုလူအား သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်
သောအခါ...

'ကျွန်တော် အမှန်တိုင်းပဲ ပြောပါတော့မယ်၊ ဒီအိမ်ဟာ
အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှစ်ယောက်တည်း နေမှန်းသိတဲ့အတွက်
အောက်ထွင်းခိုးဝင်ဖို့ ကြံစည်မိပါတယ်၊

ဒါနဲ့ နောက်ဖေးက ပျဉ်ချပ်ကို ခွာနေတုန်း ကျွန်တော်

ကို ဘယ်သူက တုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်မှန်း မသိပါဘူး၊ ဘုန်းခနဲနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း နာလည်း နာ၊ လန့်လည်းလန့်ပြီး အော်လိုက်မိတာပါ’

ဤတွင် အဘကျော် ထွက်လာပြီး...

‘မင်းမှာ စားစရာမရှိလို့ ခိုးတယ်ဆိုရင် အဘကျော်မှာ ရှိတဲ့ စားသုံးကုန်ပစ္စည်းအချို့ကို ယူသွားပါ၊ ကုန်ရင်လည်း တစ်နေ့စာတစ်နေ့ လာယူပါ၊ အဘကျော် လျှပါတယ်’

‘ကျွန်တော် နောင်တရပါပြီ အဘကျော်ရယ်၊ အဘက အသက်ကြီးပြီပဲ၊ အသက်ကြီးတဲ့ လူဆီက ကျွန်တော် ခိုးလည်း မူတော့ပါဘူး၊ တောင်းလည်း မစားတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်အင်အားကို သုံးပြီး အလုပ်လုပ်ပါ့မယ်’

‘အေးကွယ်... သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု’

‘အဘကျော် ဒီလူကို ရဲစခန်း ပို့လိုက်ရမလား’

‘မပို့ပါနဲ့ သားတို့ရယ်၊ သူလည်း နောင်တရပြီပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်နောင်တ

ရပါပြီ၊ ဒီသူခိုးအလုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်’

ထိုသို့ဖြင့် စာရေးသူလည်း အဘကျော်နှင့် ထူးဆန်းသည့် တောင်ဝေးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလာသည်နှင့်အမျှ မေးမြန်းခဲ့ရာ...

‘ဒီတောင်ဝေးက အဘကျော်ရဲ့ တောင်ဝေး မဟုတ်ဘူး၊ အဘကျော်ရဲ့ အဘိုးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဆေးတောင်ဝေးပဲကွယ်’

‘ဪ... ဆေးတောင်ဝေး ဟုတ်လား အဘကျော်’

‘အေး... အဘကျော်ရဲ့ အဘိုးဟာ ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒီတောင်ဝေးရဲ့ လက်ကိုင်မှာ သစ္စေးသား ရိုးကိုခံထားပြီး အဘိညာဉ်ဂါထာတော်ကို အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုဖွားများထားတယ်’

‘ဪ...’

‘ဒီတောင်ဝေးဟာ ဂါထာတော်စုပ်ထားတဲ့အတွက် အန္တရာယ် စင်းတယ်’

‘ဪ... ဒါကြောင့် အဘကျော်က တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒီဆေးတောင်ဝှေးနဲ့ တတောက်တောက်ခေါက်တာကိုး’

‘ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ အဘကျော်ဟာ ဒီ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး ဂါထာတော်ကို နံနက်တိုင်း ရွတ်ဆိုပွားများတယ်။’

ဒီလို ရွတ်ဆိုပွားများတဲ့အတွက် သိဒ္ဓိများကို ရရှိစေတယ် အခုလို သူ့ခိုးသူဝှက်ရန်ကလည်း ကင်းစေတယ်၊ စီးပွားတိုးတက်လာဘဲကောင်းစေတယ်’

‘အဘကျော်ရယ်... ဒီ အဘိညာဉ်ဂါထာတော်ကို သမီးကို ပေးပါနော်’

‘တောင်းတဲ့လူရှိရင် ပေးရတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီဂါထာတော်ဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဂါထာတော်ပဲ၊ မသိလို့ မတောင်းတော့မဝေးနိုင်ဘူးပေါ့၊’

သိသူကတော့ ဖော်စာပေးတော့၊ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ... အဘကျော် ရေးပေးမယ်’

အဘကျော်သည် ပြောပြောဆိုဆို အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး ဂါထာတော်ကြီးကို ရေးပေးပါသည်။

အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး ဂါထာတော်ကြီး

ဣဒ္ဓိဝိဓ၊ ဒိဗ္ဗသောတ

ပရိစိတ္တ၊ ဝိဇ္ဇာန

ပုဗ္ဗေစက္ခု၊ အာသာဝက္ခယ ဉာဏံ၊

အဟံမမ၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနိယကံ၊

ဣပ္ပတ္တိ-ဣပ္ပတ္တိ။

‘ဒီဂါထာတော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မယ်ဆိုရင် ပထမဦးစွာ ခြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ကန်တော့ရမယ်၊ နောက် ငါးပါးသီလနဲ့ယူရမယ်၊ ပြီးရင် ဒီဂါထာတော်ကို ၃၇ အုပ် ရွတ်ဆိုရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘ဒီဂါထာတော်ကို ရွတ်တဲ့အခါ ဌာန်ကရှိသေးကျကျ ရွတ်ရမယ်။ စိတ်အာရုံတည်ငြိမ်မှု သမာဓိရစွာ ရွတ်ရမယ်။ တဘယ်

ကျင့်ကြံရင် ထူးခြားတဲ့သိဒ္ဓိတွေ ရရှိမယ်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ သမာဓိအားကောင်းကောင်းနဲ့ ရွတ်ဆိုမယ်ဆိုရင် ‘ပရိစိတ္တ ဝိဇ္ဇေန ဉာဏ်’ ကို ရရှိစေပြီး အာဇာတိက္ကမနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒီထက်အဆင့်မြင့်သွားရင် အဘိညာဉ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လို့ စိတ္တရဇ္ဈာန် ရနိုင်တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘဧကရာ၊ ဒါနဲ့ သမီး တစ်ခုမေးပါရအေး၊ ကလေးတွေ ထိတ်လန့်တာတို့၊ ပျားနာတာတို့ဖြစ်ရင် အဘဧကရာ ရေမုန်းမုန်းပေးတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုမုန်းတာလဲ၊ ပြောပြပေးပါ’

‘ဒါကတော့ အဘိညာဉ်ဂါထာတော်ကို ၃၇ အုပ် မုန်း ပေးတာပါ။ ဂါထာတော်က အစွမ်းထက်တော့ အန္တရာယ်ကင်း တာပေါ့ကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘ဒီတော့ သမီးရယ်၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဒီအဘိညာဉ်

ခြောက်ပါး ဂါထာတော် သမီးလည်း ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါ၊ အများကို လည်း ဖြန့်ဝေပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘဧကရာ’

စာရေးသူလည်း ထူးခြားလှသော အဘိုးရဲ့ ဆေးတောင် ဝှေးနှင့် ဤအဘိညာဉ်ခြောက်ပါး ဂါထာတော်ကို ရေးသားတင်ပြ လိုက်ရပါသည်။

အိုယွန်းယွဉ်

ငှက်မင်းကျိန်စာ

သိုက်စွား

ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း အုပ်ဆိုင်းနေသော ပဲခူးရိုးမကြီး။

ပဲခူးရိုးမကြီးထဲတွင် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်၊ ပန်းပင်တို့စုံလင်စွာ ပေါက်ရောက်နေသကဲ့သို့ လွမ်းမောဖွယ်၊ တမ်းတဖွယ်၊ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့် ဂမ္ဘီရဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အံ့ဖွယ်အတိပြီးသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများလည်း ဤတော ဤတောင် ဤရပ်ဘေး ရိုးမတောကြီးထဲတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

အိုယွန်းယုဉ်စာလေ

ဒဏ္ဍာရီလိုလို၊ ပုံပြင်လိုလို ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာ အနက် ထူးခြားအံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့် သုဝဏ္ဏသင်္ကီငှက်မင်း ကျိန်စာသည် ဤရပ်ကွေ့ ရိုးမတောကြီးအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ရှေးလူကြီးသူမများက ပြောဆိုခဲ့သည့် စကားတစ်ရပ်က...

တရားဟောတာ နားထောင်ပါ နိဗ္ဗာန်ရောက်နှိုးနှိုး
ဆေးစာဖတ်ရာ နားထောင်ပါ ရောဂါပျောက်နှိုးနှိုး
သိုက်စာဖတ်ရာ နားထောင်ပါ ဥစ္စာရရှိနှိုးနှိုး
ဟူ၍ နိုး ၃ ပါးကို ပြောလေ့ရှိပါသည်။ သုဝဏ္ဏသင်္ကီငှက်မင်းအကြောင်း နားထောင်ရသည်မှာ သိုက်စာတစ်ခုအလား နားရရှိနှိုးနှိုးထဲတွင် ပါဝင်နေသဖြင့် 'သုဝဏ္ဏသင်္ကီငှက်မင်းအကြောင်း နားထောင်ပါ သူဌေးဖြစ်နှိုးနှိုး' ဟူ၍ပင် စပ်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

ရှေးလူကြီးများ ဤသို့ စပ်ဆိုမည်ဆိုလည်း စပ်ဆိုချင်

အိုယွန်းယုဉ်စာလေ

စရာပင်။ သုဝဏ္ဏသင်္ဂီဌာနမင်း၏ အကြောင်းမှာ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ဟိုးအရင်က ဆိုရပါမူ သည်ဌာနမင်းအကြောင်းမှာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်သဖွယ်သာ ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ဌာနမင်းတော်လိုက်မုဆိုးများနှင့် ထိုဌာနမင်း တွေ့ဆုံခဲ့ရာမှ ဤဒဏ္ဍာရီမှာ ပြစရာ- သက်သေသာကေသဖွယ်ဖြစ်ကာ တောလိုက်မုဆိုးတစ်သိုက်နှင့် ဌာနမင်းတို့၏ ထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်းများဖြင့် ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။

ဌာနမင်း၏ ဒဏ္ဍာရီအဖြစ် ရှေးလူကြီးသူမများ မြေစမှတ်ပြုခဲ့သည့် ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုမှာ...

ဟိုး လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းရာပေါင်းများစွာက ဤနေရာ၌ ဤဒေသ ရိုးမတောကြီးထဲတွင် မင်းနေပြည်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို မင်းနေပြည်၌ သုဝဏ္ဏသင်္ဂီမင်းကြီး အုပ်ချုပ်မင်းပြုပါသည်။

သုဝဏ္ဏသင်္ဂီမင်းကြီးသည် တိုင်းသူပြည်သားများအ

ရင်ဝယ်သားသဖွယ် သဘောထားပြီး ကြင်နာစွာ အုပ်ချုပ်စဉ် အခြားမင်းများ၏ ရန်ပြုမှုကို မလိုလားသဖြင့် ဤတောတောင်များ ကာရံထားသည့် တိုင်းဌာနီတွင် မည်သည့်တိုင်းပြည်များနှင့်မှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ထီးထီးကြီး ရပ်တည်ခဲ့ပါသည်။

ရိုးမတောကြီးသည် ထိုတိုင်းသူပြည်သားများအတွက် သီးနှံအစုံ၊ သားငါး ပြည့်စုံစွာရရှိစေသဖြင့် ဤတိုင်းပြည်မှာ မည်သူ၏ အကူအညီမှမလိုဘဲ အေးချမ်းသာယာဝပြောလျက် ရှိခဲ့ပါသည်။

ထို့အပြင် သဘာဝသယံဇာတများလည်း မြေမှပေါ်ထွက်လာရကား ရွှေငွေများလည်း ပေါများကြွယ်ဝစွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြရင်း တစ်နေ့သော အခါ၌ သဘာဝဘေးဒဏ်ကြောင့် ကြီးမားသော မြေငလျင်ကြီး တုန်လှုပ်ကာ ထိုတိုင်းပြည်ကြီး ပျက်စီးခဲ့ရပါသည်။ ထိုသို့ မြေငလျင်ကြီး ကြီးစွာတုန်လှုပ်ကာ တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အသက်

စည်းစိမ် ပျက်ယွင်းရသည်ကို မြင်သောအခါ သုဝဏ္ဏသင်္ဂီမင်း ကြီးသည် ဗဟိုရံစည် စင်မြင့်ထက်သို့တက်ကာ တောင်းဆုတစ်ခု ကို ပြုခဲ့ပါသည်။

‘ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းသူပြည်သားများ သေကျေပျက်စီးသည် ကို မြင်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို ကြိမ်စီးအုံးသကဲ့ သို့ လွန်စွာ နာကြည်းပူလောင်လှဘိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှ ပိုင်ဆိုင်သော ရွှေငွေရတနာများလည်း မြေပြင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ် သေလွန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဤရတနာရွှေအိုးများကို စောင့်ရှောက်ရသူ ဖြစ်ပါစေ။ ရတနာ ရွှေအိုးနှင့် ထိုက်တန်သည်သူများကိုလည်း ကျွန်ုပ်က ပေးကမ်းနိုင် ပါစေ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ထူးကဲမွန်မြတ်သော စိတ်ကောင်း စေတနာကို ဖျက်ဆီးသူသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ အဆက်ဆက်တိုင် တည်ရှိမည့် ရတနာများကို ဖျက်ဆီးသူသည်

သည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်သည့်နေ့မှ နေ့မကူးခင် အသက်ဝိညာဉ်တို့ ဖျက်စီးပါစေသား’

ထိုသို့ ထူးဆန်းသော ကျိန်စာတစ်ခုကို ဆိုရင်း ဗဟိုရံစည် စင်မြင့်ထက်မှ ကြီးစွာသော မြေကြီးအက်ကြောင်းကြီးအတွင်း သို့ ခုန်ချကာ အသက်စတေးသွားခဲ့ပါသည်။

မင်းကြီး အသက်ပေးသွားသကဲ့သို့ ထိုအက်ကြောင်းကြီး သည်လည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို ဝါးမျိုဖျက်ဆီးခဲ့သဖြင့် ထို တိုင်းပြည်ကြီးနှင့်တကွ ရွှေငွေ ရတနာများ တိုင်းသူပြည်သားများ ပါ မြေကြီးအောက်သို့ရောက်ကာ ပျက်စီးခဲ့ရပါသည်။

ထိုသုဝဏ္ဏသင်္ဂီမင်းကြီးသည် နတ်ရွာစံတော်မူပြီး မကြာ မီ နတ်ရွာစံတော်မူပြီး မကြာမီ ထိုရိုးမတောကြီးအတွင်း၌ ရွှေ ရောင်အဆင်းရှိသော ငှက်မင်း ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ တိုင်းသူပြည် သားများလည်း ထိုရိုးမတောမြိုင်ကြီးအတွင်း ကျေးငှက်သာရကာ ငှက်ပေါင်းစုံလင်စွာ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုငှက်မင်းသည် ငှက် အမျိုးမျိုးတို့၏ အရှင်သခင်ဖြစ်လာပါသည်။

ထိုငှက်မင်းသည် အခြားငှက်များနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားသောဂုဏ်ရည်မှာ ငှက်တစ်ကောင်လုံးသည် ရွှေရောင်အဆီတောက်ပလျက်ရှိပြီး ထိုငှက်မင်း၏ ဦးခေါင်းတွင် နီညိုရောင်အဆင်းရှိသော ရှည်လျားသည့် ဦးမျှင်ကြီးတစ်ချောင်း လှပစွာပေါ်ပေါက်နေပါသည်။

ထိုငှက်မင်းသည် ဘဝဘဝမှ တိုင်တည်ခဲ့သော သမ္မတရားကြောင့် ရွှေအိုးရှိသည့်အရပ်ကိုသိကာ ၎င်းရွှေအိုးများစွာစောင့်ရှောက်သည့်အနေဖြင့် ရွှေအိုးရှိရာအရပ်၌ အိပ်တန်းတက်လေ့ရှိပါသည်။

လပြည့်နေ့များတွင် ငှက်အပေါင်း ဖြစ်ရလျက် ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ လရောင်ရိပ်တွင် နေလေ့ရှိပါသည်။

ထို့နောက် ၎င်း၏ ဦးမျှင်ကိုနုတ်၍ ဆောင်ထားပါက ဆောင်ထားသူသည် ကိုယ်ပျောက်၏ဟု အဆိုရှိသည်။ ထို့နောက် ငှက်မင်း၏ အသားကို စားပါက ထိုသူသည် ကာယသိဒ္ဓိပြီးစေ့ဟူသော စကားတစ်ရပ် ထားရှိခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပုံပြင်ကြားရသူ မုဆိုးများသည် ရိုးမတောဦးအတွင်း သုဝဏ္ဏသင်္ဂီငှက်မင်းအား တွေ့ငြား ရှာခဲ့ကြပါသည်။ သုဝဏ္ဏသင်္ဂီငှက်မင်းကို တွေ့လျှင်ပင် နေချင်းညချင်း ကြီးပွားနှမ်းသာမည်ဟု ထင်ကြပါသည်။

ဤပုံပြင်မှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိခဲ့သောစည်း ဤငှက်မင်းအား တွေ့သည်ဟု မည်သူမျှ မပြောခဲ့ကြပါ။

သို့သော် ငှက်မင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုသည် ဤရိုးမတောကြီးတွင် စတင်လှုပ်ရှားလာခဲ့ပါသည်။

ဤသည်မှာ ငှက်ထောင်မုဆိုး ဦးဖိုးထော်က စသည်ဟုဆိုရပေမည်။

ဦးဖိုးထော်သည် ငှက်ထောင်မုဆိုး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ငှက်များကို ကောင်းကင်ပိုက်ဖြင့် ထောင်ကာ ဖမ်းခဲ့ပါသည်။ နောက်မိုးလင်းသော ၎င်း၏ကောင်းကင်ပိုက်တွင် ငှက်များစွာ မိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ပဲ

‘ဟာ... ငှက်တွေ အများကြီးမိတယ်၊ ငါတော့ ပွတာပဲ’

ဦးဖိုးထော်သည် တစ်ကိုယ်တည်းရွှေ့တက်ကာ ငှက်များကို ငှက်ထည့်ရာ အပေါက်သေးပြီး ဘေးဝိုင်းသော ငှက်တောင်းထဲသို့ တစ်ကောင်ချင်း ဖမ်းထည့်ခဲ့ပါသည်။ ငှက်များမှာ အဖြူအနီ၊ အဝါ အစင်းကျား စသည်ဖြင့် အရောင်အသွေး နှလင်းလှပါသည်။

ထိုသို့ ငှက်များကို ငှက်လှောင်အိမ်ခြင်းထဲသို့ ထည့်နေစဉ် နောက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းရာ ၎င်းသည် လွန်စွာအံ့သြသွားပါတော့သည်။

‘ဟယ်... ဒီငှက်ကလေးက တစ်ကောင်လုံး ရွှေရောင်တွေပါလား၊ တော်တော်လှတဲ့ ငှက်ကလေးပဲ’

ဦးဖိုးထော်သည် ငှက်လှောင်အိမ်ထဲ မထည့်သေးဘဲ အစားအသောက်များကို ကိုင်ကြည့်နေမိပါသည်။ ထိုစဉ် ငှက်ကလေးမှာ ဦးဖိုးထော်ကို ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ အလွန်သာယာသော

ခြည်သံဖြင့် အော်လိုက်ရာ နားဝင်ချိုသည့် တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို သီကျူးသည့်အလား လွန်စွာပင် နားထောင်၍ကောင်းလှပါသည်။

‘အင်း... ဒီငှက်ကတော့ တခြားငှက်တွေနဲ့ မတူဘူး၊ ထူးခြားတဲ့ငှက်ပဲ’

ဤသို့ တွေးထင်ကာ မိမိစားရန် ယူဆောင်လာသော ငှက်ပျောသီးကိုကျွေးရာ ထိုငှက်ကလေးမှာ ယခင်ကတည်းက ရင်းနှီးသည့်သခင်ပမာ ငှက်ပျောသီးကို အေးချမ်းစွာစားခဲ့ပါသည်။

ဦးဖိုးထော်ကလည်း ရေဘူးထဲမှရေကို အနီးရှိ သစ်ရွက်အား ခွက်သဖွယ်ပြုလုပ်၍ တိုက်ကျွေးရာ ‘ကောင်းမွန်စွာ ရေသောက်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။’

ကြမ်းတမ်းလှသော မုဆိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း ဤရွှေရောင်ငှက်ကလေး၏ အပြုအမူကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ချစ်ခင်စိတ်များ

ဘာစွားဖွားပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုရွှေရောင်ငှက်ကလေးအား ငှက်လှောင်အိမ်ထဲတွင် ထည့်မထားဘဲ ခြေထောက်ကို ကြီးချည်ကို ပန်းထက်၍

တင်ထားပါသည်။ ငှက်ကလေးကလည်း ဦးဖိုးထော် ထားသည့် အတိုင်း ပခုံးထက်တွင် နားကာ ဦးဖိုးထော် သွားသည့်နေရာသို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ဦးဖိုးထော်သည် ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၍ အရိပ်ကောင်းသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ကာ ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုခေါ် ပခုံးထက်မှ ရွှေရောင်ငှက်ကလေးသည် တစာစာအော်ကာ အခြားသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၊ ဦးဖိုးထော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပါသည်။ ဦးဖိုးထော်၏ စိတ်တွင်...

“ဒီငှက်ကလေးဟာ ငါ့ကို ဟိုဘက်သစ်ပင်ရိပ်ကို သွားစေချင်တဲ့ သဘောလား မသိဘူး”

ဤသို့ တွေးကာ ရွှေရောင်ငှက်ကလေး အော်မြည်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ငှက်ကလေး၏ အော်သံလည်း တိတ်ဆိတ်သွား

ပါတော့သည်။ ဤသစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ထမင်းထုပ်ကို ဖွင့်၍ စားခဲ့ပါသည်။

သစ်ပင်ကြီး၏ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်းအပင်ကြီး၏ နံဘေးတွင် ကြီးစွာသော တောင်ပို့ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။

“အင်း... တောင်ပို့ကြီး ပါလား၊ အထဲမှာ မြွေတွေရှိလား၊ ဖွတ်တွေရှိမလား မသိဘူး”

ထိုသို့ စဉ်းစားမိစဉ် ပခုံးထက်မှ ငှက်ကလေးသည် ဦးဖိုးထော် ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာပြီး တစာစာအော်မြည်ကာ ထိုတောင်ပို့ကြီးနံဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီး၏ အမြစ်ပွားများကို ထိုးဆိတ်ကာ ဆွဲငင်ယူနေပါသည်။

“ဒီငှက်က အမြစ်ပွားတွေကို ဘာလို့ ဆွဲယူနေတာလဲ၊ ဆွဲနှုတ်သီးအားနဲ့ ဆွဲလို့ရော ဘယ်တော့ရမလဲ၊ ငါ ကူဆွဲကြည့်လေ”

ဦးဖိုးထော်သည် ရွှေရောင်ငှက်ကလေး ဆွဲသကဲ့သို့

တောင်ပိုနံဘေးရှိ သစ်ပင်မြစ်ပွားများကို ဆွဲကြည့်ရာ အတော်
အတန် ခိုင်မာနေသဖြင့် အားရှိပါးရှိ တအားကုန် ဆောင့်ဆွဲလိုက်
ရာ...

‘ဝုန်း...’

ဦးဖိုးထော်လည်း အရှိန်လွန်ကာ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွား
သကဲ့သို့ တောင်ပိုကြီးမှာလည်း တစ်ဖက်သို့စောင်းကာ အရှိန်ဟုန်
ပြင်းစွာ လဲပြိုကျသွားပါတော့သည်။ ဦးဖိုးထော်လည်း လဲကျသွား
သည့်အတွက် တင်ပါးနာကျင်သွားသဖြင့် လက်ဝါးနှင့် ပွတ်သပ်
ရင်း...

‘ဒီငှက်လုပ်သလို လိုက်လုပ်တာ တင်ပါးရိုးတောင်
အောင့်သွားပြီ’

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်း တောင်ပိုကြီး လဲပြိုရာသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ...

‘အားပါး... ရွှေတွေပါလား’

၎င်းသည် ကျောက်ခဲများ၊ သဲများအကြားမှ ရွှေရောင်ဝင်သည်။

လက်နေသော ဆွဲကြိုး၊ နားထောင်း၊ လက်ကောက်များကို တွေ့
လိုက်ရပါတော့သည်။

ဦးဖိုးထော်သည် ၎င်း၏တစ်သက်တွင် ရွှေနှင့်တူတာဆို၍
မူး၍ပင် ၅၁၈ရာမရှိသော ဘဝဖြစ်သည့်အတွက် ဤမျှများပြား
သော ရွှေများကို မြင်ပင်မမြင်ဖူးသည့်အတွက် လွန်စွာဝမ်းသာ
အားရ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဦးဖိုးထော်သည် ဘေးဘီကို အကဲခတ်ကာ ရွှေထည်
အစည်းများကို ကျုံးယူကာ ၎င်း၏လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်
ပါသည်။ ရွှေရတနာများ ရပြီဖြစ်၍ အိမ်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ရန်
မြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

ဤရတနာများ ရကြောင်း သူမိန်းမကို ပြောပြမည်။
အားဖူးရှင် ရွှေရောင်ငှက်ကလေးကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ ကျွေး
မွေးစောင့်ရှောက်ထားမည်ဟု တွေးထင်ကာ ရွှေရောင်ငှက်ကလေး
အနီးသို့ ပုခုံးထက်၌ ထမ်းကာလာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ပါတော့

ထိုသို့ လှမ်းလာခဲ့ရာ တောစပ်သို့အရောက်တွင် ရွှေရောင်
ငှက်ကလေးမှာ တစာစာအော်မြည်ရင်း တောထဲသို့ လှည့်ကြည့်
လှည့်ကြည့်လုပ်ကာ အဆက်မပြတ် အော်မြည်နေပါသည်။

ဦးဖိုးထော် ငှက်ကလေးရဲ့အထာကို သဘောပေါက်သွား
ပါသည်။

‘ကျေးဇူးရှင် ငှက်ကလေး... မင်း ငါတို့ဆီ မလိုက်ချင်
ဘူးလား၊ ဒီတော ဒီတောင်ထဲမှာပဲ နေခဲ့ချင်တာလား’

ထိုသို့ ပြောလိုက်ရာ ငှက်ကလေးမှာ လူစကားကို နား
လည်သည့်အလား စာစာစာအော်မြည်နေသည့်အတွက် ခြေထောက်
မှ ကြိုးကိုဖြေကာ ငှင်း၏ပခုံးထက်၌ နောင်ဖွဲ့ခြင်းကင်းစွာ တင်
ထားလိုက်မိပါသည်။

ငှက်ကလေးသည် ငှင်း၏ ပခုံးထက်၌ ငြိမ်သက်စွာ
လာရာ နောက်ဆုံး တောင်ခြေအရောက်တွင် တစာစာအော်မြည်
ရင်း ဦးဖိုးထော်၏ ပခုံးထက်မှ အနီးရှိ ဝါးပင်သို့ ပျံသွားပါတော့
သည်။

‘ကျေးဇူးရှင် ငှက်ကလေးရယ်... မင်း တကယ်ပဲ ငါ
တို့ ခွဲသွားပြီလား’

ဦးဖိုးထော်က ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ငှက်ကလေးသည်
တစာစာအော်ရင်း ငှင်းကို နှုတ်ဆက်သည့်အလား အော်မြည်
နေပါသည်။ တစ်အောင့်ကြာသော် ဦးဖိုးထော်အနီးသို့ ပျံဝဲကာ
ဆုံးပတ်ပတ်ကာ တစာစာအော်ရင်း ရိုးမတောကြီးအတွင်းသို့ ပျံဝဲ
သွားပါတော့သည်။ ဦးဖိုးထော်လည်း ငှက်ကလေးကို မျက်စိ
တစ်ဆုံး ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာစွာဖြင့် တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်း
လာခဲ့ရပါသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို ရွာသို့ရောက်သောအခါ ဦးဖိုးထော်
က ပြန်ပြောပြသဖြင့် တစ်ရွာလုံး ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ ဤတွင်
အာရိဇာတ်ပုဒ်ဟုထင်ခဲ့ရသော သုဝဏ္ဏသင်္ဂီငှက်မင်း၏အကြောင်း
ရွာသူရွာသားတို့ရင်ထဲတွင် ပြန်လည်သက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း...

‘သုဝဏ္ဏသင်္ဂီငှက်မင်းအကြောင်း နားထောင်ပါ၊ သူဌေး’

ဖြစ်နိုးနိုး ဟူ၍ ပြောစမှတ်ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် များစွာသော မုဆိုးများမှာ ဤစာတ်လမ်းကို တစ်ကျော့ပြန် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြသည့်အလျောက် ငှက်ရှာမုဆိုးများ ပေါများလာခဲ့ပါသည်။

ဤတွင် ငှက်ရှာမုဆိုးများမှာ ရွှေရောင်ငှက်ကို ရှာဖွေကြရာ နှစ်၊ လ ကြာရှည်လာခဲ့သော်လည်း ထိုငှက်၏ အစိုအယောင်ကိုမျှ မမြင်ခဲ့ရပေ။ ထိုအချိန်တွင် ကံကောင်းသည်မဆိုရလေမလား၊ ကံဆိုးသူဟု ဆိုရမလား မသိ။ ခက်ခဲသော ငှက်ကလေးနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့ရသူ မုဆိုးတစ်ဦး ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

သူ့အမည်ကား...

‘ဆာမိ’

သူသည် ငှက်ထောင်ကာရသည့် စာကလေး၊ ချိုးငှက်အပါအဝင် ငှက်များကိုကြော်၍ ရောင်းချသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

၎င်းရသည့် ငှက်ကလေးများကို သတ်ကာ စာကလေးကြော်၊ ချိုးကြော်အဖြစ် ပြုလုပ်၍ လူစည်ကားရာနေရာတွင် ရောင်းချသည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် ရိုးမတောကြီးအတွင်း ကောင်းကင်ငိုက်များ ထောင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ချိန်တွင် ငှက်ငိုက်တွင် ငှက်များစွာ မိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းငှက်များထဲတွင် ထူးခြားစွာ ရွှေရောင်ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုငှက်ကလေးကို ဝိုက်မှ ခြုတ်ကာ ဖမ်းလိုက်စဉ် ငှက်ကလေးမှာ အလိုက်သင့်ပါလာခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် လှောင်အိမ်ထဲသို့ ထည့်မည်ပြုရာ ငှက်ကလေးမှာ တစာစာမြည်ကာ အတောင်နှစ်ဖက်ကို လျှင်မြန်စွာ တော်ရင်း ရုန်းကန်သကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေပါသည်။ ဆာမိသည် နဂိုကပင် စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်းဖြစ်ရကား ထိုငှက်ကလေးကို လှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ဆောင်၍မစ်လိုက်ပါသည်။

၅၆

● ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ●

၎င်းသည် ငှက်များစွာရသဖြင့် ငှက်များကို လှောင်အိမ်
ထဲသို့ထည့်ကာ အိမ်သို့ပြန်ရန် တောလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာ
ခဲ့ရာ တောင်ခါးပန်း အရောက်တွင် အဝတ်အစားရောင်စုံ ဝတ်
ဆင် ထားသည့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်သိုက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပါ
သည်။

မိန်းမပျိုများက စတင်၍...

‘ဦးလေးကြီး... ငှက်ဖမ်းလာတာလား’

‘အေး... ဟုတ်တယ်’

‘ကျွန်မတို့ ငှက်ကလေးတွေ လိုချင်လို့ ငှက်တွေ အကုန်
ပြန်ရောင်းခဲ့ပါ’

မိန်းမပျိုတစ်သိုက်သည် လှောင်အိမ်ကြားမှ ငှက်ကလေး
များကို ချောင်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ငှက်တွေ အကုန်မရောင်းနိုင်ဘူး’

‘အခြားငှက်တွေ မရောင်းရင် နေပါ၊ ရွှေရောင်ငှက်
ကလေးကိုတော့ ရောင်းခဲ့ပါ’

အိုယွန်းယွဉ်စာပေ

● ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ●

၅၇

‘မရောင်းပါဘူး၊ ငါ့မိန်းမကို ပြပြီး အဲဒီငှက်ကို သတ်ပြီး
ကျွေးမလို့’

‘အဲဒီငှက်က မသတ်ကောင်းဘူး၊ သူ့ကိုသတ်ရင် ဒုက္ခ
ရောက်လိမ့်မယ်’

‘ရောက်ရောက်... ဒါတွေ ငါအယုံအကြည်မရှိဘူး၊
နင်တို့ကိုလည်း ငါ မရောင်းတော့ဘူး’

‘ဦးလေး... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ရွှေရောင်ငှက်ကလေးကို
ရောင်းခဲ့ပါ’

‘သွား... သွား... မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ မရောင်းပါဘူးဆို’
ထိုသို့ပြောဆိုကာ တောင်ခြေသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

၎င်း၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမဖြစ်သူကို ပြန် ထိုငှက်
ကလေးကို လှောင်အိမ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပါသည်။

‘မိန်းမ... ဒီငှက်ကလေးကိုတော့ မရောင်းဘူး၊ မင်းကို
ကြော်ကျွေးမယ်’

အိုယွန်းယွဉ်စာပေ

‘ငှက်ကလေးက ရွှေရောင်နဲ့ ချစ်စရာလေး၊ မသတ်ပါနဲ့’

‘မသတ်ရင် ညနေစာ ဘာနဲ့စားမှာလဲ၊ ကဲဟယ်... ကဲဟယ်...’

ပြောပြောဆိုဆို ငှက်ကလေးကိုထုတ်၍ လည်ပင်းကို လိမ်၍ချိုးလိုက်ရာ ငှက်ကလေးမှာ တောင်ပံနှစ်ချပ် ဖလပ်ဖလပ် ဖြစ်သွားပါသည်။

‘တယ်... ဒီငှက်က လည်လိမ်ချိုးတာတောင် မသေဘူး၊ တော်တော် လည်ပင်းမာတာပဲ၊ ပေးစမ်း ဓား’

ငှက်ကလေး၏ လည်ပင်းအား ဓားနဲ့ခုတ်ရန် ဓားကို အမြှောက်တွင် ဆာမီ၏လက်ကို တံစုံတစ်ယောက်က လိမ်ချိုးသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ၎င်းက မော့အကြည့် ၎င်း၏လက်ထဲမှ ဓားသည် ရုတ်တရက် လွတ်ကျကာ အသွားထက်လှသည့် ဓားဦးချွန်သည် ၎င်း၏လည်မျိုကို ဖိုက်ဝင်သွားပါတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်တို့သည် လျှပ်တစ်ပြစ်အတွင်း လွန်စွာ

မြန်ဆန်လွန်းလှပါသည်။ မကြာမီကပင် သွက်လက်ဖျတ်လတ် ကျွန်းမာနေသော ဆာမီသည် တစ်ခဏအတောအတွင်း လည်မျိုတွင် ဓားတန်းလန်းစိုက်ကာ မရှုမလှ နီသပွဲဝင်ခဲ့လေပြီ။

ဆာမီ၏ ဇနီးဖြစ်သော လက်ချိမီးသည် ငယ်သံပါအောင် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

‘အောင်မယံလေး... လာကြပါ’

လက်ချိမီး၏ အံသံကြောင့် ရွာထဲမှ လူအများ ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

လက်ချိမီးကို မေးမြန်းရာ ဆာမီ လုပ်ပုံကို အစွဲအခံဆုံး ပြောပြသည့်အတွက် ရွှေရောင်ငှက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်သော အခါ မည်သည့်ငှက်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။

အမှန်မှာမူ လည်ပင်းကို ချိုးစဉ်ကပင် မသေသေးသည့် အတွက် ဆာမီအတွက် စိတ်ပူနေစဉ် ရွှေရောင်ငှက်ကလေးမှာ အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားခဲ့လေပြီ။

‘တောက်... မင်းတို့က တော်တော်မှားတာပဲ၊ ဒီငှက်ဟာ အခြားငှက် မဟုတ်ဘူး၊ သုဝဏ္ဏသီဂီငှက်မင်းပဲ၊ မင်းတို့ကို အကျိုး ပေးချင်လို့ ရောက်လာခဲ့တာ၊ မင်းတို့က သူ့ကိုသတ်ဖို့ ကြံစည် တော့ ငှက်မင်းရဲ့ကျိန်စာ သင့်သွားတာပေါ့’

‘ငှက်မင်းရဲ့ကျိန်စာ... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရဲ့ကျိန်စာဟာ တရားမျှတတယ်၊ ရတနာ ရွှေအိုးနဲ့ ထိုက်တန်သူများကို သူက ပေးကမ်းနိုင်ပါစေလို့ ဆု တောင်းသလို သူ့အသက်ကို ဖျက်ဆီးသူဟာ နေမကူးခင် အသက် ဝိညာဉ်ပျက်စီးပါစေလို့ ကျိန်ဆိုခဲ့တယ်။’

ဆာမီဟာ ဘာမှနားမလည်ဘဲ ဒီငှက်ကလေးကို သတ် ဖို့ ကြံစည်တော့ သူ့ရဲ့အသက်ကို အရင်ပေးလိုက်ရတာပေါ့ ကွယ်’

‘ဪ... နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျိန်စာကလည်း အခု အခိန်အထိတောင် တည်ရှိနေသလား အဘရယ်’

‘အေးလကွယ်... တကယ်ဆို သတ္တဝါများအပေါ် သနား

ကြင်နာစိတ်ရှိမယ်ဆိုရင်တောင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုနဲ့ မကြုံနိုင်ပါဘူး ကွယ်’

ဆာမီ သေဆုံးသွားသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း နှင့်အတူ ရွှေရောင်အဆင်းရှိ သုဝဏ္ဏသီဂီငှက်မင်းအကြောင်းကို သုခထက်တိုင်ပင် ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ကြရပါသည်။ သတ္တဝါ များ အားပေးကြင်နာသနားစိတ်ထားကာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ခြင်းအဖြစ် ကျိန်ဆိုခဲ့သော် ငှက်မင်း၏ကျိန်စာကို ရိုးမသားတို့ ရင်ထဲ ခွဲမြဲစွာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

သိုက်ကွား

★ ★ ★

ကုမုဒြာမာယာ

လင်းရောင်ဘဝ

ပျဉ်းမနားမြို့ အရှေ့ဘက် ငွေတောင်အနီးမှာတွင်ရှိသည့် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံတွင် လွန်စွာရှေးကျလှသော တိုက်အိုကြီးတစ်လုံး ရှိလေ၏။

ထိုတိုက်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း၌လည်း လွန်စွာကျယ်ပြောသော ကြာကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိလေ၏။ ထိုကန်ကြီးအတွင်း၌ ကုမုဒြာကြာပန်းတို့သည် လပြည့်ရက် ကြုံကြိုက်တိုင်း ကန်လုံးပြည့်ခမန်း ပွေးပွေးလှုပ်လှုပ် ပွင့်ကြ၏။

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ထိုကြာကန်ကြီးနှင့် တိုက်အိုကြီးမှာ လွန်စွာဝန်တင့်လေ

တိုက်အိုကြီးနှင့် ကြာကန်ကြီးမှာ ဝန်တင့်လျက် နေချင့်အွယ် ကောင်းလှသော်လည်း အနီးပါး ပတ်ဝန်းကျင် ရွာနီးချပ်စပ်လူများသည် ထိုနေရာကို အလိုလိုနေရင်း ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိကြ

တတ်နိုင်လျှင် တိုက်အိုကြီးအပါးသို့ပင် မသီကြချေ။

သွားစရာရှိလွန်းသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ကျော်ဖြတ်သွားရသည်ဆိုပါက နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ အဖော်သဟဲနှင့်သာ ဖြတ်သွားရကြ၏။ သို့သော် အဝင်ရိတရော အချိန်မှစ၍ မိုးချုပ်ပိုင်းတွင်မူ ယောင်၍ပင် ထိုအနားသို့ မသီရဲကြတော့ပေ။

အထူးသဖြင့် လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၊ နှစ်ရက်နေ့များတွင် ထိုအနားသို့သွားရန် စိတ်မကူးရဲကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကဲ့သို့သောညများ၌ ကန်ကြီးအတွင်းရှိ ကုမုဒြာ

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ကြာပန်းတို့သည် အစွမ်းကုန် ပွင့်အကြ၏။ ထိုအခါ ကုမုဒြာ
ကြာပန်း ဝတ်ဆံရန်တို့သည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံကြလျက် လွန်စွာ
ကြိုင်မွှေး ချိုအိကြ၏။

ကြာပန်းဝတ်ဆံ ရန်များ သင်းဖျံသည့်အချိန်အတွင်းမှာ
ပင် ကုမုဒြာကြာကန်ကြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ဧပဝါဖြူဖြူဖြူ
ဖွေး လွမ်းခြုံထားလျက် ဧဝတ်စုံ ဆင်ယင်ထားသော လွန်စွာ
ချောမောလှပ အချိုးအဆစ်ကျနသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည်
ဟိုမှသည်သို့ ရွေ့လျားကျက်စားတတ်ကြောင်း၊ မကြာခင်မှာပင်
ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြောင်းများသည် ပုံပြင်သဖွယ်
တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားခဲ့ရလေ၏။

အမှန်တကယ် ဟုတ်မဟုတ်ကိုမူ မည်သူမျှ အတိအကျ
ပြောမပြနိုင်ကြချေ။

★ ★ ★

‘မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မမာယာတို့၏ မင်္ဂလာဇဉ်းခံဇွဲ၊ ဟ...
တယ်ဟုတ်ပါလား ဝဏ္ဏရ၊ မင်းတို့ ခုတော့ အမှန်တကယ်ကို
မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ကြပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟိ... ဟီ... အိုရချည်
သေး၊ နာရချည်သေး၊ ဟေး... ဟေး... ဝမ်းသာတယ် သူယေ
ချင်း၊ အမှန်တကယ်ကို ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘယ်
မှာ ဆောင်ကြမှာလဲ’

‘ဖိတ်စာကို ဖတ်တာ အသေအချာဖတ်စမ်းပါ စိုးဝင်းရာ၊
ဘယ်မှာလုပ်မလဲ မမေးစမ်းပါနဲ့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ
ဆိုတာ အတိအကျ ပါပြီးသားကွာ’

‘မင်း ဘာသိလို့လဲကွ ဝဏ္ဏရ၊ တွေ့ရာမြင်ရာ စာတွေ
လျှောက်ဖတ်နေရင် မျက်စိအစောကြီးမွဲပြီး မျက်မှန်ထူထူကြီး
တပ်နေရမှာပေါ့ကွ၊ မျက်စိကို ချွေတာသင့်ရင် ချွေတာရတာ
ပေါ့’

‘တော်စမ်းမိ၊ စိုးဝင်းရာ၊ ပျင်းရင် ပျင်းတယ်ပေါ့’
ဤသို့ဖြင့် မောင်ဝဏ္ဏဟုခေါ်သော နိုင်ငံခြားပြန် စက်မှု

သွေ့ရ အင်ဂျင်နီယာကလေးသည် သူနှင့် ခြောက်နှစ်ခန့် ချစ်ခင်ရည်ခဲသော မာယာဟုခေါ်သည့် မိန်းမချောလေးနှင့် လက်ထပ်ရန်အတွက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော စိုးဝင်း၊ အောင်ကျော်ဇော်မော် စသည့်သူများကို ဖိတ်စာလိုက်ပေးခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းများကလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး နောက်ပြောင်ရင်း မောင်ဝဏ္ဏတို့အတွက် ဝမ်းသာမိကြ၏။

ပစ္စည်းပစ္စယများ ဝယ်ခြမ်း၊ စီစဉ်သင့်သင့်များကို စီစဉ်ရင်းဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့်နေ့ရက်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ မင်္ဂလာစဉ်ပွဲကို အင်းလျားကန်ဟိုတယ်တွင် ကျင်းပခဲ့ရာ နှစ်ဖက်သော မိဘများ၏ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ စုံလင်စွာ တက်ရောက်ခဲ့ကြသဖြင့် လွန်စွာ စည်ကားခဲ့၏။

မောင်ဝဏ္ဏရော မာယာပါ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိဘများမှ ဖောက်ဖွားလာကြသူများဖြစ်သဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ သဘောတူညီပြီး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်မှလည်း သင့်မြတ်စွာ ဆက်သွယ်ကြသောကြောင့် လွန်စွာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည်။

သည့် မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ခေတ်ပေါ် နာမည်ကြီး အဆိုတော်များက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖျော်ဖြေကြသောကြောင့်လည်း ပိုမိုစိုပြည် စည်ကားခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည့် မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့သည် နှစ်ဖက်သော မိဘများကို တစ်လှည့်စီ သွားရောက်ကန်တော့ကြ၏။ ထို့နောက် ငွေကြေးပြေလည်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း အိမ်မှာမနေလိုကြဘဲ ဟန်းနီးဗွန်း ခေါ် ပျားရည်ဆမ်းခရီးတစ်ခုကို ထွက်လိုကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးအနက် မောင်ဝဏ္ဏကပင် စတင်၍ ခရီးထွက်ရန် စကားစလေ၏။

“ညောင်ရွှေအင်းလေးဘက်ကို ထွက်ကြရင် မကောင်းဘူးဘူး၊ အင်းလေးမှာ မောင်တို့ဦးလေး စာရေးဆရာကြီး သိန်းသန်းဌန်း ရှိနေတယ်၊ သူက မောင်ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ကွမ်းတွေတူး၊

ဝါးနဲ့ သဘောလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ အားအားရှိ ဘုရားပြန်ပြီ။ အခေါက်ပေါင်း မနည်းဘူး ရောက်ဖူးတာ၊ ရိုး... ဟိုးဟိုး ဘုရားပျက်တွေကြားထဲသွားပြီး ရှေးဟောင်းသုတေသနတွေကို ချီး နေပြီ’
လေ့လာနေတာ၊ သူနဲ့အတူ ဖိုဟိုဒီဒီ လိုက်လည်ရရင် ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲ’

မောင်ဝဏ္ဏက သူ့အကြံအစည်ကို အားရပါးရ ပြောလိုက် သော်လည်း မာယာက သဘောတူ ခေါင်းမညိတ်ပေ။ အခြား သော နေရာများတွင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ စိတ်တူသဘောတူ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဟန်းနီးမွန်းခရီးအတွက်မူ တစ်ယောက်တစ် ဟောင်း ဖြစ်နေကြ၏။

‘ဟာကွာ... မောင်ကလည်း မဟုတ်တာ၊ ဟန်းနီးမွန်း ခရီးထွက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘုရားပြီ၊ ဘုရားပျက်တွေကြားထဲ လိုက် သွားနေရမှာလား၊ ဖိလင်အောက်ပါတယ်၊ မသကာ ငပလီ စက်ဝံရေတံခွန်တို့ဆို ဟုတ်သေးတယ်’

‘နီး... နီး... ကိုယ်တော့ မသွားချင်တော့ဘူး၊ ဖေ... တို့၊ ဝက်ဝံရေတံခွန်တို့ဆိုတာ ခြောက်ဆယ့်လေးကြိမ်လေး

အခေါက်ပေါင်း မနည်းဘူး ရောက်ဖူးတာ၊ ရိုး... ဟိုးဟိုး ဘုရားပျက်တွေကြားထဲသွားပြီး ရှေးဟောင်းသုတေသနတွေကို ချီး နေပြီ’

‘ဟွန်း... ဒါဆိုရင်လည်း ဘယ်မှမသွားဘဲ နေကြရုံ ဆို’

ဤသို့ဖြင့် အသစ်ကျပ်ချွတ် အကြင်လင်မယားနှစ် ယောက်တို့၏ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရေး အစီအစဉ်မှာ ဘုန်းကြီးအမှု ဥပတ်ဆိုသကဲ့သို့ မောင်ဝဏ္ဏ၏ ဖခင် ဦးသူရထံ ခေါင်းစဉ် ဆက်သွားခဲ့၏။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟိုသွားမယ်၊ ဒီ မသွားဘူး၊ ဒီသွား မယ်၊ ဟိုမသွားဘူး၊ ဒီမသွားဘူး၊ ဒီသွားမယ်၊ ဟိုမသွားဘူး ဆိုနေတာနဲ့ပဲ မင်းတို့ဟာက ပျားရည်ဆမ်းခရီးမဟုတ်ဘဲ ကြံ ဆာရည်ဆမ်းတဲ့ခရီး ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ လင်နဲ့ မယားဆိုတာ ကြာကွေးလို နှစ်ခုပေါင်းမှ အဲ... အဲ... စွယ်တော်ရွက်လို သွားပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်ရတဲ့ဘဝမျိုးကို အားကျစမ်းပါ၊ ဒီနှစ်ဖက် စိတ်တူသဘောတူရှိမှ ကောင်းမှာပေါ့။ ခုဟာက

သူ သွားချင်တဲ့နေရာကို ကိုယ်က မသွားချင်၊ ကိုယ်သွားချင်တဲ့ နေရာကို သူက မသွားချင်ဖြစ်နေတော့ တစ်ယောက်တကွစီ ခရီးထွက်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

စွယ်တော်ရွက်ဟာ တစ်ခြမ်းပဲသွားရင် ဘယ်လိုမှ ကြည့် မကောင်းဘူးကွ။ အိကြာကွေးကိုလည်း ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်ချောင်းပူးပဲ ကြော်ခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်ဆိုင်ကမှ စတန်ထွင်ပြီး တစ်ချောင်းတည်း ဖဲ့မကြော်ခဲ့ကြဘူး။

မောင်ဝဏ္ဏ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသူရသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်တတ်သူပီပီ အသောဖောက်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ဖေဖေသား ပြောတာပဲ ကြည့်ဦးလေ၊ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာ ဆရာကြီးသိန်းသန်းထွန်းနောက်လိုက်ပြီး ဘုရားပျက်တွေ ကြားထဲ သူတေသနလုပ်မလို့တဲ့’

ချွေးမဖြစ်သူ မာယာက မဲ့ရွဲပြီးပြောသည့်ကိုကြည့်လျက် ဦးသူရမှာ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

‘သား ပြောတာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရော’

အင်းလေးက ဖောင်တော်ဦးဘုရားဖူးဖို့ ပြောတာပါ။

‘မာယာကတော့ ငပလိပဲ သွားချင်တယ်’

‘နွေရာသီမှာ လူ ရွပ်ကရွပ်နဲ့’

‘ကဲ... ကဲ... သားနဲ့ သမီးတို့ ဖေဖေရှေ့ထားပြီး စကားရည်လုပွဲ ကျင်းပမနေကြနဲ့တော့၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဖေဖေစကားကို နားထောင်ကြ၊ ဖေဖေ သွားခိုင်းတဲ့နေရာသွားပြီး ဖျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ကြ၊ ပြီးတော့မှ ပျားရည်တင်မကဘူး၊ ခလိုင်ပါ ရောချင်ရာကြပေတော့’

ဦးသူရက စိတ်မရှည်သည့်လေသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ဖေဖေက ဘယ်ကိုထွက်ခိုင်းမှာလဲ’

‘ပျဉ်းမနားဘက်ကို’

‘ဟာဗျာ... နွေခေါင်ခေါင်ကြီး ပူကပူနဲ့’

‘ဖေဖေ ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး သားရာ၊ ပျဉ်းမနားအရှေ့ဘက်က ငွေတောင်နားကို ပြောနေတာ၊ ဒီအချိန်မှာ သိပ်မပူလှပါဘူး၊ ပြီးတော့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တွေကလည်း

ပေါပါဘိသနဲ့။ အဲဒီမှာ ဖေဖေတို့ ဘိုးစဉ်ဘောက်ဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ တိုက်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ သိပ်ပြီးရှားပါးတဲ့ ကုမုဒြာကြာကန်ကြီး တစ်ကန်လည်း ရှိတယ်။ သိပ်ပြီးသာယာတဲ့နေရာလေးတစ်ခုပဲ။

‘တောရိပ်တောင်ရိပ်နဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တော့ ဖျော်တတ်ပါတယ်။ ကဲ... မာယာ၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

မောင်ဝဏ္ဏ၏ စကားကို မာယာက ချစ်စဖွယ် တစ်ချက်တွေတွေငေးငေးလေး စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်...

‘အင်း... သာယာတဲ့နေရာဆိုရင်တော့ မာယာလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်’

‘အဲဒီအိမ်ကြီးဟာ မောင်ဝဏ္ဏရဲ့ ဘေးတော်တဲ့ ဖေဖေရဲ့ အဘိုး ဦးဝဏ္ဏ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးပဲကွယ့်’

‘ဘာဖြစ်တယ်၊ ဖေဖေမောင်ရဲ့ ဘေးတော်တဲ့ ဖေဖေရဲ့ အဘိုးက ဦးဝဏ္ဏ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့၊ သူ့နာမည်ကလည်း ဝဏ္ဏပဲ၊ ဟောဒီ

ဘေးလေး မောင်ဝဏ္ဏကို မောင်ဝဏ္ဏလို့ မှည့်ခေါ်ခဲ့ရတာလည်း အဲဒီ ဦးဝဏ္ဏနဲ့ ဆင်ဆင်တူလို့ဆိုပြီး သူ့အဘိုး ဖေဖေရဲ့အဖေ သိဒ္ဓိက မှည့်ပေးခဲ့တာပဲပေါ့၊ ခုတော့ ဦးဝဏ္ဏလည်း မရှိတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် ပြောမယ်ဆိုရင် ဖေဖေပိုင်တဲ့အိမ်ကြီး ဖြစ်နေပေါ့ကွယ်၊ ဖေဖေမှာကလည်း သားတစ်ယောက်မရှိတော့တယ်။ ဒါတော့ နောင်ကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ပိုင်ကြရမယ့် အိမ်ကြီးပဲပေါ့ကွယ်’

မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့ ပြိုင်တူလို ခေါင်းညိတ်မိကြ။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများမှာလည်း ငွေတောင်နားတွင် သည်ဆိုသော ထိုအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားဟန် ပေါ်နေကြ၏။

‘အဲဒီကို သွားလည်ကြတယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဒီမှာ ရထားလက်မှတ် စီစဉ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ကောင်းသားပဲ ဖေဖေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ... မာယာလည်း သဘောတူတယ် မဟုတ်လား’

‘ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နေထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာဆိုတော့ မာယာလည်း သွားဖို့ သဘောတူပါတယ်’

ဤသို့ဖြင့် အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့သည် ဂျဉ်းမနားဘက်သို့ ရထားဖြင့် ခရီးထွက်ဖြစ်ကြလေတော့၏။ ပျဉ်းမနားဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းလည်းတစ်စီး ငှားရမ်းပြီးနောက် အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းလည်းဆရာကြီးသည် မြင်းလည်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

‘မောင်ရင်တို့ ဒီနေရာကပဲ ဆင်းလျှောက်ကြပေတော့ ကျုပ် ရှေ့ဆက်ပြီး မပို့နိုင်တော့ဘူး’

မောင်ဝဏ္ဏ၏ အမေးကို မြင်းလည်းဆရာကြီးက ခေါင်းသွက်သွက်ယမ်းခါ၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

‘ဒီလို နေဝင်ရီတရော အချိန်မှာ ကျုပ်တင် မဟုတ်ဘူးဟောဒီ တစ်မြို့နယ်လုံးက မြင်းလည်းသမားတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ လိုက်ပို့ရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ သွားချင်တယ်ဆိုတော့

ဆိုက်အိုကြီးနဲ့ ကြာကန်ကြီးဟာ ဒီမြို့နယ်မှာ ရာဇဝင်ရှိတယ်ဇွယ်’

မြင်းလည်းသမားကြီး၏ စကားကြောင့် မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့မှာ အံ့သြသွားကြလျက် တစ်ယောက်ချက်နှာ တစ်ဆက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

‘အဲဒီ ကြာကန်နဲ့ အိမ်ကြီးကိုရောက်ဖို့ အတော်ဝေးဝေး ဆိုသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... သိပ်တော့ မဝေးပါဘူး၊ နှစ်ဖာလုံလောက်ပဲ ဆိုပါတော့တယ်၊ မင်းတို့ ဆင်းပြီးလျှောက်သွားကြပေါ့’

မောင်ဝဏ္ဏ၏ အမေးကို မြင်းလည်းဆရာကြီးက အဖြေပေးလိုက်၏။

‘လိုက်မပို့ဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွားကြရမှာပေါ့ဇလ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ အဲဒီ အိမ်အိုကြီးနားကို မသွားရဲကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီးရဲ့’

‘သရဲခြောက်လို့’

မြင်းလှည်းဆရာကြီး၏ စကားကြောင့် မိန်းမသားဖြစ်သော မာယာမှာ ကြက်သီးများ ထသည်အထိ ကြောက်လန့်မိသွားလေ၏။

‘ဘာဖြစ်တယ် ဘကြီး၊ သရဲခြောက်တယ်... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မသွားရတာပေါ့’

‘နေပါဦး ဘကြီးရဲ့၊ အဲဒီ တိုက်အိုကြီးက သရဲကို ဘကြီးကရော မြင်ဖူးလို့လား’

မောင်ဝဏ္ဏက မေးလိုက်၏။

‘မြင်တော့ မမြင်ဖူးပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာနာဘာဝဆိုတာ မမြင်ရတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ သူတို့ကို မြင်ရရင် ကျက်သရေယုတ်တယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ ကျုပ် လိုက်မပို့နိုင်ဘူး’

ထို့နောက် မြင်းလှည်းသမားကြီးသည် နှုတ်ပင်မဆက်

တော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကွေ့လျက် လှည်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ မောင်းသွားလေ၏။ မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့သည်လည်း ကြာကန်နှင့် တိုက်အိုကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

‘ဖေဖေ ပြောလိုက်တုန်းကတော့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ သရဲခြောက်တယ်လို့ မပြောလိုက်ပါလား မောင်’

‘ဟာ... မာယာကလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့၊ တချို့က အိမ်အိုအို တိုက်အိုအိုဆိုရင် သရဲရှိတယ်၊ တစ္ဆေရှိတယ် လုပ်ချင်ကြတာ၊

ပြီးတော့ မေးကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ်တိုင် ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖူးကြဘူး၊ သူများပြောတာ ပြောတဲ့လူတွေချည်းပဲ’

မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့မှာ စကားတပြောပြောဖြင့် ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့ကြရာ မကြာခင်ပင် တိုက်အိုကြီးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ အချိန်ကလည်း နေဝင်ရိုးရီအချိန်၊ ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် သရက်၊ ပိန္နဲ၊ သြဇာ၊ မာလကာ စသည့် အပင်များက

လည်း အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း၊ ညှိညှိမှိုင်းမှိုင်း ရှိနေလေရာ အိမ်အိုကြီး
မှာ အမှန်တကယ်ပင် ကျောချမ်းစရာကောင်း၍ နေပေတော့၏။

ခြံကျယ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ကြရာတွင် ခြံဝင်းအဝင်
တံခါးသစ်သားများမှာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေကြလျက် အုတ်တိုင်ကြီး
နှစ်တိုင်ပင်လျှင် ရေညှိများတက်ကာ အက်ကွဲပဲ့နေကြပြီ ဖြစ်
၏။

သစ်သားတံခါးကြီး နှစ်ချပ်မှာ အင်္ဂါစုံအောင် မရှိတော့
ဘဲ အသာအယာတွန်းလိုက်ရုံနှင့် ပွင့်သွားလေ၏။

ခြံဝမှ တိုက်အိုကြီးရှိရာသို့ သွားသောလမ်းမှာလည်း
မသုတ်သင်၊ မရှင်းလင်း ထားသဖြင့် ဆင်ငိုမြက်၊ မြေဇီမြက်၊
သဖန်းမြက်၊ ထိကရုန်း စသည့် မြက်မျိုးပေါင်းစုံတို့ မင်းမှုလျက်
တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အလှအယက် အပြိုင်အဆိုင် ပေါက်ရော
နေကြ၏။

မြက်ခင်းသော လမ်းမှသည် နှစ်ယောက်သား ဟိုကြွေ
သည်ကြည့်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ဝင်လာခဲ့ရာ မကြာခင် တိုက်အိုကြီး

ရောက်လာခဲ့၏။ တိုက်အိုကြီး၏ အိမ်ရှေ့တံခါးကို အတွင်းမှ
သောခတ်ထားသဖြင့် မောင်ဝဏ္ဏက လက်ခေါက်ဖြင့် တဒေါက်
ခေါက်ခေါက်လိုက်ရ၏။

ကျွန်းသား တံခါးကြီးကား အိုမင်း၍ အရောင်လွင့်ပြယ်
နေပြီဖြစ်သော်လည်း ခိုင်ခံ့ဆဲဖြစ်၏။

ယိုးဒယား ကနုတ်ပန်းခက်များကို ဘောင်ခတ်ထားလျက်
နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ဆင်၊ မျောက် စသည့် တိရစ္ဆာန်များကို ထုလုပ်
ထားလေရာ လွန်စွာ လက်ရာ မြောက်သောအရုပ်များ ဖြစ်ကြ
၏။

မောင်ဝဏ္ဏ တံခါးခေါက်ရာတွင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်နှင့်
ထူသံသူသံ မကြားရဘဲ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ကြိမ်ခေါက်မှပင်
အတွင်းမှ ခြေသံရှုပ်ရှုပ် ကြားရပြီး ကျွန်းသားတံခါးကြီး မင်းတုပ်
ဒုင့်သံ ကြားရ၏။

•ထို့နောက် ကျွီ... အိ... အိ... ဟု မြည်သံပေးလျက်
ကျွန်းသားတံခါးချပ်ကြီးက ပွင့်ဟသွားလေ၏။ ကျွီ... အိ...

အိ... ဟု မြည်သွားသည့် အသံကျယ်ကြီးသည် တိုက်အိမ်ကြီး
ထဲတွင် လွန်စွာမြည်ဟိန်း၍သွားလေရာ မာယာမှာ မိန်းကလေး
ပီပီ ကြက်သီးများပင် ထသွားမိလေ၏။

ထိုမြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ လွန်စွာအရပ်ဆိုး၍
လည်း လွန်စွာကိုင်းသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် ရှေးအခါ
သုံး မှန်အိမ်တစ်လုံးကို မြှောက်ကိုင်လျက် ပေါ်လာလေ၏။ အ
ကြီးသည် မှန်ပွဲမျက်လုံးများဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ခြေဆုံးခေါ်
ဆုံး ကြည့်လိုက်၏။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

အဘိုးကြီးက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မေးလိုက်
နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ

‘ကျွန်တော်က ဦးသူရရဲ့သားပါ ဘကြီး’

‘ဟေ... မင်းက ကိုသူရရဲ့ သား ဟုတ်လား၊ အ

မာ... ဒီအရွယ်တောင် ရောက်နေပြီလားဟ၊ ငါ့လူ ဘာ
မင်းနဲ့ ပါလာတာက မင်းရဲ့ဇနီးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီး၊ ဘကြီးက ဘကြီးမှတ်ကြီး
ခင်ပါရဲ့၊ ဖေဖေက ပြောလိုက်တယ်၊ အိမ်ကြီးမှာ ဦးမှတ်ကြီး
အိမ်စောင့်အဖြစ် နေတယ်လို့’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’ မောင်ရာ၊ မောင်အဖေ ဒီအိမ်ကြီး
ထွက်သွားတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်တင်းတင်း ပြည့်သွားခဲ့ပြီဆို
တာ ကျုပ် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအစိတ်ရှိပြီ

‘ဘကြီးမှတ်က တစ်ယောက်တည်းပဲလား’

‘အေး... တစ်ယောက်တည်းပဲကွယံ၊ ငါ့အဖို့တော့ မွေး
နှင်းကလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ နေရတော့လည်း အမြဲတမ်း

တစ်ယောက်တည်းပဲ။ နေရဲ့၊ စာရေးအတွက်တော့ မင်းအဖေ

သူရက သုံးလတစ်ခါ ငွေပို့ပေးပါတယ် ငါ့လူရာ။ ကဲ...

‘ဟေ... မင်းတို့ ခရီးပန်းလာကြရောပေါ့။ မင်းတို့နေဖို့ ငါ အခန်း

ပေးမယ်၊ လာကြ... လာကြ’

ဦးမှတ်ကြီး ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားဖြင့် မောင်ဝဏ္ဏတို့

ဇနီးမောင်နှံသည် နောက်ဘက်မှ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ တိုက်အိမ်ကြီးမှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးထဲတွင်ရှိသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ပရိဘောဂများမှာ အားလုံး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ဆက်တိုက်ရုံများ၊ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးများသည် လက်ရာအလွန်ကောင်းသော ကနုတ်ပန်းများ ဖော်ထား၏။

မောင်ဝဏ္ဏတို့အိပ်ရမည့် အိပ်ခန်းတွင်ရှိသော နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်ကြီးမှာလည်း လွန်စွာ လက်ရာကောင်းမွန်သော ကျွန်းသားခုတ်တင်ကြီးပင် ဖြစ်၏။

ကြွရွှဆန်းပြားသော အနုစိတ် ကနုတ်ပန်းလက်ရာများဖြင့် ခမ်းနားလှပလွန်းလှ၏။

ဦးမှတ်ကြီးသည် ဖုန်များတက်နေသော အခန်းကို တစ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းသုတ်သင်လျက် အိပ်ရာခမ်းနားများကို ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

မောင်ဝဏ္ဏတို့ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားသော

အခါ ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးကို လှမ်း၍တွေ့ရ၏။

‘ကြာပန်းတွေက မွေးနေ့မယ်ထင်တယ်နော်’

မာယာက အသက်ပြင်းပြင်း သုံး၊ လေးချက် ရှိုက်ရှူ

ကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ ကုမုဒြာကြာပန်းနဲ့က မွေးတယ်၊

ချိုချိုအိအိကလေး မွေးတယ်၊ အထူးသဖြင့် ခုလို လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့တို့၊ လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်နေ့တို့ဆိုရင် ပိုပြီးတော့ ဆောင် မွေးသေးတယ်။ ညဉ့်နက်လာလေ ပိုမွေးလေပဲ။ ခြောက်...

ခနဲ မင်းတို့ ထမင်းတွေ ဘာတွေ စားပြီးခဲ့ကြပြီနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ လမ်းမှာပဲ စားခဲ့ပါတယ်’

‘အေးကွယ်... အတော်ပါပဲ၊ ဘကြီးကလည်း တစ်သောက်တည်းသမားဆိုတော့ ညနေစာ မနက်စာ ပေါင်းစားလိုက်တာပဲ။ ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ အနားယူလိုက်ကြ

ဦးမှတ်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှ ကုန်းကုန်း

ကုန်းကုန်းဖြင့် မီးအိမ်ကိုမြှောက်ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေ၏။
မောင်ဝဏ္ဏတို့အတွက် ရှေးဟောင်းမှန်အိမ်ကြီးတစ်လုံး
ထွန်းထားပေးခဲ့သဖြင့် အခန်းထဲတွင် အတော်အတန် လင်းချင်း
လျက်ရှိသည်။

မောင်ဝဏ္ဏက ခုတင်ဘေးတွင် အသင့်ရှိနေသော ကျွန်း
သားပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်၊ မာယာက
ခုတင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေးလဲလျက် အပန်းဖြေနေကြ၏။ နှစ်ဦး
သား နှစ်ဖက်မိဘများအကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း
များအကြောင်း ရောက်တုတ်ရာရာများ ပြောဆိုရင်း စကားလက်ဆုံ
ကျနေကြ၏။

ညဉ့်နက်လေလေ ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးကို ဖြတ်သန်း
တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်ထဲတွင်ပါလာသော ကြာပန်းဝတ်ဆံ
ရနံ့များက ပို၍ပြင်းထန် စူးရှလာလေဖြစ်သည်ကို သူတို့နှစ်ဦး
စလုံး သတိပြုမိကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် ခရီးပန်းလာသော မောင်ဝဏ္ဏနှင့်

မာယာတို့မှာ စကားပြောရင်းတန်းလန်းကပင် နှစ်ယောက်စလုံး
အိပ်ပျော်သွားကြလေတော့၏။

★ ★ ★

လမွန်းတည့်ပြီဖြစ်သဖြင့် ကြာကန်ကြီးထဲရှိ ကုမုဒြာ
ကြာပန်းများသည် လ၏စွမ်းအားရောင်ခြည်ကို ခံယူပြီး အပြင်း
အထန် ပွင့်အာလျက်ရှိကြလေ၏။ ကြာပန်းဝတ်ဆံ ရနံ့များက
သည်း ကြိုင်ကြိုင်သင်းလျက်ရှိ၏။

ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်က ဆေးဖြင့် ဝိုင်းပေးထားသော
စက်ဝိုင်းကြီးကဲ့သို့ လမင်းကြီးသည် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ထိန်ထိန်
သာလျက်ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ထိန်ထိန်သာနေသော လရောင်ခြည်
အောက်တွင် မိန်းတလေးတစ်ယောက်သည် ရပ်ငေးလျက် လကို
အော်ကြည့်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဝတ်စုရှု၍ ဇာဖြူပါး
မီးကို ရစ်သိုင်းထားလျက် လွှမ်းခြုံထားသော ဇာအနားစများသည်

လေထဲတွင် တလူလူလှုပ်ခတ်လျက်ရှိ၏။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လက်စလက်နရှိသော ပန်းပုဆရာ ထုဆစ်ထားသကဲ့သို့ လွန်စွာ အချိုးကျ လှပလွန်းလှ၏။

မိန်းကလေးသည် လမင်းဝါဝါကြီးကို မော့ကြည့်ရာမှ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်၏ ဘောလယ်တစ်ပုဒ်ကို သာယာလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့် သီဆိုနေလေ၏။

‘စိန်ခြူးကြာညောင် လရောင်လင်းပါလို့ မှန်ရွှေဖြူပြတင်းငယ်က မယ်ခုရွှေမှာ၊ သုံးချက်စည်တော်၊ ရိုက်ဆော်ညှင်းတယ်လေး၊ လင်းပြန်လှနော်၊ သဇင်သင်းပါတဲ့ ခင်းပြန်ပေါ့လား၊ လာနီးငယ် မယ်မျှော်လို့၊ တစ်ကိုယ်တော်ထူး၊ တွေးကြံလိုက်ရင်’

မိန်းကလေး၏ သီဆိုသံကလေးသည် ရင်ထဲ အသံသံထဲအထိ တိုးဝင်တိုက်ခတ်ကာ လွမ်းစဖွယ် ကောင်းလွန်းလှပေ၏။ ‘သစ္စာတော်စူးပါစေ၊ ဆိုဦးကပင်၊ ခင်လေးကို မော့ကြည့်သည့်သက်တွင်ပဲ ရှောင်သွေမလွှဲပါဘူး၊ ယုံတော့မလွဲပါဘူး’

အခုမတွေ့ သိတာဆင့်တယ်လေး၊ ခိုးညာမြင့်နေ။ နတ်ဝေဒီ ဖြားသော်လည်း တစ်ပါးမသွေ၊ ရှစ်မြဟော ချွေပါလို့၊ အောင်ဇေယျာညွှန်း၊ မတ်ခြွေရွှေဝန်းငယ်နှင့် ရေသွန်းတော်ခံ မဟေသိမွန်၊

အဝီတပ်တယ် ဆက်ဦးထပ်ရုံ။ သည်မယ် တင်စားပါလို့ ကြင်အားငယ်သန၊ နုများမှာ၊ သုတဉာဏ်နဲ့ မဟာန်တော်ခြား၊ ပြုတော်အားရန်တော့ မျက်ထားတော်သုန် မချစ်ပြင်ပြင် သခင်ကိုယ်

ဆော် စိမ်းတယ်လေး၊ ပိန်းပိတ်လို့မှန်’

သူမသည် ဘောလယ်ကို သီဆိုပြီးနောက် ကြာကန်ကြီးကို လှည့်ဝတ်လျှောက်လှမ်းလာပြီး တိုက်အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ခြောက်သွေ့လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် တိုက်အိမ်ကြီး၏ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင် ဆောက်မိသောအခါတွင်ကား...

ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ဆက်တီရှည်ကြီးပေါ်တွင် မောင်ဝဏ္ဏသည် ကန်လန်ဖြတ် လဲလျက်ရှိ၏။ သူ၏ရင်ဝတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသည် တန်းလန်းစိုက်လျက် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များ စီးကျ

ကာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိုင်ထွန်းလျက်ရှိသည်။

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း မိန်းကလေးသည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်လေတော့၏။

‘အား...’

★ ★ ★

မာယာသည် ‘အား...’ခနဲ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လျက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့၏။

သူမ၏ ခုတင်ဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော မောင်ဝဏ္ဏမှာလည်း မာယာအော်ကြောင့် လန့်နိုးကာ...

‘ဘာဖြစ်တာလဲ မာယာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မာယာ’ဟု စိုးရိမ်တကြီး မေးလေ၏။

‘မသိဘူး၊ အိပ်မက်မက်တာလား ဘာလဲ မသိဘူး’

မောင်ရင်ဝမှာ ဓားတန်းလန်းကြီးနဲ့ သွေးတွေလည်း အိုင်ထွန်းလို့၊ မာယာက ကြာကန်ကြီးဘေးမှာ လမ်းလျှောက်သီချင်းဆိုပြီး ပြန်ဝင်လာတော့ တွေ့တာပဲ’

ခုတင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေသော မာယာနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး မောင်ဝဏ္ဏက အသာအယာ ပွေ့ဖက်ကာ ချောမောနှစ်သိမ့်လိုက်၏။

‘ခရီးပန်းသွားလို့ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်တာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ မာယာရယ်၊ မောင် တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်၊ ပြန်အိပ်နော်’

‘မာယာတော့ ပြန်အိပ်လို့ရတော့မယ် မထင်ဘူး မောင်၊ ခုထိ ရင်တွေခုန်နေတုန်းပဲ’

မောင်ဝဏ္ဏက နာရီကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက်ငါးနာရီထိုးနေပြီကို တွေ့ရ၏။

‘ပြန်မအိပ်လို့လည်း ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး၊ မနက်ငါးနာရီထိုးနေပြီ မာယာ၊ မကြာခင်မှာ မိုးလင်းတော့မှာပဲ’

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြန်မအိပ်ဖြစ်ကြတော့ပေ။

တောင်တောင်အီအီ စကားများပြောကြရင်း မနက်စိုးလင်းအောင် အချိန်ဖြုန်းကြရလေတော့၏။ စိုးလင်းသောအခါ အိမ်စောင့်ကြီး ဦးမှတ်ကြီးသည် မောင်ဝဏ္ဏတို့ ဇနီးမောင်နှံ မနက်စောစော အဆာပြေစားသောက်ရန်အတွက် ထမင်းကြော်၊ ငါးခြောက်ဖုတ် နှမ်းဆီဆမ်း စသည်တို့နှင့် တည်ခင်းညှော်ခံကာ အကြမ်းခြောက် ဖန်ဖန်ခတ်ထားသော ရေနွေးကြမ်းပူပူ တိုက်လေ၏။

စားရင်း သောက်ရင်းဖြင့် မာယာသည် ညက သူမ၏ သော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ဦးမှတ်ကြီးသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၏။

ထို့နောက် စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဦးမှတ်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်သား တိုက်အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်

ဆောင်၍ သော့ခတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းကို ဖွင့်လှစ်၍ပြလေ၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းပစ္စယများသည် နေသားတကျ ခရိုဘဲ ဟိုဟိုသည်သည် ပြန့်ကျဲရှုပ်ပွလျက်ရှိ၏။ ရှေးယောင်းပစ္စည်းများ၊ ငွေစားနှင့် သမင်ဦးချိုများ၊ ကြေထည်ပစ္စည်းများ၊ သံထည်ငွေထည်ပစ္စည်းများ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိ၏။ ထို့ပြင် ချားစွာသော ဆီဆေးပန်းချီကားချပ်များလည်း မှောက်လျက်တစ်ချို့၊ လှန်လျက်တစ်ဖုံ၊ အပြားလိုက်ကျလျက်တစ်နည်း ရှိနေကြ၏။

ထိုဆီဆေးပန်းချီကားချပ်များထဲတွင် လိုက်ဖဲဆိုက်ဟု ခေါ်သည့် လူအရွယ် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။

ကုမုဒြာ ကြာကန်ကြီးကို နောက်ခံထားလျက် မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့နှစ်ယောက် ရွေးမရအောင်တူသော ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကြီး ခင် ဖြစ်၏။

‘ဒီပုံက မောင်ဝဏ္ဏရဲ့အကိုး ဦးဝဏ္ဏနဲ့ အဘွား ဒေါ်မာယာရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကြီးပဲကွယ့်’

‘ရှင်...’

ဦးမှတ်ကြီး၏ ပြောစကားကြောင့် မာယာသည် ရှင်ခင်အာမေဍိတ်သံကလေး ထွက်သွားသည်အထိ အံ့ဩမိသွားရလေ၏။

‘ဦးဝဏ္ဏနဲ့ ဒေါ်မာယာ ဟုတ်လား ဘကြီး၊ ဒါဆို ကျွန်တို့နှစ်ယောက် နာမည်အတိုင်းပဲနော်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နဲ့လည်း ချွတ်စွပ်တူနေတယ်’

မာယာက ဖုန်တွေတက်နေသော ဆီဆေးပန်းချီကားချပ်ကြီးကို တို့ထိကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ပန်းချီကားတွင်းရှိ ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဒေါ်မာယာတို့မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က အဝတ်အစားများနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ ရှင်ဖိုးအင်္ကျီ၊ ချိတ်ပုဆိုး၊ ချိတ်ထဘီများနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ ဒေါ်မာယာသည် ဘီးဆံထုံးအကြီးကြီးနှင့် ကျက်သရေရှိလွန်းလှ၏။

‘အင်း... ဦးဝဏ္ဏနဲ့ ဒေါ်မာယာတို့ဟာ ရုပ်ရည်ချောမောသူပဲ၊ သုံးမကုန်အောင် ချမ်းသာကြပေမယ့် အဖြစ်တော့ ဆိုးကြရှာတယ်ကွယ့်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး၊ ပြောပါဦး’

‘ဪ... သိပ်တော့ မထူးဆန်းလှပါဘူး၊ ဥစ္စာပေါ်ရပ်ချောတဲ့ ဒေါ်မာယာကို ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ ဦးဝဏ္ဏကို မနာလိုကြတဲ့သူတွေ ပေါခဲ့တယ်။ အဲဒီ မနာလိုကြတဲ့သူတွေထဲက တစ်ယောက်ဟာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဦးဝဏ္ဏကို လုပ်ကြံဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရတာ တစ်နေ့မှာ သူ့ရဲ့အကြံအစည်ဟာ အောင်မြင်ထမြောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ ဦးဝဏ္ဏဟာ ဓားထိုးခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ ဦးဝဏ္ဏ ဓားထိုးခံရပြီး မကြာခင်မှာပဲ တစ်ညလုံး အဲ... အဲ... လသာတဲ့ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ညမှာ ဒေါ်မာယာဟာလည်း ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးနားမှာ လဲကျသေဆုံးခဲ့တယ်။ ပုံပန်းကတော့ ဦးဝဏ္ဏ စိတ်ကြောင့် နှလုံးသွေးရပ်သေဆုံးနေရုံပဲရပါတယ်ကွယ့်’

‘ကျွတ်... ကျွတ်... စိတ်မကောင်းစရာကောင်းလိုက်တာ ဘကြီးရယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ညက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာထင်တယ်’

‘အင်း... တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ မိန်းကလေး ဒါပေမဲ့ ဒီကြာကန်ကြီးထဲက ကုမုဒြာ ကြာပန်းဝတ်ဆံရန်တွေကို ရှုမြှိုက်မိရင်လည်း စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ၊ အမြင်အာရုံတွေ ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ ဘကြီး ကြားဖူးထားတယ်ကွယ့်’

‘ကုမုဒြာကြာက ထူးဆန်းတယ်နော်’

မောင်ဝဏ္ဏက ဝင်ပြီးပြောလိုက်၏။

‘မှန်တယ် မောင်ရဲ့၊ မောင်ရဲ့အဘိုး ဦးဝဏ္ဏဟာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် လှည့်လည်ရင်းနဲ့ အာဖရိကက တောနက်ကြီးထဲက ဟောဒီကုမုဒြာမျိုးကို ရခဲ့တယ်လို့ ဘကြီး ကြားဖူးတယ်၊ တကယ်တော့ ကုမုဒြာကြာဟာ အတော်ရှားပါးတဲ့ ကြာပန်းတစ်မျိုးပဲကွယ် ဒီကြာပန်းမျိုးကို တစ်နည်းအားဖြင့် ‘လ၊ပါဒကြာ’ လို့လည်းခေါ်

ကြတယ်။ လကို အခြေခံပြီး ပွင့်တဲ့အတွက် လ၊ပါဒကြာလို့ ခေါ်ကြတာပဲ။ လသာည ကိုးနာရီကျော်မှ ပွင့်တတ်ကြတယ်။ ချိုအိမွေးပျံတဲ့ ရန်ရှိတယ်။ လမွန်းတည့်ချိန်မှာ ပိုပြီးပွင့်အာတတ်ပြီး ပိုမွေးတတ်တယ်။

အထူးသဖြင့် လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၊ နှစ်ရက်နေ့ ဆွမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ် ပွင့်တတ်ကြတယ်။ တချို့က သစ်ပင်ကြီး ဆွမှာ ကပ်ပြီးပေါက်တဲ့ လရောင်ရမှ ပွင့်ကြလို့ ကုမုဒြာလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒါ လွဲနေတယ်ကွယ့်၊ အဲဒီပန်းက နဂါးဂမ္မန်း ညို့ခေါ်တဲ့ ပန်းကွယ့်’

‘အင်း... ကုမုဒြာကြာပန်းဟာ အတော်ကလေးထူးဆန်း ထာပန်နော် ဘကြီးမှတ်’

‘ဟုတ်တယ် လူကလေး၊ အေးလေ... ဘကြီးမှတ်အဖို့ ဆာ ဒါတွေဟာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒီပန်းရန်ကိုရော လှအပတွေကိုပါ ခံစားရဖန်များလို့ ရိုးအီနေပါပြီ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာယာကတော့’ တစ်ညတည်းနဲ့ကို

ကြောက်သွားပြီ ဘကြီး။ ညကလို အိပ်မက်မျိုး ထပ်ပြီးမက်ဦး
မယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်မာယာလို နှလုံးသွေးရပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့
တယ်’

မာယာ ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် မောင်ဝဏ္ဏ
မျက်နှာမှာ သိသိသာသာကြီး ပျက်သွားလေ၏။

‘မာယာ ဆက်ပြီးမနေချင်တော့ရင်လုံး ဒီကနေပဲ ရန်ကုန်
ကို ပြန်ပါတော့မယ် မာယာရယ်’

ဦးမှတ်ကြီးကမူ မောင်ဝဏ္ဏ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်
လိုက်၊ မာယာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
လုပ်နေလေ၏။

‘အင်း... မောင်ဝဏ္ဏနဲ့ မာယာတို့ဟာ တကယ့်ကို
ဦးဝဏ္ဏနဲ့ ဒေါ်မာယာတို့နဲ့ တစ်ထေရာတည်းကို တူကြပါပေတယ်
တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းပါတယ်ကွာ’

ဦးမှတ်ကြီးက မှတ်ချက်ချအပြီးတွင် မောင်ဝဏ္ဏနှင့်
မာယာတို့သည် ပါလာသော ‘ငွေစက္ကူ’များဖြင့် ဦးမှတ်ကြီးအား

ကန်တော့ကြ၏။ မကြာမီအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူတို့နှစ်ဦး
သား ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးရှိသော တိုက်အိုကြီးမှ ပြန်လည်ထွက်
ခွာလာခဲ့ကြလေတော့၏။

ခြံဝင်းကြီးအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်မိသည်နှင့် မာယာ
သည် နောက်ဘက်သို့ တစ်ကြောပြန်၍ လှည့်ကြည့်မိကာ ကျော
ချမ်းသွားမိ၏။ နောင်အချိန် ဘယ်သောအခါမျှ ဤနေရာ၊ ဤ
ဒေသ၊ ဤအိမ်အိုကြီးနှင့် ဤကုမုဒြာကန်ကြီးရှိရာသို့ မလာရောက်
တော့ပါဟူ၍လည်း သန္နိဋ္ဌာန် မြဲမြံခိုင်ခိုင် ချလိုက်မိလေတော့
သတည်း။

ဇေယျာတု သစ္စမင်္ဂလံ
လင်းရောင်တင်

★ ★ ★

စဉ်အိုးထဲက တစ္ဆေပလေး

သတိုးဣတ္ထ

ဆရာမြကြီးဦးဆောင်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် နယ်လှည့်ဆေးကုသမှု ပြုခဲ့ရာတွင် ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်မြောင်းရပ် ဘိုးလိမ်းလမ်းထဲ၌ လာယီဆေးခန်းလေး ဖွင့်ခဲ့ချိန်က ဖြစ်၏။ တပည့်ဖြစ်သူ ရွှေဘိုချစ်မြတ်နှင့်အတူ လက်ခံကုသရင်း နေထိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဆေးခန်းဖွင့်သော တစ်ညတွင်မူ ပယောဂကု လူနာ မိသားတစ်စုတို့ ပြန်ထွက်သွား၍ တပည့်ဖြစ်သူအား ရေခွေးအကြမ်းအိုး တည်ခိုင်းပြီး ပြာသိုလ၏ အအေးဓာတ်မှ ကာကွယ်

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ရန် အိမ်တံခါးများကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီ။ ဆရာမြကြီးကမူ ပုကံထက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ ဟံသာဝတီစာပေတိုက်ထုတ် အာဒိကပ္ပ ကမ္ဘာဦး ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုနေလေသည်။

အချိန်မှာ ည ၁၀ နာရီပင် ထိုးနေပြီ။ ထို့နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တပည့် ကိုချစ်မြတ်ဆိုသူလည်း ရေခွေးအိုး လာပို့သဖြင့် ငှဲ့သောက်နေရင်း လက်ဖက်ခြောက်၏ ကဖိင်းဓာတ်တန်ခိုးကြောင့် မျက်လုံးများ ကျယ်လာသဖြင့်...

‘မောင်ချစ်မြတ်ရေ... မင်း အိပ်ချင်ရင်လည်း အိပ်တော့ ဆာကွယ်၊ ဆရာတော့ မျက်လုံးကြောင်နေတလို့ စာဖတ်နေလိုက်အယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဟု ဆို၍ ကိုချစ်မြတ်က အနောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ သို့သော် ဆရာမြကြီးမှာ ဖတ်ခက်စာအုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားကာ အိပ်ချင်စိတ်များ လုံးလုံးပင်မပေါ်သေးပေ။ ထိုအချိန်တွင်

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ဆရာမြကြီး၏ လူနေအိမ် ဆေးခန်းရှေ့ဘက်ဆီမှ လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ရောက်လာသံကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင်...

‘ဒေါက်... ဒေါက်...’

ဟူ၍ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခပ်နာနာခေါက်ရင်း...

‘ဆရာမြကြီး... ဆရာမြကြီး၊ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ပါဦးဗျ’

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်သည်။ နောက်မှ ထိုအသံကို အကဲခတ်နားထောင်မိကာ မိတ်ဆွေရှေ့နေတစ်ယောက်အသံဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိပြီး ထိုင်ရာထ၍...

‘ကိုနေမျိုးလားဗျို’

ဟု မေးလိုက်ရတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမြကြီးရေ၊ ကိစ္စအရေးကြီးလို့ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်စမ်းပါဗျ’

ဟု အပြင်ဘက်မှ ပြန်ပြောသံကို ကြားလိုက်၏။

ထိုအခါ ဗိန္ဒောဆရာမြကြီးက ထိုင်ရာမှထမု၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရလေ၏။ တံခါးပွင့်လျှင် ပွင့်ချင်း ကိုနေမျိုးက ခပ်သွက်သွက်ပင် အခန်းတွင်းဆီသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်မြင်အကဲခတ်မိသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသောကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာပုံရသဖြင့် ဆရာမြကြီးက အဆင်မပြေဘဲ ကုလားထိုင်တစ်လုံး တိုးပေးလိုက်ကာ...

‘ကိုင်း... ဆိုစမ်း၊ ဘယ်လိုကိစ္စ အရေးကြီးလာသလဲဆိုတာ’

ဟု ဆရာမြကြီးက မေးလိုက်ရ၏။ ကိုနေမျိုးမှာ အနည်းဆုံး မောနေသဖြင့် ဆရာမြကြီးအမေးကို ရုတ်ခြည်း အဖြေမပေးနိုင်သေးပေ။

ဤတွင် ဆရာမြကြီးအဖို့ အတွေးခန်း ပေါ်လာပြန်၏။

ကိုနေမျိုးသည် လောလောလတ်လတ် အခြေအနေတွင် ဆူသည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည် ခင်မီးဖွားရင်း မီးတွင်းထဲတွင် ကလေးနှင့်အတူ သေဆုံးသွား၍

များစွာ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်နေပေသည်။

သူတို့ ငှားနေသော အိမ်မှာ တာမွေ ကျားကွက်သရုပ်ကွက်၊ အာသောကလမ်းထဲတွင်ဖြစ်၍ ယနေ့ပင် ကိုနေမျိုးနီးနှင့် ကလေးအတွက် ရက်လည် ၇ ရက်စုရောက်ကာ သမီးဆွမ်းကျွေးခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးခဲ့လေသည်။ ဆရာမြကြီးနှင့် ရင်းသော မိတ်ဆွေဖြစ်၍ မနက်က ရောက်ခဲ့လေသေးသည်။

ထိုသို့ လတ်တလော အရေးပေါ်ဆိုသလို လောကတရားကို ဖြစ်ပျက်ခံစားနေခဲ့ရသည့် ကိုနေမျိုးအကြောင်းများစွာ တွေးနေစဉ်မှာပင် ထို ကိုနေမျိုးဆိုသူသည် ဤမျှချမ်းအေးသော ဆောင်းတွင်းကြီးဖြစ်လျက် နဖူးမှချွေးများအား လက်ကိုင်ပဝါပြုသုတ်ကာ အိမ်အပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

‘ဆရာမြကြီးရေ... ထူးဆန်းမှုကို ကြုံတွေ့လာခဲ့ရခင်ဗျားကို ပြောပြရအောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သုတ်ခြေတပြေးလာခဲ့ရတာပဲဗျ’

ဟု စကားစလိုက်လေတော့၏။

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

‘အလို... ဘယ်လို ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စများပါလိမ့်၊ ခင်ဗျား အိမ်မှာ သေသွားတဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမကများ ခြောက်နေပြန်လို့လား၊ အင်း... ခြောက်မယ်ဆိုရင်လည်း ခြောက်စရာပဲလေ၊ ရက်လည်တဲ့ ညကိုးဗျ၊ ဒီလို ရက်လည်တဲ့ညမျိုးမှာ သေဆုံးသူများဟာ နှုတ်ဆက်တတ်တယ်လို့ အယူရှိကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ အမျှအတန်း ဝေပေးလိုက်ပါဗျာ’

‘ဟာ... အဲဒါကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ အယုံအကြည်ရှိပါတယ်ဗျာ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လင်မယားဟာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဆရာမြကြီး အသိသားပဲ၊ သေတာကလည်း မီးဖွားပြီး အစိမ်းသေ သေတာဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို စွဲလမ်းသွားမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီညမှာတော့ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို တမလွန်ဘဝရောက် မိန်းမက နှောင့်ယှက်တော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်မှာ ခနေဝံ့တော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီးတော့ နေ့လယ်လောက်ကပဲ ချက်ချင်း လက်ငင်းဆိုသလို အိမ်အသစ်တစ်လုံး ငှားလိုက်ရတယ်’

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

‘ဪ... အခု ခင်ဗျားက မိန်းမသေသွားတဲ့ အိမ်ခန်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့’

‘မဟုတ်တော့ဘူးဗျ၊ အိမ်ခန်းအသစ်ငှားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပြီ၊ ကလေးရော မိန်းမပါ သေသွားတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ လူငှား ကားငှား သယ်လိုက်တော့ မြန်မြန်ပြီးသွားတာပေါ့’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် အခု အချိန်မရှိမှ ရောက်လာရတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦးလေ’

‘ကျွန်တော် မအူကုန်းမှာ အိမ်ခန်းတစ်ခုရလို့ ချက်ချင်း ပြောင်းခဲ့ရတာပေါ့။ အဲဒီအရပ်က အိမ်တွေမှာ ရေဘုံဘိုင် သွယ် မထားဘူးဗျ။ ရေကို တိုင်ကီတို့၊ စဉ့်အိုးတို့နဲ့ လှောင်သုံးကြရ တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြောင်းပြီးတာနဲ့ ရေဝယ်ပြီး လှောင်ထားဖို့ စဉ့်အိုးတစ်လုံး သွားဝယ်ရတာပေါ့’

‘အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး ကိုနေမျိုး’

‘ဒီစဉ့်အိုးရဖို့ ပုဇွန်တောင်ဈေးမှာ သွားဝယ်ရတယ်ဗျ။’

ညနေဘက်မို့ ဈေးတောင် ပိတ်ခါနီးနေပါပြီ၊ ဒီနေ့မှ အိုးဆိုင်မှာ စဉ့်အိုးဆိုလို့ နှစ်အိုးတည်းပဲရှိနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ အရေးတကြီး စဉ့်အိုးလိုချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် လည်း ရောက်လာတော့ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ဈေးဆစ်ပြီး သယ်ယူကြရတော့တာပေါ့၊ အဲဒီလူက မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှာ နေသတဲ့’

‘ကဲ... ကဲ... ကိုနေမျိုး၊ ခင်ဗျားလည်း လာရတာ ဟွာရတာနဲ့ မောနေလောက်ပြီ။ ဟောဒီမှာ ရေဇွေးသောက်လိုက် ခဦးဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်တော်လည်း စဉ့်အိုး ခွဲလေးဘီးတစ်စီးနဲ့ သယ်ယူလာပြီး အသစ်ငှားတဲ့အိမ်ဆီရောက် တာ ရေသည်ခေါ်မရ၊ အချိန်လည်း မိုးချုပ်ခါနီးနေလို့ နောက်ပေး မှီအတွင်းဘက်တံခါးနားမှာ ရေမထည့်ရသေးဘဲ မီးဖိုထဲသွင်း အလိုက်တယ်’

‘ရေလှောင်ဖို့ဆိုတော့ စဉ့်အိုးကို နေရာချထားပြီးမှ

ကျွန်တော်က ဆိုင်မှာ ထမင်းသွားစားတယ်။ ပြောင်းငှားထား
အိမ်သစ်လေးဆီကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ဟာ ည ၇ နာရီထိုးနေပြီ
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မနက်ဖြန် အမှုတစ်ခုလိုက်စရာရှိနေ
ရုံးက ကူးယူလာခဲ့တဲ့ အစစ်ခံချက်တွေကို ပြန်ပြီးလေ့လာကြည့်
ရတာပေါ့။

‘အမှုက လူသတ်မှုလား’

‘မီးရှို့မှုပါ’

‘ကျုပ်က လူသတ်မှုများလားလို့၊ ခင်ဗျားတို့ ရှေ့နေ
လူသတ်မှုတို့၊ ဓားပြတိုက်မှုတို့ကို အမှုလိုက်ဖို့ လက်ခံခဲ့မိ
တရားလိုဘက်က လူမိုက်တွေစုပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ခြိမ်းခြောက်
ခံရတတ်တယ်လေ’

‘ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲဗျ’

‘မသိဘူးလေ၊ လူသတ်မှုတို့၊ ဓားပြမှုတို့ဆိုရင် ခင်
ခြိမ်းခြောက်ခံရလို့ ကျုပ်ဆီကို...’

‘ဒီလို ခြိမ်းခြောက်ခံရရင် ရဲစခန်းကို သွားရမှာပေါ့’

လူကခြောက်ရင် ဒီပယောဂတွေကို နိုင်တဲ့ဆီ သွားရမယ်’

‘ဪ... ခင်ဗျားကို သရဲ၊ တစ္ဆေခြောက်လို့ ကျုပ်ဆီ
လာရတယ်။ ဒီလိုလား ကိုနေမျိုး’

‘အင်း... ဒီလိုပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အခု အသစ်ပြောင်းလာ
တဲ့အိမ်က အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ထားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်
အိပ်တဲ့အခန်းရဲ့ အိမ်အလယ်ခန်း ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး
ဓားပွဲတင်မှန်အိမ်လေးထွန်းလို့ အမှုတွေတွေကို ကြည့်နေတာပေါ့။
ပြတင်းပေါက်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ခုနကပြောတဲ့ မြေကွက်လပ်က
ရှိနေတာကိုးဗျ’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို သရဲခြောက်ရော ဆိုပါတော့’

‘မဟုတ်သေးဘူး ဆရာမြကြီးရဲ့၊ သေသေချာချာ နား
ထောင်ပါဦး။ ဒီအခါတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ဘာကိုမှလည်း
စိတ်မဝင်စားမိဘူး။ မနက်ဖြန် အမှုလျှောက်လဲဖို့အတွက်သာ
အမှုတွေမှာ စိတ်ဝင်စားနေမိတဲ့အတွက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညဉ့်နက်
ပြီး ၉ နာရီခွဲသွားတာတောင် သတိမပြုလိုက်မိဘူး။ လမ်းထဲက

ကင်းတဲဆီက သံချောင်းခေါက်သံကြားရမှ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်မိပြီး သိရတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လေအေးလေးက လည်း ပြတင်းပေါက်ကနေ တဖြူးဖြူးဝင်လာလို့ နည်းနည်းစိမ့်အေးလာတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ'

'ဒီလို ကျောထဲက စိမ့်အေးလာတော့ သရဲမခြောက်သေးဘူးလား ကိုနေမျိုး'

'နေပါဦးဗျာ... တယ်လောတဲ့ ဆရာမကြီးပါလား အဲဒီအခိုက်မှာ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲကို ထူးခြားတဲ့ အနံ့တစ်ခု ဝင်လာပါတယ်'

'အပုပ်နံ့လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ ငါးမီးဖုတ်တဲ့အနံ့လိုလို၊ လူသေကောင်မီးရှို့တဲ့အနံ့လိုလိုပဲ။ အဲဒါနဲ့အတူ အလွန်မွှေးတဲ့ သနပ်ခါးပေါင်ဒါနံ့မျိုးလည်း နေရာပါလာပြန်တယ်ဗျာ'

'အင်း... ဒီလိုဆို မိန်းမသရဲပဲ ဖြစ်ရမယ်။ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ပေါ်လာပြီဗျို့'

'အို... သိပ်ကိုထူးတဲ့ အနံ့ပါပဲဗျာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အနံ့တွေ စူးစူးဝါးဝါး ပြင်းထန်လာတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ ဆည်း နှာခေါင်းထဲ အတော်ကြီးကို အခဲရခက်လာလို့ လေထဲက ခါလာတဲ့ အနံ့ထင်ပြီး သေချာရှူကြည့်တော့လည်း မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ခန်း မီးဖိုဆောင်ဘက်က ထွက်လာတဲ့အနံ့ဆိုတာ သေသေချာချာ အကဲခတ်မိတာပေါ့'

'အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မတွေ့မြင်ရဘဲနဲ့ အလိုလို ကျောချမ်းပြီး စိမ့်ကြောက်လာတယ်ဗျာ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ထိုင်ရာက အသာစောင်းပြီး မီးဖိုခန်းဆီကို လှမ်းကြည့်မိတာပေါ့'

'ဒီတစ်ခါတော့ သရဲမကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရရောဗျာ'

'မတွေ့ရပါဘူးဗျာ၊ အိမ်ခန်းက အရှေ့ဘက်ကို နောက်ဆောက်ထားတဲ့အိမ်ဆိုတော့ မီးဖိုခန်းအနောက်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ခြံစောင်းပေါက်က လရောင်တိုးဝင်ပြီး ကျွန်တော် ဝယ်လာတဲ့

စဉ်အိုးပေါ်ကို လင်းနေတာ တွေ့မြင်ရပါတယ်’

‘ဘယ်ကအနုရတယ်ဆိုတာလည်း မသိရသေးဘူးပေါ့’

‘အနုကို ဖမ်းလို့မရသေးဘူးဗျ။ ထူးခြားတာက ဒီစဉ်အိုး

ကို ကျွန်တော် မြင်ရတာနဲ့ပဲ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ အလိုမရှိ

နေရင်း စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်လာမိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း

စဉ်အိုးကိုပဲ မသင်္ကာတာနဲ့ သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်မိပြန်တာ

ပေါ့။ အဲဒီတော့မှ စဉ်အိုးသူစာကို တွေ့ရတော့တာဗျို့’

‘ဘာရယ် ကိုနေမျိုး၊ စဉ်အိုးသူစာ ဟုတ်လား၊ နာမည်က

ထူးဆန်းလှချည်လားဟင်’

‘ထူးဆန်းဆို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝယ်လာတဲ့ စဉ်အိုး

ဟာ နည်းနည်းလှုပ်နေသလိုလို မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရတာပေါ့’

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မယုံကြည်သေးဘူး၊ စောစောက အနုဟာ

လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထွက်ပေါ်လာပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ

ကျွန်တော်ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးဟာလည်း ဘာသံ

မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီ။ အကုန်အိပ်ကုန်ကြပြီလေ

တော့ ထူးထူးခြားခြားကြီးကို တိတ်ဆိတ်နေပြီ။ အကုန်အိပ်ကုန်

ကြပြီလေ။ ဒီတော့ ထူးထူးခြားခြားကြီးကို တိတ်ဆိတ်နေတယ်

ဆို ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ စဉ်အိုးဟာလည်း

ထွက်နေတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ မြင်ရပြန်တာပေါ့’

‘အင်း... ဒီလိုဆိုရင် စဉ်အိုးက ကိုနေမျိုးရှိရာဆီ ရွေ့

လာပြီထင်တယ်’

‘ရွေ့တော့ မလာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ရင်တွေ

နဲ့၊ ခေါင်းတွေကြီးပြီး သိပ်ကြောက်လာတော့တာပေါ့၊ ကြည့်

လည်း မကြည့်ဝံ့၊ မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်။’ အဲဒီအခိုက်

အိုးဆို ပြောင်းပေါက်က လေကလေးတစ်ချက် ကြမ်းလိုက်တာနဲ့

အိုးပေါ်က မှန်အိမ်လေးဟာလည်း ရုတ်တရက် မီးငြိမ်းပြီး

အိမ်ခန်းလုံး မှောင်သွားတာပေါ့၊ ဆရာမြကြီးရာ’

‘ဟာ... အရေးထဲကျမှဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အကျပ်တွေ့သွားတော့

တယ်။ မီးပြန်ထွန်းဖို့ဟာလည်း မီးခြစ်က ကျွန်တော့်အိပ်ရာ

ခေါင်းရင်းမှာ ဖြစ်နေလို့ ထသွားမယူဝံ့၊ ကြောက်လိုက်တာလည်း တစ်ခါတည်း စောချွေးတွေတောင် ပြန်လာပြီ။ မီးဖိုခန်းပြတယ်၊ ပေါက်က ဝင်နေတဲ့ လရောင်ကတော့ စဉ့်အိုးပေါ်ကို လင်းနေတဲ့ သေသေချာချာ မြင်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်မျက်စိများဟာလည်း စဉ့်အိုးဆီက မခွာဝံ့တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

‘အင်း... ဒါတော့ ခင်ဗျားက သရဲမလေးဆိုတော့ အဖြစ်သည်းပြီ ထင်တယ်’

‘မသည်းနဲ့ ဆရာမြကြီးရေ၊ ကျွန်တော်က ကြောက်တာတတ်တဲ့လူ၊ နဂိုကလည်း စိတ်နှလုံး ထိခိုက်တုန်လှုပ်နေတဲ့ ဆိုတော့ ပြောစရာမလိုဘူး၊ အဲဒီလို ကြည့်နေတုန်း လား... လား... ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတဲ့ စဉ့်အိုးက မိန်းမသဏ္ဌာန်တစ်ခု ဘွားခနဲထွက်လာတာကို တွေ့ရပြန်တယ်ပေါ့’

‘ဟင်... အဲဒါ ထူးတယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားမိန်းမ ဒီအိမ်ထဲ

အထိ လိုက်လာတာများလားဗျ။ ရက်လည်ညဆိုတော့ နှုတ်ဆက်ဖို့လာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘မဟုတ်ဘူး ဆရာမြကြီးရေ၊ ကျွန်တော်လည်း ပထမတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်မယားမှတ်လို့ ‘တင်မရေ... အမျှ၊ အမျှ’ လို့ ရွတ်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ သေသေချာချာ ထွက်လာပြန်တာပဲ။ ဒီတော့မှ သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော့်မယား တင်မ မီဟုတ်ပါဘူး၊ အခု မြင်နေရတဲ့ သူမက ငယ်တယ်၊ ဆံတောက်သွင်းခါစကလေးပဲ ရှိဦးမယ်၊ ရုပ်ကလည်း အတော်လှတယ်ဗျ၊ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်အားကြီးပြီး ဘုရားရှင်ဂုဏ်တော်တွေကို ဇောက်တိဇောက်ထိုး ရွတ်မိပြန်တာပေါ့။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကို သူက မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်ပြီး မျက်နှာထားဆိုးဆိုးနဲ့ လက်ညှိုးထိုးကာ ‘ရှင် ဘယ်က သူလဲ’ လို့ မေးတယ်’

‘ဟာ... ဆန်းကြယ်လှချည်လားဗျာ၊ တစ္ဆေမက စကားပြောသလား’

‘အဲဒါကတော့ ဆရာမြကြီးက ပယောဂဆရာ၊ ဗိန္ဓုဆရာလည်း ဖြစ်တယ်၊ စုန်း ကဝေ တစ္ဆေဝတ္ထုတွေကိုလည်း ဆရာသတိုးစက္ကက ဇာတ်လိုက်လုပ် ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့နေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။’

ကျွန်တော့်ထက် တစ္ဆေသရဲလောကရဲ့ ဗဟုသုတ ရှိမှာပေါ့။ စကားပြောတာက အစစ်ပါဗျာ။ ဒါကြောင့် သိပ်ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့’

‘အင်း... ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာပြန်ပြောသလဲ’

‘ဗြန်းခနဲတော့ ကြက်သေသေနေတာပေါ့။ နောက် သူမက ထပ်ပြီး အသံထွက်လာပြန်တယ်။ နောက် သူမက ထပ်ပြီး အသံထွက်လာပြန်တယ်။’ ‘ဘယ်လိုလဲဟင်၊ မေးနေတာ မကြားဘူးလား’တဲ့။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သတိရပြီး အသံတုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နဲ့ ‘ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကပါ’လို့ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ သူလည်း စဉ်းအိုးထဲက အပြင်ရောက်အောင် ထွက်လို့ ရှေ့ကိုတိုးလာပြီး ‘ဒီဟာ ကျွန်မအိမ်ရှင်၊ အခု ရှင်

အိမ်က ထွက်သွားလိုက်ပါ’တဲ့။ ကျွန်တော် ဒီကနေ့ပဲ အိမ်ရှင်နဲ့ တစ်လ ၅၀၀ ကျပ်နဲ့ စပေါ်ပေး ငှားလိုက်တာ၊ ဒီဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းပါ’လို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူမက ခြေတစ်ဖက်ဆောင့်ပြီး ‘ဒါ ကျွန်မ အိမ်ခန်း၊ ရှင် အခုထွက်သွားမလား၊ သွားဘူးလား။ အခု ကျွန်မ ယောက်ျားဝင်လာရင် ရှင် သေသွားမိန့်မယ်’လို့ ပြောပြီး တစ်ခါ ရှေ့တိုးလာတာကိုးဗျ’

‘အလဲ့... အာဂသရဲတစ္ဆေမပါလားဟေ့’

‘အင်း... အာဂလား၊ မအာဂလားတော့ မပြောနဲ့၊ အဲဒီ

ကျွန်တော်လည်း အနောက်ကိုလှည့်ပြီး အိမ်အပြင်ဘက်ခန်း ဖွင့်ပြေးထွက်လို့ ဒီကိုရောက်အောင် လစ်လာခဲ့ရတာ

‘အနောက်က ထွက်လိုက်လာဘူးလား ကိုနေမျိုး’

‘ဒီကို လိုက်လာတာတော့ မတွေ့ဘူးဗျ’

‘ကိုယ့်လူ... အခု ခင်ဗျားပြောနေတာတွေဟာ အိပ်မက်နေတာများလား ကိုနေမျိုးရာ’

‘ဟာ... ဆရာမြကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အများစု
နေလို့လားဗျ။ ကျွန်တော် အိမ်ဖို့နေနေသာသာ တုံးလုံးစော
မလှဲရသေးပါဘူး’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ဒါမျိုးဆို လက်မ
ကြံ့မှ ယုံချင်တာ၊ အခုသွားပြီး စုံစမ်းမယ်၊ တွေ့ပါ့မလား
ကိုနေမျိုး’

‘အင်း... ကျွန်တော် အခုလို တွေ့ခဲ့တာတော့ အခု
ဆရာမြကြီး သွားရင် တွေ့မတွေ့တော့ မပြောနိုင်ဘူး’

‘ကဲပါလေ... တွေ့သော်ရှိ၊ မတွေ့သော်ရှိ ကိုနေ
တွေ့ခဲ့တာမှန်ရင် ကျုပ် အခုသွားကြည့်မယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်
ကျွန်တော်တော့ မလိုက်ဝံ့တော့ဘူးဗျို၊ ဒီမှာပဲ အိမ်
တော့မယ်ဗျာ’

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အခု အသစ်ပြောင်းထားတဲ့အိမ်
ကျုပ်မှ မသိဘဲ၊ ဘယ်လိုသွားရမလဲဆိုတာတော့ လမ်းညွှန်
ပေါ့’

‘ဟာ... ဆရာမြကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အများစု
နေလို့လားဗျ။ ကျွန်တော် အိမ်ဖို့နေနေသာသာ တုံးလုံးစော
မလှဲရသေးပါဘူး’

‘အဲဒီအိမ်က မအူကုန်းလမ်းကျယ်ဘက်က ဝင်သွား၊
ဘက်ဝဲဘက်အတန်း အလယ်လောက်မှာ၊ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်
ကျွတ်ပင်နဲ့ ဒီတစ်အိမ်ပဲ ရှိတယ်။’

အိမ်တံခါးပွင့်နေတာ တွေ့လိမ့်မယ်။ ဘေးက ကွက်လပ်
အိမ် ရှိတယ်။ မှားစရာ မရှိပါဘူး’

‘ကဲ... ဒါဖြင့်ရင် အခုပဲ ကျုပ် သွားကြည့်မယ်ဗျာ
ကိုနေမျိုး’

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်လည်း များစွာ စိတ်အားထက်
လာခဲ့သည့်အလျောက် ဆရာမြကြီးက လိုင်စင်ဖြင့်ကိုင်ဆောင်
ညွှတ်(လူဂါပစ္စတို)အော်တိုမက်တစ်သေနတ်ကို လွယ်အိတ်ဖြင့်
ညွှတ်ယူကာ အိမ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤအချိန်
မှန်ကာလ၌ လိုင်းကား၊ ဘတ်စ်ကားများ သိမ်းသွားပြီဖြစ်
လမ်းထိပ်ရှိ ဆိုက်ကားနှင့် ပို့ခိုင်းခဲ့သည်။

မအူကုန်းလမ်းကျယ်ထိပ်သို့ အရောက်တွင် ဆိုက်ကား
မှ ဆရာမြကြီး ဆင်းလာကာ ကိုနေမျိုး ပြောပြခဲ့သည့်

အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ရောက်သွားသောအခိုက်၌ ကန်တော်ကြီးထောင့်
မှ ကင်းသမားများ၏ နာရီသံချောင်း ၁၁ ချက်ကို ကြားလိုက်
ရလေသည်။

ဆရာမြကြီးလည်း တစ်အောင့်လောက် အိမ်ရှေ့မှ ရပ်တန့်
အကဲခတ်ကြည့်မိပြန်သေးသည်။

ကိုနေမျိုး ပြောလိုက်သည့်အတိုင်းပင် အိမ်တံခါးပေါက်
ကြီးမှာ ပွင့်လျက် အတွင်းဘက်ဆီ၌ မှောင်မည်းနေသည်။
အချိန်မျိုး၌ တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာလည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ လုံခြုံ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပေသည်။

ဆရာမြကြီးမှာလည်း စိတ်စောနေသူဖြစ်၍ ကြာကြာ
မဆိုင်းတော့ဘဲ ထိုအိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားရာ ကိုနေမျိုး ပြောသည့်
အတိုင်း မှန်နေသဖြင့်လည်း ဆရာမြကြီးမှာ ပိုမို၍ စိတ်အားထက်
သန်နေမိပြန်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ ကောင်းကင်က လမှာ အတော်ကြီး
တက်သွားပြီဖြစ်၍ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် လရောင်

ရှိတော့ဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသဖြင့် စဉ်းအိုးကို မမြင်
တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အသင့်ပါလာသော မီးခြစ်ဖြင့်
နံရံအိမ်ကို မီးထွန်းကာ ထိုစဉ်းအိုးရှိရာသို့ သေချာစွာ အနီးကပ်
သွားရောက်ကြည့်ရှုမိပေသည်။

ဤတွင် ဘာကိုမှ ထူးထူးထွေထွေ မတွေ့ရပါပေ။ သို့
သော် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှ မကျေနပ်သဖြင့် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ စောင့်
ရှုနေကြည့်ရာ အကဲခတ်ရင်း ကိုနေမျိုး၏ အမူတွဲကို ကြည့်ရှုနေမိပြန်သည်။
အသည်းလေးကား နောက်ဖေးမီးဖိုပြတင်းမှ တစ်ချက်တစ်ချက်
ထွက်တိုက်ဝင်ရောက်လာ၏။

သို့သော် စားပွဲရှေ့ရှိ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်နေသည့်
အောက်လေလောက် မကြမ်းလှပေ။ ၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာသွားပြီဟု
ကျွန်ုပ် ထင်သည်။

ဘာသံမှ မကြား၊ ဘာမှမထူးခြားဘဲ တိတ်ဆိတ်၍သာ
လေသည်။ စဉ်းအိုးဆီသို့လည်း ကျွန်ုပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ

လှမ်းကြည့်မိသည်။ စဉ်အိုးမှာ သာမန်စဉ်အိုးမျိုး မဟုတ်။ အလတ်တန်းစား အဝကျယ်ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ထွင်းဖောက်ကာ ဝှေးဝှေးဝှေးဝှေး ဆွဲဆွဲငင်ငင် စူးစူးဝါးဝါးအူလိုက်သည့် ခွေးတစ်ကောင်၏ အသံသည် အိမ်နောက်ဖေးလမ်းကြားဆီမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ရှိ ကုက္ကိုပင်ပေါ်မှလည်း ကျီးများ တအားအားနှင့် လှုပ်ရှားဆူညံသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရပေသည်။

ထိုအခါ၌ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်စဖူး ဆရာမြကြီးမှာ ရုတ်တရက် နောက်ကျောမှ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြက်သီးများ ထသွားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပင် ကြီး၍သွားလေသည်။ ဤတွင် အိမ်ရှေ့အခန်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရသေးပေ။

ဆရာမြကြီးအနေဖြင့် အနည်းငယ် ပျင်းစပြုလာပါချေပြီ။ ထိုအတွင်း ခွေးအူသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သောအခါ၌ မီးဖိုခန်းဆီမှ ဝှေ့တိုက်လာသည့် လေပြည်တွင် အသားတစ်မျိုးမျိုး

မီးမြိုက်သလိုလို ညှော့နှံ့တစ်မျိုး ရောနှောပါလာ၏။ ဆရာမြကြီး၏ နှာခေါင်း၌ ရှုရှိုက်မိသည်နှင့်အတူ မွေးကြိုင်သော သနပ်ခါးနှင့် ပေါင်ဒါအနံ့တို့ပါ ရောနှောလျက် နှာခေါင်းအတွင်းသို့ ခင်ရောက်လာပြန်လေသည်။

ဤအချက်ကား ထူးခြားသောအချက်ပင်ဖြစ်၏။ ကိုနေမျိုးပြောလိုက်သည့် စကားများကို ပြန်လည်၍ သတိရလာကာ ပို၍ သေချာအောင် သတိထားလျက် ထိုအနံ့များ ရှုကြည့်မိပြန်၏။ သေချာအောင် သတိထားလျက် ထိုအနံ့များ ရှုကြည့်မိပြန်၏။ ကိုနေမျိုးပြောလိုက်သည့်အတိုင်းပင် မလွဲပါပေ။ အနံ့မှာ တဖြည်းဖြည်းအားဖြင့် ပိုမိုပြင်းထန်လာလေပြီ။

ဆရာမြကြီးမှာလည်း အထူးပင် စိတ်အားထက်သန်လာကာ ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် စဉ်အိုးဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဆရာမြကြီး၏ မျက်လုံးများကိုပင် မယုံနိုင်သေး၍ သေချာစွာ ပွတ်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ စဉ်အိုးအတွင်းမှ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ကိုယ်တစ်ဝက်မျှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ထင်ထင်

ရှားရှား တွေ့မြင်မိတော့၏။ ဤတွင် ဆရာမြကြီး မျက်လုံးများမှာ သူမ၏ထံမှ မလွဲ မခွာနိုင်တော့ပေ။

အနံ့များလည်း ပိုမိုပြင်းထန်လာလေ၏။

ဗိန္ဒောဆရာမြကြီးမှာလည်း ငေး၍သာ ကြည့်နေမိ၏။ သူမလေး၏ ရုပ်အဆင်းမှာ အတော်ချောလှသည်ကို အကဲခတ်မိ ပြန်၏။ အသက်အရွယ်မှာ ၁၆ နှစ်သာသာလောက် ခန့်မှန်းရလေ သည်။

သို့သော် ထိုမိန်းမပျိုမှာ အပြင်သို့ လုံးလုံးလျားလျား မထွက်လာသေးပေ။

ဆရာမြကြီးအား မျက်နှာထားခပ်ဆိုးဆိုးနှင့် စူးစိုက်ကြည့် နေရာမှ လက်ညှိုးထိုးကာ...

‘လာပြန်ပြီလား တစ်ယောက်၊ ခုနကတစ်ယောက် ပြေး ရတာ မမှတ်သေးဘူးထင်တယ်၊ ရှင် အခုထွက်သွားပါ’

ဟု ဝီသစ္စာနှင့် အော်ပြောလိုက်သောအသံ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဆရာမြ

ကြီးမှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိသည်မှတစ်ပါး အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်မိခဲ့ပေ။

ထိုမျှမကသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် အထွေထွေတို့ ကို တွေ့ဖူးကြုံဖူးခဲ့သော ပယောဂဆရာ အာဇာနည် မဟိဒ္ဓိဂိုဏ်း ဝင် ပညာရှင်တစ်ယောက်အဖို့ တုန်လှုပ်စရာလည်း မဟုတ်ပါပေ။

မိတ်ဆွေ ကိုနေမျိုး ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း အမှန်ပင် ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ဖြစ်နေ၍လည်း သူမအား ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက် မိတော့၏။

‘ဘာကြောင့် ထွက်သွားရမှာလဲ’

ဆရာမြကြီးက ပြောလိုက်သောအခါ သူမမှာ အလွန် စိတ်ဆိုးသည့်မျက်နှာအမူအရာဆိုသို့ ပြောင်းသွားကာ စဉ်းစားထဲမှ တစ်ကိုယ်လုံးထွက်၍ ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးလျှင် မတ်တတ်ရပ်၍ ခါးများပင် ထောက်ကာ...

‘ဒီဟာ ကျွန်မအိမ်ခန်း၊ ရှင် အခု ထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ ပြောပါ’

ဟု တစ္ဆေသရဲမလေးက ခပ်မာမာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ငါ မသွားနိုင်ဘူး၊ ဒီအိမ်ခန်းကို ငါ့မိတ်ဆွေက ငွေပေးပြီး ငှားထားတာပဲ၊ မင်းကရော ဘာလဲကွယ့်။ တစ္ဆေလား၊ ဥစ္စာစောင့်လား၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ငါ ပြုခဲ့သမျှကုသိုလ် အမှုယူပြီး ကောင်းရာသုဂတိ သွားပါ’

ဆရာမြကြီးက ထိုသို့ မေတ္တာထားပြီး ပြောလိုက်တော့မှ သူမ မျက်လုံးများ ပြူးလာကာ...

‘ဒီဟာ ရှင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား ပြောပါ။ ကျွန်မယောက်ျား ရောက်လာရင် ရှင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်’

ဟု ထူးခြားသည့် အသံတစ်မျိုးနှင့် ထပ်၍ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဘယ်သူလဲ၊ လာ... လာလေ၊ ငါက ဆွက်သွားဖို့အကြောင်း မရှိဘူးကွယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ရှင် အခု သိစေရမယ်’

ဆရာမြကြီးနှင့် သူမအဖို့ ထိုမျှပင် စကားပြောခွင့်ရလိုက်လေသည်။ သူမသည် ဒေါသငြိမတ်ကွဲသွားသော အမူအရာဖြင့် နောက်ထပ် စကားမဆက်တော့ဘဲ ခြေဆောင့်နင်းလျက် ထွက်လာခဲ့သည့် စဉ်အိုးဆီသို့ လှည့်၍သွားလေရာ ဆရာမြကြီးမှာလည်း ရှေ့အဖို့ မည်သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ကို မသိနိုင်၍ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သော ကာကွယ်ခုခံရန် အလွယ်ဆုံးဖြစ်သည့် လွယ်အိတ်ထဲမှ ကိုယ်ရံတော် (လူဂါပစ္စတီ)သေနတ်ကို အသင့်ဆွဲထုတ် ကိုင်ထားလိုက်ရပေတော့သည်။

ဤလက်နက်သည် ပယောဂကု ဆရာမြကြီးက လူနှင့် တိရစ္ဆာန် စသော သက်ရှိသတ္တဝါများသာမကဘဲ အကောင်အထည် အထင်အရှားမရှိသည့် နာနာဘာဝ ဝိညာဉ်သတ္တဝါများကိုပါ နှိမ်နင်းစေနိုင်သော ကျည်ပြန်ခေါ် သက်ရှိသတ္တဝါတို့အား ပစ်ပြီးမှ ပြန်လည်ယူ၍ စီမံထားသည့် ယမ်းတောင့်ကျည်ဆန်များ ထည့်သွင်းထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူမက စဉ်းအိုးကို လက်နှင့်ဖုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုအခိုက် လေငြိမ်သက်နေလျက်နှင့် စားပွဲပေါ်၌ ဆရာမြကြီး ထွန်းထားသော မှန်အိမ်ငယ်မှ မီးတောက်ကလေး ရုတ်တရက်ငြိမ်းသွားကာ တစ်ခန်းလုံး မှောင်အသွားတွင် မီးဖိုခန့်ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ရုတ်တရက် လူလိုလို မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခု ခုန်၍တင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်အတူ ဒုန်းဟူသော အသံကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်ရပေတော့၏။

ဤတွင် ဆရာမြကြီးလည်း ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလျက် စိတ်ထဲတွင်လည်း မည်သို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ဘဲ ရုတ်ခြည်းပင် လက်ထဲ၌ကိုင်ထားသည့် သေနတ်ဖြင့် စဉ်းအိုးဆီသို့ 'ဒိုင်း... ဒိုင်း...' ဟု ပစ်ထည့်လိုက်မိပေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော မအူကုန်းတစ်ရပ်ကွက်လုံးလည်း ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပွက်စီပွက်စီနှင့် ဆူသွားကာ အိမ်ရှေ့သို့ လမ်းထဲမှလူများ ပြေးရောက်လာကြ၏။ မကြာမီ ပတ္တရောင်လှည့်

သားများနှင့်အတူ ကင်းသမားများလည်း ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြကာ သေနတ်တစ်လက်နှင့် ဆရာမြကြီးကို မေးမြန်းကြလေတော့သည်။

ဆရာမြကြီးက ဘာမျှပြောသေးဘဲ မီးငြိမ်းသွားသည့် မှန်အိမ်ကို ပြန်လည်ထွန်းညှိပြီး ကြည့်သောအခါ မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ မတွေ့ရ။

စဉ်းအိုးကြီး ကွဲနေသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

ထိုအခါမှ ရောက်ရှိလာကြသော လမ်းထဲမှလူကြီးများ၊

ကင်းသမားများနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအား မိမိ အသိမိတ်ဆွေနေမျိုးဆိုသူ မိမိဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာပုံ၊ ရက်လည်သည့် သေဆုံးသွားသူ ဇနီး၏ ခြောက်လှန့်မှုကို ကြောက်၍ ဤအိမ်အမြန်ပြေးလာကာမှ ၁၆ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ချိုးစုံပေး၍ ခြောက်လွှတ်လိုက်ပုံ၊ ကိုနေမျိုး တွေ့ကြုံခဲ့သမျှလည်း မယုံသဖြင့် ယခု ညတွင်းချင်းလာခဲ့ရာ ကွဲသွားသည့် စဉ်းအိုးထဲမှ ထိုမိန်းကလေး ထွက်ပေါ်လာ၍ အနံ့မျိုးစုံပေးပြီး

၁၂၈ * ၉ ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း *

အိမ်တွင်းမှ မောင်းထုတ်လွှတ်ပုံ၊ လူရိပ်မည်းမည်းကိုပါ တွေ့
သဖြင့် မိမိလည်း ကျည်ပြန်ဖြင့် ပစ်ခွင်းလိုက်ရကြောင်းများ
ပြောပြလိုက်သည့်အခါ ဤလမ်းအတွင်းမှ လူများက ကြောက်
လန့်ရမည့်အစား တဟားဟားနှင့် ရယ်မော၍ ဤအိမ်မှာ လူမ
သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ညဇောင်လျှင် မကောင်းသူ
မိန်းမများ ကျက်စားစတည်းချတတ်ကြောင်း၊ စဉ့်အိုးနေရာအ
တွင်လည်း မြေအောက်ခန်းပေါက်ရှိရန် သိလိုက်သဖြင့် ဆရာ
ကြီးလည်း သဘောပေါက်သွားလေတော့သတည်း။

သဟို

★ ★ ★

အိုပွန်းယုဉ်စာပေ

ပန်းနုရောင် ရဲတိုက်ထဲက ဝိညာဉ်

နေဖိုးထက်

၁။

ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကတွင် *ဂျိမ်း(စ်)မင်း(ဖ)ဖီး*
သည် ထင်ရှားသည့် မိန်းသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမသည်
အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုအား အထွတ်အထိပ် ရရှိခဲ့သလို ငွေကြေး
သည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်၏။

ဟောလိဝုဒ်တွင် သူမသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့်
ဆောက်အုံအံ့တစ်ခုအား ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုအဆောက်

အိုပွန်းယုဉ်စာပေ

အဖို့တွင် သူမ နေထိုင်၏။ ထိုအဆောက်အအုံ၏ အမည်က
'ပန်းနုရောင် ရဲတိုက်' ဖြစ်၏။

ဂျိမ်း(စ်)မင်း(ဖ)သည် 'ပန်းနုရောင် ရဲတိုက်' အရှင်
တည်း။

သူမဘဝတွင် အောင်မြင်မှု အထွတ်အထိပ် ရရှိခဲ့သလို
ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုကိုလည်း အပြည့်အဝ ရရှိခဲ့သည်။

သူမဘဝက လိုလေသေးမရှိ။ အစစအရာရာ ပြည့်
သောဘဝလည်း ဖြစ်၏။

သူမက ငွေကြေးကြွယ်ဝချမ်းသာသလို နှစ်သက်မြတ်
ဖွယ်ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ဝယ်ယူစုဆောင်း၏။ အထူးသဖြင့် ဂျိမ်း(စ်)
သည် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကို အလွန်တရာနှစ်သက်ပြီး အဆွေ
အရောင်စုံ ပုံစံမျိုးစုံအား အသစ်ပေါ်လာတိုင်း ဝယ်ယူစုဆောင်း
၏။

နေ့စဉ် အရောင်မထပ်၊ ပုံစံမထပ်အောင် ဝတ်၏။

ဂျိမ်း(စ်)သည် သူမ နှစ်သက်သည့် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ

များနှင့် ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်ကြီးအား အစဉ်အမြဲ သနေ၏။

ပန်းနုရောင် ရဲတိုက်ကိုလည်း အစဉ်အမြဲ ပြုပြင်နေ
၏။

ကြီးကျယ်သည်ထက် ကြီးကျယ်၊ ခမ်းနားသည်ထက်
ခမ်းနားအောင် အစဉ်အမြဲ ပြုပြင်နေ၏။

ပန်းနုရောင် ရဲတိုက်အတွင်း၌ ရေချိုးခန်းပေါင်း ၁၃
ခန်း၊ အိပ်ခန်းပေါင်း ၁၃ ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းပေါင်း ၁၃ ခန်း၊
စားဖိုဆောင်အခန်းပေါင်း ၁၃ ခန်း၊ ဧည့်ခန်းပေါင်း ၁၃ ခန်းနှင့်
သီးသန့်အနားယူခန်းပေါင်း ၁၃ ခန်း ရှိသကဲ့သို့ အခန်းတိုင်းအား
ဆေးရောင်တစ်မျိုးစီ ခြယ်သထားပြီး အသန့်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး
ခြစ်အောင် မွမ်းမံထားသည်။

ဂျိမ်း(စ်) ဘဝက ဘဝတွင် ပြည့်စုံကုံလုံပြီး လိုလေသေး
မရှိပေ။

အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုသည် အထွတ်အထိပ် ရခဲ့ပြီ။
ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝမှုသည်လည်း အထွတ်အထိပ်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဂျိမ်း(စ်)က ပြည့်စုံကြွယ်ဝ အောင်မြင်မှုကို အပြည့်အဝရခဲ့သော်လည်း အသက်မရှည်ခဲ့ပေ။

သူမသည် ၁၉၇၀ ခုနှစ်ထဲ၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ကားတိုက် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သူမ မြတ်နိုးနှစ်သက်မှုမှန်သမျှအား စွန့်လွှတ် ခဲ့ရ၏။

သူမ သေဆုံးပြီး မကြာမီ ကျန်ရစ်သူများက ပန်းနုရောင် ရဲတိုက်ကြီးအား ရောင်းချလိုက်သည်။

★ ★ ★

၂။

ဝီလျံဂျိမ်း(စ်)သည် အောင်မြင်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

ဝီလျံသည်လည်း ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ လိုလေအေး မရှိ ပြည့်စုံသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဝီလျံသည် ဂျိမ်း(စ်)မင်းဖိဖီး၏ ပန်းနုရောင်

ရဲတိုက်ကြီးအား ရောင်းချသည့်အခါ ကြိုက်ဈေးပေး၍ ဝယ်ယူ လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် ပန်းနုရောင် ရဲတိုက် ကြီးဆီသို့ မိသားစုနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။

ယင်းသို့ ဝီလျံတို့မိသားစု ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်ကြီးဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး မကြာခင် ထူးဆန်းသည့်ဖြစ်ရပ်များနှင့် ဝီလျံ တို့မိသားစု ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

‘သိပ်ကို ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းတွေပဲ’

ဟု ဝီလျံက ပြော၏။

မှန်သည်။

ဖြစ်ရပ်များကလည်း ထူးဆန်း၏။

ပြောရလျှင် တစ်ည...။

ဝီလျံဂျိမ်း(စ်) ဧည့်ခန်းတွင်း၌ ထိုင်နေစဉ် သားမွေးအင်္ကျီ အော်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အမျိုးသမီးသည် ဝီလျံဂျိမ်း(စ်) ရှေ့မှဖြတ်ပြီး အခန်း

တစ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဝီလျံဂျိမ်း(စ်)သည် မကြောက်တတ်သော်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွား၏။

ဒါကို ဝီလျံဂျိမ်း(စ်)တစ်ဦးတည်း မြင်သည်မဟုတ်။

‘ဒီ သားမွေးအင်္ကျီဝတ် အမျိုးသမီးကို ဝီလျံပဲ မြင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မလည်း အကြိမ်ကြိမ်မြင်ခဲ့တယ်၊ မြင်တိုင်း သားမွေးအင်္ကျီတစ်ထည်စီနဲ့ပါ’

ဟု ဝီလျံဇနီးက ပြောသည်။

ဝီလျံတို့မိသားစုဝင်အားလုံး သားမွေးအင်္ကျီဝတ် အမျိုးသမီးအား မြင်ခဲ့၏။

သူတို့သည် ကြောက်ရွံ့တတ်သူများ မဟုတ်သော်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်ကို ရောင်းလိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့ ဒီရဲတိုက်ကြီးကို မြတ်နိုးပေမယ့် ကြာတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာတယ်၊

ဒါကြောင့် မြန်မြန်ရောင်းလိုက်ရတယ်’

ဟု သူဇနီးက ပြောပြ၏။

ထို့နောက် ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်သည် ပိုင်ရှင်တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ပြောင်းခဲ့၏။

သို့သော် ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်အား ဝယ်ယူသူတိုင်းသည် ဂျိမ်း(စ်)မင်(ဖ်)မီး၏ဝိညာဉ် နှောင့်ယှက်မှုကို မခံနိုင်ခဲ့ကြပေ။

‘ရဲတိုက်ကြီးကို နှစ်သက်မြတ်နိုးပေမယ့် ဝိညာဉ်ရဲ့ နှောင့်ယှက်မှုကို မခံစားနိုင်ဘူး’

ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်ပိုင်ရှင်များ၏ နှုတ်ထွက်စကား။

★ ★ ★

၃။

‘ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်’ကြီးသည် ပိုင်ရှင်တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပြောင်းခဲ့ရာမှ ယခု ဟစ်ပါဒ်အမည်ရှိ သူဌေးတစ်ဦးလက်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

‘ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်က စွဲမက်စရာကောင်းပေမယ့် ဂျိမ်း(စ်)
ရဲ့ဝိညာဉ်ကို မြင်တွေ့နေရတာ’ဟု ပြော၏။

‘ခုဆို နောက်တွေ့ပါ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ တွေ့ရတာ’
ဟု ဖြည့်စွက်ပြော၏။

မိဒီယာတစ်ဦးက...

‘ပန်းနုရောင် ရဲတိုက်ဟာ ဂျိမ်း(စ်)မင်း(စ်)ဖီးပိုင်လို့
ဂျိမ်း(စ်)ဝိညာဉ်လို့ ပြောတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ တခြားဝိညာဉ်ဆိုရင် တွေ့တိုင်း သားမွေး
အင်္ကျီ ဝတ်ထားမလား၊ ခု ကျွန်တော်တို့တွေတဲ့ ပန်းနုရောင်
ရဲတိုက်ထဲက ဝိညာဉ်က တွေ့တိုင်း သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ ရောင်နဲ့
ဝတ်ထားတယ်၊ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ တဖားဖားနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှား
နေတာ’

‘ဝိညာဉ်က ရဲတင်းလာပြီလား’

သူဌေးကြီး ဟစ်ပါဒင့်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဦးခေါင်း
ကို ခါယမ်းပြီး...

‘ဂျိမ်း(စ်)ရဲ့ဝိညာဉ် ရဲတင်းတာကတော့ ပြော မပြောချင်
တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် တွေတာ ပြောပြမယ်၊ တစ်ည ကျွန်တော်
တို့မိသားစု ဧည့်ခန်းထဲထိုင်နေတုန်း သားမွေးအင်္ကျီဝတ် ဝိညာဉ်
ဟာ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်၊

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
လှည့်ထွက်သွားတယ်’

‘ဟာ... မလွယ်ပါလား’

‘ဟုတ်ပါ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်ပြီး
ဂျိမ်း(စ်)နောက်က လိုက်သွားမိတယ်၊ ဂျိမ်း(စ်)ဝိညာဉ်က သွက်
သွက်လျှောက်သွားသလို ကျွန်တော်လည်း နောက်က ခပ်သွက်
သွက်လိုက်ခဲ့တယ်၊ သူ လှေကားပေါ်တက်သွားတော့ ကျွန်တော်
အက်လိုက်တယ်၊ ခက်တာက အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်ရောက်
တော့ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတယ်’

‘ခင်ဗျား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလား’

ဟစ်ပါဒင့်က ပန်းတွန့်ပြီး...

၁၃၈

● စိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ●

‘ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ သိပ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒါက တစ်ရက်မဟုတ်ဘူး၊ နေ့စဉ်ဖြစ်နေလို့
ကျွန်တော် ပန်းနုရောင်ရဲတိုက်ကို ပြန်ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’
ဟု ဆိုသည်။

စာဖတ်သူတို့

နေဂိုးထက်

ဝန်ခံချက်

East Week 2003

အား ခံစားပြန်ဆိုသည်။

★ ★ ★

တစ္ဆေ မချော

ဟုန်းပီနေလ

မြို့နယ်နှစ်ခုကို ဆက်သွယ်ထားသော ချောင်းကူးတံတား
ဦးကိုစောင့်ဖို့ ရဲတပ်ကြပ် ခင်ဇော်ကို တာဝန်ပေးခြင်း ခံရ၏။
တပ်ကြပ်ရာထူး (နှစ်ရစ်)ရသည်မှာ ဘာမှမကြာသေး။ စခန်းက
ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ပေးသဖြင့် အိပ်ရာလိပ်နှင့်အတူ တံတား
ကင်းရုံသို့ ရောက်လာရ၏။

တံတားကင်းရုံမှာ တပ်ကြပ်ကြီး (သုံးရစ်)ကိုတာ ရှိနေ
သည်။ ရောက်ရှိကြောင်းကို ကိုတာထံ သတင်းပို့ရ၏။

ဧဟွန်းယုဉ်စာပေ

ဒီတံတားမှာ ရဲသားလေးယောက် နေ၊ ည ဂျူတီခွဲပြီး စောင့်ရ၏။

ဟိုဘက်ထိပ် ကင်းရုံမှာ တစ်ယောက်၊ ဒီဘက်ထိပ် ကင်းရုံမှာ တစ်ယောက်ပေါ့။

ဒီတံတားကြီး မိုင်းခွဲမခံရဖို့၊ ဖျက်ဆီးမခံရဖို့ စောင့်ရှောက် ရမည့်တာဝန်။

‘ဆရာခင်ဇော်က ဟိုဘက်ထိပ်မှာ တာဝန်ယူပါ၊ တစ် သား ကျော်ခင် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီကင်းထိပ်မှာ ရဲဘော် မျိုးမင်းစိုးနဲ့ တာဝန်ယူမယ်၊ နေ့ည ဂျူတီကို ဆရာတို့ချင်း အဆင် ပြေသလို ညှိယူကြပေါ့’

‘ဟုတ်...’

ကိုတာတို့ ကင်းဂိတ်ကနေ ဟိုဘက်ဂိတ်ရောက်အောင် အိပ်ရာလိပ်ကြီးထမ်း၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ် အလေးကြီးလွယ်ပြီး လျှောက်ရသည်မှာ မသက်သာလှ။

တစ်ဖက်ကင်းဂိတ်မှာ ရဲဘော်ကျော်ခင် စောင့်နေ၏။

ရဲဘော် ကျော်ခင်က အရူးအပေါ့။ စခန်းမှာကတည်းက ပြော နား၊ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေ။

စဟယ် နောက်ဟယ်နဲ့ ဧပြီပျော်နေကြသူတွေ။ ကျော် ခင်ကတောင် ခင်ဇော်ထက် လုပ်သက်စောသေး၏။

ကျော်ခင်က မူးရှူးပြီး သောင်းကျန်းတတ်၏။ စည်းကမ်း ထာဝရဖောက်၏။

အချုပ်သားတွေဆီ အရက်ခိုးထည့်ပေးတာ၊ ကင်းစောင့် နှိမ် အချိန်မီရောက်မလာတာ၊ အအိပ်ကြီးတာ၊ အရက်ဆိုင်မှာ ကျွက်ချနေတတ်တာ၊ တာဝန်ပေါ့လျော့တာတွေများလို့ ဘယ် တောမှ အရစ်မတက်။ ရဲဘော်ဘဝနှင့်သာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့ နေသူ။

‘ဟေ့... ကျော်ခင်၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့’

‘ဝွဒ်ရှယ်ပဲ၊ တံတားကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကတော့ ဒေါင် ခိုင်မြဲနေတယ်၊ ဘယ်အမှောင့်ပယောဂမှမကပ်ဘူး၊ ကျော်ခင် စောင့်နေတာပဲလေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

‘ဟေ့ကောင်... ဖြစ်နေနဲ့၊ မင်း နေ့ဂျူတီယူ၊ ငါ နီတော့မယ်၊ အခု ထမင်းဆိုင်က ကောင်မလေးကို လှမ်းချိတ်ထား ဂျူတီ ယူမယ်၊ အိုကေနော်’

‘လျက်ဆား’

ခင်ဇော်နဲ့ ကျော်ခင်တို့ အတိုင်အဖောက်ညီပုံကလည်း အဲဒီလို။

မကြာခင်မှာ နှစ်ယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်တော့ အသေအချာ။

★ ★ ★

‘ဟေ့ကောင်... ကျော်ခင်၊ မင်း ဂျူတီပြီးသွားပြီဆိုတဲ့ နဲ့ ဘုံဆိုင်ပြေးဖို့ တာစူတော့တာပဲလား’

‘ဒါပေါ့... ဒါလေးပဲ အပန်းဖြေစရာရှိတာ’

‘ကွမ်းယာဆိုင်က ကောင်မလေးနဲ့ မင်းရဲ့ အချစ်စာ လမ်းကရော ဘယ်လိုလဲ’

‘ဇာတ်ကြမ်းကား ဖြစ်သွားပြီ၊ နောက်ကား လဲလို့

ပြီးပြီ’
‘လူပျိုဖြစ်ရတာ အဲဒါတွေ တန်တာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘လူပျိုချင်း သိပြီးသားပါ၊ ဦးကာချဲ့နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ... ညမဇိုက်အောင် အဖြူလေးတစ်ပိုဇီးလောက် ခါဆယ်ဆွဲခဲ့ရဦးမလား’

‘အေး... အမြည်းကောင်းလေးပါ ပါဆယ်ယူခဲ့’

‘လခထုတ် တစ်ခါရှင်းစနစ်နဲ့ အကြွေးယူနေရတာ တစ် ဘောက်တစ်လှည့် ဒကာခံကြေးပေါ့ဗျာ’

‘ဟေ့ကောင်... ငါက ဖြန်ခြင်းခတ်တတ်ပါတယ်ကွ၊ ညမလာ သတင်းမကြားနဲ့ ရူးချင်ယောင် မဆောင်တတ်ပါဘူး၊ ခုခင်းဘက် မင်း ကင်းကျရှင် ငါ ကားနဲ့သွားဝယ်ပေးမှာပေါ့’

‘လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ဝယ်ပေးမှာမျိုးလား’

‘အေးပေါ့... ငါတို့လို တပ်ကြပ်ကားဆိုရှင် ပလတ် ဆန်ကားလောက်ပဲ စိတ်ကူးယဉ်နိုင်တာပါကွာ’

ည ၇ နာရီထိုးမှာ ကျော်ခင်တစ်ယောက် လိုင်းကားစီးပြီး သုံးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ မြို့ငယ်လေးဆီ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ည ၉ နာရီလောက်မှာ ကားကြုံစီးပြီး ပြန်ရောက်လာ၏။

‘ခင်ဇော်ရေ... ရော... ပုလင်းလိုက်ပဲ ယူလာလိုက်တယ်။ အူမြည်းကတော့ ကြွက်ကြော်၊ ငါတော့ အရမ်းကောင်လာပြီ။ အိပ်တော့မယ်’

ကင်းစစ်နက်ဘက်က မိုးကာနှင့်လုပ်ထားသော တံယောက်အိပ် ဝါးကွပ်ပျစ်မှာ ကျောခင်းသွားလဲ့ပြီး မှောက်သွားတော့၏။

မိုးလေးအေးအေးနှင့် ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက်ပါနေတစ်ခွက်ချင်း အချမ်းပြေသောက်လိုက်၊ အမြည်းလေးစားလိုက်နှင့် ဇိမ်ယစ်နေမိ၏။

ကင်းစစ်တွေလာလို့ အရက်နဲ့ရသွားလျှင် ဒဏ်ပေးဦးမည်။ တာဝန်ကျချိန်မှာ အရက်မသောက်ရ။ ကွမ်းယာတစ်ယာ အသင့်ထားရ၏။ ကင်းစစ်တွေလာလျှင် ပုလင်း

အမြန်တက်၊ ဝါးစပ်ထဲ ကွမ်းယာပစ်ထည့် ဝါးလိုက်ရုံပင်။

ကင်းစစ်က...

‘မင်းဆီက အရက်နဲ့ရတယ်’

‘ကျွန်တော် ဆေးပေါင်းနဲ့ ကွမ်းယာစားထားလို့ပါ။ ဆေးပေါင်းဆိုတာ ဗမာဆေးကို အရက်နဲ့ပေါင်းထားလို့ အရက်နဲ့ထွက်နေတာပါ’

ပြီးရော။ ပုလင်းကိုသာ မမိစေနဲ့။ အရေးမယူတော့ဘူး။ သောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ သောက်နေလိုက်တာ။ တစ်ပိုင်းနဲ့ တစ်ခိတ်လောက်အထိ ဖြစ်သွားတယ်။ လူကလည်း ရီဝေဝေဖြစ်နေပြီ။

တာဝန်ကိုတော့ အလစ်ဟင်းခံလို့ မဖြစ်ဘူး။

မအိပ်ချင်အောင် သေနတ်လွယ်ပြီး တံတားပေါ် လမ်းလျှောက်လိုက်၏။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်က တံတားမို့ ည ၁၀ နာရီကျော်မှာ ကားသွားကားလာ ရှင်းနေ၏။ လူသွားလူလာနှင့် အနှေးယာဉ်တွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေပါ ရှင်းလင်းပြီး တိတ်ဆိတ်

နေ၏။ လူသွားလူလာနှင့် အနေးယာဉ်တွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ရှင်းလင်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

မှိုးကာလတို့ ချောင်းရေစီးသံ တရဲရဲ တဟဲဟဲကို ကြားနေရ၏။ တံတားထောက်တိုင်ကြီးတွေကို ဓာတ်မီးနှင့် လိုက်ထိုးကြည့်ရသေး၏။

ရန်သူက ရေထဲကလာပြီး တံတားအောက်ခြေမှာ အိပ်နေရ၏။ မြှောင်ရိုက်ကာ ခိုင်းနေခိုက်တွေ တပ်ဆင်သွားတတ်တာမို့ အထူးဂရုစိုက်ကြည့်နေရ၏။

လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းသော တံတားပေါ်မှာ လျှောက်စစ်ဆေးရင်း တံတားအလယ်နားကို ရောက်လာ၏။

‘အဟင့်... ဟင့်... ရွတ်...’

ငိုသံ။ ဘယ်ကပါလိမ့်။ သံဘောင်တံတား၊ ငမိုးရိုးတံတားဟောင်း ပုံစံကြီးမို့ သံဘောင်အကွယ်တစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်လာသော ငိုသံ။

လူရှိနေပြီ။ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလော။

‘ဟေ့... ဘယ်သူလဲ’

ပြန်မဖြေ။

‘ပြောနေတယ်လေ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး တံတားပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ ပစ်ထည့်လိုက်ရမလား၊ အခုထွက်ခွင့်မရှိ’

ခင်ဇော် သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး အနားကပ်သွား၏။

မိန်းမတစ်ယောက်။ မြစ်ပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူထား၏။

‘မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’

စောင်းငဲ့ပြီး ကြည့်၏။ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်တော့ မလင်း။

သူမရဲ့ အကြည့်က ကြောင်မျက်လုံးတွေလို အမှောင်ထဲမှာ တောက်လဲ့ချင်ချင်။

သူမက ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်သွားပြီး...

‘ဟာ... ဟေ့... ဟိတ်...’

ရေထဲကို ခုန်ချသွား၏။ ခင်ဇော် တားချိန်မရလိုက်တော့
ရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ ရေထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
သန်လှသော ရေစီးထဲ မျောပါသွားဟန်တူ၏။

မတွေ့ရတော့။

ဒါ လူသေမှု။ တပ်ကြပ်ကြီး ကိုတာရှိရာ ကင်းဘက်
ဓာတ်မီးနှင့် အချက်ပြထိုးပြီး ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

‘ခင်ဇော် ဘာထူးလို့လဲ’

‘မိန်းမတစ်ယောက် တံတားအလယ်ကနေ ရေထဲခုန်
သွားလို့’

‘ဟင်...’

ကိုတာ ထလိုက်လာ၏။ တံတားအလယ်ရောက်တော့
အောက်ကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်ပြီး လိုက်ရှာကြည့်၏။ ကယ်
ရလျှင် ကယ်တင်မည့်သဘော။

‘သေချာရဲ့လား ခင်ဇော်’

‘ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတင် ခုန်ချသွားတာ’

‘မင်း မတားလိုက်ဘူးလား’

‘တားတာပဲ၊ မမိလိုက်ဘူး’

‘ခက်တော့တာပဲ၊ လူဆိုရင် ဒုက္ခ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊
ဒီနေရာမှာ မိန်းမတစ်ဇာန် မနက် ၁၀ နာရီလောက်က ရေထဲ
ခုန်ချပြီး သေခဲ့ဖူးတယ်၊ သူဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက အညိုရောင်
ဆီရှုပ်အင်္ကျီ၊ အောက်ခံထဘီက အနက်ရောင်ပြောင်’

‘ဟာ... ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အဲဒီမိန်းမပဲ၊ ဝတ်ထားတာ
ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဆံပင်ကို ကလစ်နဲ့ နောက်မှာစည်းထား
တယ်’

ဒီတော့မှ တပ်ကြပ်ကြီး ကိုတာ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချ၏။

‘ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်း ကင်းတဲကို မင်းပြန်တော့’

‘လူသေမှုကို သတင်းမပို့တော့ဘူးလား’

‘မင်း အရူးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဗျာ... ဘာလို့လဲ’

‘မင်း သရဲခြောက်ခဲ့ရတာ’

‘သရဲ၊ ဘယ်က သရဲလဲ’

‘ခုနု ရေထဲခုန်ချသွားတာ သရဲမကွ’

‘ဟာ... လူပါဗျာ၊ လူမှ လူအစစ်၊ သေသေချာချာကို

တွေ့လိုက်ရတာ’

‘မင်းကို အဲဒီမိန်းမက စကားပြန်ပြောသလား’

‘ပြန်မပြောဘူး၊ ငိုနေတယ်’

‘အဲဒါ သရဲမမို့လို့ပေါ့ကွ၊ မင်းလိုပဲ ငါလည်း အခြောက်
ခံခဲ့ရသေးတယ်၊ နောက်မှ သဘောပေါက်သွားတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးလလောက်က မိန်းမတစ်ယောက် ဒီတံတားအလယ်ကနေ
ရေထဲခုန်ချပြီး သူ့ဘာသာ သတ်သေသွားတယ်၊ အဲဒီမိန်းမ ဝတ်
ထားတာက အညှို့ရောင်တီရှပ်၊ ထဘီနက်ပြောင်နဲ့ပဲကွ၊ အဲဒီမိန်းမ
မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ညဆယ်နာရီထိုးရင် ဒီလိုပဲ လာလာခုန်ချနေ
ကျ၊ သူ့ကိုယ်သူ သေလို့သေမှန်းတောင် မသိသေးဘူးနဲ့ တူပါ
တယ်၊ ပြိတ္တာသရဲဘဝကို ရောက်သွားလို့နေမှာပေါ့’

ခင်ဇော် တအံ့တဩနှင့် နားထောင်နေမိ၏။ ခုနကသာ

သရဲမမှန်းသိလျှင် ခင်ဇော် အကြောက်လွန်မိမှာ အမှန်။ ခုမှ

ခရီးမှ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထမိ၏။

‘ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ’

‘နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် မေတ္တာပို့ပြီး အမျှဝေပေးလိုက်
ဦးကွာ၊ တတ်နိုင်ရင် သူ့အတွက် လှူနိုင်သလောက်လေး လှူပြီး
အခုခေါ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့’

ခင်ဇော် တွေ့ငိုင်းပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။

★ ★ ★

နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်း ဂျူတီလဲပြီး လက်ဖက်ရည်
ခြောက်ကိုတာနှင့် ထိုင်ဖြစ်ကြတော့။

‘မင်းကို သရဲမက အိပ်မက်တွေဘာတွေ ပေးသေး
တာ’

‘မအိပ်ရသေးတဲ့ဟာကို ဘယ်အိပ်မက်က ပေးရမှာလဲ’

‘အေး... ဟုတ်သား၊ ဟား... ဟား...’

‘အဲဒီမိန်းမ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတ်သေချင်စိတ်ပေါ့
ရလောက်အောင် ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာ ရှိခဲ့လို့လဲ’

‘ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမိန်းမက တို့ခန်းရှိတဲ့ မြို့ကစ
နာမည်က မြမြခင်တဲ့၊ သူ့ယောက်ျားက ပွဲစား၊ သူကတော့
ကျောင်းဆရာမပေါ့၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီးမှ သူ့ယောက်ျား
ပွဲစားက ရွပ်ပွေတော့ အေအိုင်ဒီအက်(စ်)ရောဂါ ဖြစ်ရော
ယောက်ျားမှာဖြစ်ရင် မိန်းမပါ ကူးတာဆိုတော့ ဒီသတင်း မြို့
ပျံသွားတာနဲ့ ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဒီဆရာမလေး
မြမြခင်ကို HIV ပိုး ကူးစက်ခံရမှာစိုးတာနဲ့ ရှောင်ဖယ်ပြီး ဆက်
ကုန်ကြတယ်၊ မြမြခင်ခမျာ ရင်ထဲမချိအောင် ခံစားခဲ့ရတာပေါ့
တစ်မြို့လုံးကလည်း သူတို့မိသားစုကို အဲဒီလို ဆက်ဆံကုန်ပြ
တယ်၊ အမျိုးအဆွေတွေက အစပေါ့ကွာ၊ အဲဒါနဲ့ မြမြခင်
သူ့အမေဆီမှာ သူကလေး ၂ ယောက်ကို အပ်တယ်၊ ခရီးထွက်
မယ်ပေါ့၊ အသက်နဲ့ လူလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အရှက်နဲ့ လူလုပ်
မြမြခင်ဆိုတော့ ဒီတံတားပေါ်လာပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်တာပေါ့

ခုန်ချတာ မသေသေးဘူး၊ ချောင်းထဲက လှေတွေက လိုက်ဆယ်
တယ်၊ လှော်တက်ထိုးပေးတယ်၊ လှော်တက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး
အသေခံသွားတယ်’

ဇော်ခင် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိ၏။ ရင်ဆို့မတတ်လည်း
သနားစိတ် ဝင်သွားမိ၏။

ကိုတာက ပြန်အိပ်၏။

ကင်းဂိတ်က အိပ်ရာဆီ ပြန်ရောက်သည်အထိ ခင်ဇော်
အိပ်မပျော်နိုင်တော့။

ဒီအခန်းကို ခင်ဇော် ပြောင်းလာသည်မှာ ၂ လခန့်သာ
ရှိသေး၏။

အိပ်ခါနီးမှာ သရဲမ အိပ်မက်ပေးလာစေလိုမိ၏။

‘ကျွန်မအတွက် ဘာလေးသွားလှူပေးပါ၊ ကျွန်မကို
ငြိမ်ပြီး အမျှဝေပေးပါ’

အစရှိသဖြင့် သူမ ကျွတ်လွတ်ဖို့အတွက် အကူအညီ
ဆောင်းစေချင်မိ၏။

ခင်ဇော် အိပ်ပျော်သွား၏။ ညနေ ငါးနာရီထိုးမှ ပြန်နိုးလာသည်။ ဘာမှ အိပ်မက်မမက်။

အဲဒီညနေမှာတော့ ခင်ဇော် သတိဝီရိယထားပြီး စောင့်နေမိသည်။ သရဲမ ဘယ်အချိန်ပေါ်လာမလဲပေါ့။ အားအားရှိတံတားအလယ်ကိုချည်း လျှောက်နေမိ၏။

ကိုတာတို့ ကင်းဂိတ်က အချက်ပြမီးနှင့် လှမ်းခေါ်၏။

‘ခင်ဇော် တံတားအလယ်မှာ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘သရဲမ ထပ်ပေါ်လာဦးမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေတာပါ’

‘မင်းကွာ... တယ်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ပုရလောကသားတွေနဲ့ အဆက်အဆံကင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်း အဲဒီလို အတင့်ရဲနေ တော်ကြာ သရဲမက မင်းကို ကုပ်ချိုးစားသွားလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် မကြောက်တတ်ပါဘူး’

‘မင်းအသံကြီးကိုက မေးရိုက်သံကြီး ပေါက်နေပြီ’

‘အဲ... အဲဒါ... အဟဲ... မိုးဖွားလေး ဖွဲဖွဲနဲ့ လေအေး

လေးကလည်း သဲသဲတိုက်နေတော့ အအေးဒဏ် ခံနေရလို့ပါ’

‘ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ သရဲမ စောင့်ကြည့်နေတာနဲ့ မင်းအဘင်ပွေးတွေက ဝင်ဆော်သွားဦးမယ်၊ ကိုယ့်တာဝန် လစ်ဟင်းစေနဲ့၊ မင်း သရဲမကို သိပ်တွေ့ချင်နေရင် ည ၁၀နာရီ ထိုးမှ တံတားအလယ်ကို လာခဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... သဘောပေါက်ပါပြီ’

ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူ ရှိနေလို့ ကိုယ်ထင်တိုင်း နေလို့

ချေ

အသာကုတ်ပြီး ပြန်လာရ၏။ လက်ကနာရီကို တကြည့် ခြည့်နဲ့ပေါ့လေ။

ဆယ်နာရီ ချက်ချင်းထိုးပစ်ချင်မိလေရဲ့။

★ ★ ★

ည ၁၀ နာရီထိုးဖို့ သုံးမိနစ်ပဲ လိုတော့၏။ တံတားအလယ်ကို သွက်သွက်လျှောက်လာလိုက်သည်။ သေနတ်လွှာ

မလာတော့။ အရေးအကြောင်းရှိလို့ ဆွဲရလွဲရလျှင် သေနတ်ကြီးက ရှုပ်နေလိမ့်မည်။

ဟော... တံတားအလယ်မှာ မည်းမည်း မည်းမည်းနဲ့ လူရိပ်တစ်ရိပ် သံဘောင်ကြီးဆီ ခိုကပ်လိုက်၏။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေက ဓာတ်မီးကို ပိတ်ထားနိုင်၏။

သို့မှို့ကြောင့် ဂက်(စ်)မီးခြစ်ကို ယူလာလိုက်၏။ လက်ထဲမှာ ဂက်(စ်)မီးခြစ်အသစ်ကို ကိုင်ထား၏။ မီးခြစ်လိုက်တာနှင့် မီးတောက်အကြီးဆုံးဖြစ်အောင် ခလုတ်ကို မြှင့်ထားလိုက်၏။

‘ဟေ့... ဟိတ်... မြမြခင်’

ရပ်သွား၏။ နောက်ကျောပေးထား၏။

သရဲမဆိုသော အသိကြောင့် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းပြီး

ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားမိ၏။

သိုငြား အကူအညီပေးလိုသောစိတ်ဖြင့် ရဲစိတ်မွေးလိုက်ပြီး...

‘နင် သေပြီးသွားပြီ၊ နောက်ဘဝရောက်နေပြီ၊ ရေထဲ ခုန်ချပါနဲ့တော့၊ နင် ကျွတ်လွတ်အောင် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာလှူပေးရမလဲ’

နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘူး။

ခင်ဇွေက...

‘နင့်ကို စေတနာနဲ့ကူညီတာပါ၊ နင့်သားလေး ၂ ယောက် အတွက်ရော ဘာလုပ်ပေးစေချင်သေးလဲ’

ဒီတော့မှ လှည့်ကြည့်လာ၏။

ခင်ဇော် မီးခြစ်ပြီး ကြည့်ရာမှာ လက်တွေဆတ်ဆတ်တုန်နေမိ၏။ ဇောချွေးတွေ စိမ့်ထွက်လာ၏။ မြင်နေ ပြောနေရသမျှ ခြူးခြူးတိမ်တိုက်ထဲမှာလိုလို၊ မိုးဖွဖွ ရေသဲသဲထဲမှာလိုလို၊ အိပ်မက်ထဲမှာလိုလိုနဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ အဝေးပြေး ကုန်တင်ကားတစ်စီးရဲ့ မီးဆောင် ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီမီးရောင်ကြောင့် လျှပ်တစ်ပြက် မြင်နိုင်ရသည့် သရဲမရဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ...

အား...

ခင်ဖော် လန့်ဖျပ်ထုခန့်မိ၏။ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ တိတ်တွေက ပုံမှန်မဟုတ်ချင်တော့။ ဒါကိုလည်း တချို့က ဖမ်း ဖြစ်သွားပြီး ကင်းဂိတ်တဲရီရာကို အော်ပြေးလာမိ၏။ ကိုတာရှိရင်းခံလိုက်ရပြီတဲ့။ အမှန်တော့ သည်းခြေထိအောင် ကြောက်သွား ကင်းတဲဆီသို့...

ဟေ့ကောင်... ခင်ဇော်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လာ တာလဲ။

‘သ... သရဲမ... သရဲမ...’

ခင်ဇော် ဒါပဲပြောလိုက်နိုင်၏။ လဲကျသွား၏။

ကိုတာလည်း ကင်းသမားတွေနဲ့ပြီး စခန်းကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားရ၏။ ကြုံရာကား တားပြီး ခင်ဇော်ကို ဆေး ပို့လိုက်ရတော့၏။

★ ★ ★

ခင်ဇော်တစ်ယောက် ဆေးရုံပေါ်မှာ သတိပြန်ရလာ၏။

ခင်ဇော်တစ်ယောက် ရပ်ဝေးကလာလုပ်ရသော ဝန်ထမ်း နို့လို့ ဆေးရုံမှာ ၂ ရက်နေပြီးတာနဲ့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရ၏။ ည ဘူတီကို လုံးဝမယူတော့ဘူး။ ညဘက်ရောက်ရင် အဝေါ့တောင် မသွားရဲတော့ဘူး။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ကျော်ခင်က စိတ်မကောင်းဘူး။ အရင် တက်ကြွလန်းဆန်းပြီး စနောက်နေတဲ့ ခင်ဇော်တစ်ယောက် ခေါင်းရှောင်သလိုဖြစ်သွားပြီ။ ဒီလိုဖြစ်သွားအောင် လုပ်လွှတ် ခဲ့တဲ့ သရဲမကို ဒေါက်ကန်လာမိ၏။

ယခင်က သောက်ဖို့စားဖို့ကလွဲလျှင် အနားမှာ သရဲမက သဘက်ကြီးလာခြောက်နေလည်း ကျောခင် ဂရုစိုက်မိမည် ဆိုင်း ခုဖြင့် ခင်ဇော်ကြောင့် ဒီတံတားပေါ်မှာ လူပြောသူပြော

များနေသော သရဲမကို ကျော်ခင် အပြတ်ရှင်းပစ်ချင်လာ၏။
မနေ့ညက ဂူတိကျတုန်းက ဘာမှမထူးခြား။

လူကလည်း ကင်းစစ်မလာလို့ ကင်းတဲထဲက ထွက်ခန်း
မထွက်တာကိုး။ ဒီညတော့ ထွက်ကို ထွက်ရမည်။
သရဲမကိုတွေ့လျှင် မေ့သွားအောင် ဆော်ပစ်ရမည်

★ ★ ★

ည ၁၀ နာရီထိုးဖို့ ၅ မိနစ်ပဲ လိုကော့၏။ ကျော်
တစ်ယောက် သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထား၏။ ဓားပါချိတ်သွယ်
သည်။ တံတားအလယ်ရောက်တော့...

‘ဂုန်း...’

‘ဗွမ်း...’

‘ဝေါ...’

တံတားကြမ်းခင်းဘောင်ကို ရေလှိုင်းက လာရိုက်
ရေတက်ကြမ်းနေလေပြီ။ တံတားကို တောင်ရေဖုံးတော့

သရဲမရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရသေး။

‘သရဲမ... ဟေး... သရဲမ၊ ဘယ်မှာလဲ...’ ထွက်ခဲ့

‘ဂုန်း...’

‘ဗွမ်း...’

‘ဝေါ...’

ကျော်ခင် ကောင်းကလည်း ကောင်းနေတာမို့ သေနတ်
ကို မောင်းတင်လိုက်၏။ ရေတက်သံ တဗွမ်းဗွမ်းက ဆူပွက်နေ
၏။ ယမကာအရှိန်ဖြင့် ရီဝေနေပြီ။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်မှလာနေ
သော မည်းမည်းအရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဒါ သရဲမပဲဖြစ်ရ
မည်။ သေနတ်နှင့်ထိုးချိန်ပြီး ခလုတ်ပေါ် လက်ညှိုးချိန် တင်ထား
တိတ်၏။

ချိန်သားလည်း ကိုက်ပြီ။ ပစ်ခတ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

‘ကျော်ခင်... ဟောကောင်... ကျော်ခင်’

ကြည့်စမ်း... သရဲမက အစွယ်လက်လေးသစ်လောက်

ကို ပါးစပ်ထဲက ဖြူပြပြီး လက်သည်းချွန်ကြီးတွေ ရှေ့ဆန့်တင်လျက် ကျားရိုင်းတစ်ကောင်လို ဝါးလုံးထိုး ပြေးဝင်လာ၏။ ကားမော်ကား အသံသြကြီးနှင့် ‘ဟေ့ကောင်... ကျော်ခင်’ လည်း အော်လာ၏။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ ဒီ သရဲမကို ပစ်တော့မည်။

‘ကျော်ခင်... ငါ... ခင်ဇော်၊ ခင်ဇော်’

‘ဟင်...’

‘ငါ ခင်ဇော်လေ’

‘ဟာ... တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ့ပစ်ကွင်း ချိန်သီးက လှမ်းကြည့်ရင် မင်းဟာ တကယ့်သရဲမကြီးပဲ၊ ချိန်သီးက မျက်လုံးခွာကြည့်လိုက်တော့မှပဲ မင်းဟာ ခင်ဇော် ဖြစ်သွားတယ်’

‘ဟူး... တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အချိန်မီလို့ ငါ့ငါ့ကို သရဲမက အိပ်မက်ပေးတယ်၊ သူ့အတွက် ဘုန်းကြီးတွေ များ ကျောက်ပြားအခင်းတစ်ချပ်ဖြစ်ဖြစ် လှူပေးပါတဲ့၊ ငြိ

အမျှဝေပေးပါတဲ့၊ အဲဒါဆို သူ ကျွတ်မယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုပြောပြီး သရဲမက အလန်တကြားနဲ့ ကျွန်မကို ရှင့်လူက ပစ်တော့မယ်၊ သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားပြီး တံတားအလယ်မှာ ရှင့်လူက ကျွန်မကို အထင်လွဲနေတယ်၊ အဲဒီလိုလွဲအောင် ဒီဘောင်တံတားရဲ့ အစောင့်ဟောင်းတွေကို ဖန်တီးထားကြတာ၊ အမြန်ထပြေးသွားပြီး အမြန်တားမပါဦးတဲ့၊ အဲဒီလို သတိလွန်ပေးလိုက်လို့ ငါ အခုလို ရှေးကြီး သုတ်ပျာနဲ့ ပြေးလာပြောကုတပေါ့၊ ဟောဟ... မောဖို့ကိုတောင် ခုမှ သတိရတော့တယ်’

ကျော်ခင်လည်း မောင်းပြန်ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး သေနတ်ကို အောက်စိုက်လိုက်ရ၏။

‘ငါလည်း မူးနေတာ၊ မှားပစ်မိတော့မလို့၊ နောက်ဆို ခင်း သရဲမကို မင်းပဲထိန်းတော့၊ မင်း ပြန်နေကောင်းလာရင် ငြီးတာပဲ’

‘ကောင်းပြီ... ငါ လုံးဝနေကောင်းသွားပြီ’
အဲဒီနောက်ပိုင်းကာလမှာတော့ ခင်ဇော်တစ်ယောက်

၁၆၄

၁ ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ၁

လစထုတ်တာနှင့် ကျောက်ပြားတစ်ပြားသွားဝယ်ပြီး မြေမြေခင်း
 အမည်ကိုထိုးကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားလှူလိုက်၏။ လှူပြီး
 သည့်ညမှာပဲ တံတားအလယ်မှာ ည ၁၀ နာရီထိုးတိတိ။ ရပ်တန့်
 လျက် မြေမြေခင်းအမည်ကိုခေါ်ကာ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပေးလိုက်၏။
 အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို၊ မြူခိုးတိမ်မျှင်ထဲမှာလိုလို မြေမြေခင်း
 သာခုခေါ်သံ သဲ့သဲ့ကလေးကို ကြားလိုက်ရပြီးသည့်ခဏ မှော
 နေသည့် ညကာလမှာ အလင်းမှန်တွေ တောက်ပလင်းလက်သွား
 ပုံကို ခင်စော်မျက်လုံးထဲမှာ၊ စိတ်ထဲမှာ၊ နှလုံးသားထဲမှာ၊ ဖွား
 လင်းခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ပုံ

ဘုန်းကြီး

★ ★ ★

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ပွင့်ချပ်တစ်ထောင်သခင်မနှင့် သစ္စာမြေ

ဟိတောဇ

မြကန်သာရွာ။

ဒီရွာ၏နာမည်က ယဉ်ကျေးခြင်း၊ မဟာဆန်၏၊ သိမ်မွေ့
 ချော၏။ သာလည်း သာယာ၏။

ပုဂံခေတ်က မြကန်ကို သဘောကျ၍လား မပြောတတ်
 ထိုနာမည်ကို ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့ဟန် တူလေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ရွာထိပ်ရှိ ကန်တော်ကြီးမှာ အလွန်ပင်
 နူးဖွယ်ရှိ၏။ မြင်သူ စိတ်ထဲ၌ ပီတိဖြစ်ရ၏။ ချီးကျူးရှုမော

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ဖွယ်အတိနှင့်လည်း ပြည့်စုံလှ၏။ ထိုကန်ကြီးက မျက်စိတစ်ဆုံ
ရှိ၏။ အလွန်ကျယ်ပြောလေ၏။ ကန်တော်ကြီးအတွင်း၌ ကြာမျိုး
တို့သည် ထုံသင်းကြွယ်ဝပြီး မွေးရနံ့ တင့်တယ်နေတော့၏။
ကြာဖူး၊ ကြာငုံတို့သည် ဖူးဖူးငုံငုံဖြင့် အလှပန်းဝေဆာ တောက်
နေလေ၏။

ထိုပြင် ကန်ရေပြင်ထက်၌ မယ်ညိုသောင်းတင် ရွှေပိန်
ညှင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ စင်ရော် ခင်ပုတ်၊ ကြိုးကြာ စတူ
ဝက်၊ ဗျိုင်း ချည်ခင်စွတ် ငှက်ပေါင်းစုံသည် ဖိုမမောင်နှံတွဲကာ
ချစ်တင်းနှီးနှောနေကြသည်မှာ တီတီတာတာ ရှိလှလေ၏။ ငှက်
အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ဘာသာဘာဝအလိုက် ကမ်းနဖူးသို့ ထူ
လားခေါက်တုံ့ဖြင့် ပျံသန်းသွားလာပြီး ပျော်မြူးနေကြပုံကို ခြေ
ရသောအခါ လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ်တိ ဖြစ်ပါလေ၏။

ပျားပိတုံးတို့သည် ကြာဖူးကြာငုံတို့အကြား၌ ဝဲကာပျံ့
ဖြင့် ဝတ်ရည်ကို စုပ်ယူ၍ ပျော်ပွဲဆင်နွှဲနေကြလေ၏။

ထိုစဉ် မြကန်သာရေပြင်ကို ရှုပ်တိုက်ဆော့ကစားအ

သာ လေနအေးကြောင့် ကန်ပေါင်အနောက်ဘက်ခြမ်း၌ ထိုင်၍
အမာတကြော ကြည့်ရှုနေသည့် စောနောင်၏တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်
ညိုတုန် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပါတော့၏။

စောနောင်တစ်ယောက် ကန်ပေါင်ပေါ်၌ ထိုင်၍ငေးမော
နေသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာညောင်းသွားပြီ ဖြစ်၏။ နေပင်
အတော်ညှိုးချေတော့၏။

နေလုံးကြီးသည် တစ်နေ့တာ အချိန်ပြီးလုပြီးခင် ရှိလေ
၏။ ထိုအခါ၌ မြကန်သာရွာ၏ လုံမပျိုတစ်သိုက်သည် ရေအိုး
ညိုယံစီရွက်၍ ရေခပ်ဆင်းလာသောအခါ ဖြစ်လေ၏။

သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားနှင့် အသားမညိုတညိုနှင့် မိန်းမ
တစ်သိုက် အလှချင်းပြိုင်နေကြပုံမှာ မြင်ရသူ၊ တွေ့ရသူအဖို့
ကြည့်ရှုဘဲမနေနိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ထိုသို့ လုံမပျိုတစ်သိုက် ရေခပ်ဆင်းချိန်၌ ရွာကာလသား
တစ်သိုက်သည် ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်၌ အလှူလှူ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ်
ကြ၏။

စောနောင်၏ဘေးတွင် ထိုင်နေသော တင်မြက...

‘စောနောင်... မင်း အချစ်တော် ထွေးဖြူတစ်ယောက် ရေခပ်ဆင်းတာ မတွေ့ရပါလား၊ ဒီနေ့ ရေခပ်ဖို့ မလာဘူးနဲ့ဟဲ့တယ်’

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်လေ၏။ စောနောင်သည် တင်မြ၏အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ရေခပ်ဆင်းနေသော ရွာအပျိုချောတစ်သိုက်ရှိရာဘက်သို့သာ ငေးမောနေလေ၏။ တင်မြသည် စောနောင်၏ အေးတိအေးစက် အမူအရာကြောင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကာ...

‘စောနောင်... ငါမေးတာ ကြားရဲ့လား’

ဟု မချင့်မရဲဖြစ်လာပြီး မေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ စောနောင်သည် အနည်းငယ်ငဲ့စောင်း၍...

‘မင်းကလည်းကွာ... အသာနေစမ်းပါ၊ ရွာကိုပြန်ရောက်တုန်း တွေ့ကရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်လား၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စိတ်ရှည်ရမှာပေါ့၊ အခုမှ နေစောင်းရုံ ရှိသေးတယ်၊ အိမ်မှာ

အလုပ်မအားလို့ ရေခပ်ဆင်းတာ နောက်ကျတာဖြစ်မှာပေါ့’

ဟု သူ၏စိတ်ထဲရှိသည့် ဆန္ဒအတိုင်း ပြောချလေတော့၏။ စောနောင်၏ ထက်သန်စွာပြောလိုက်သောစကားကြောင့် တင်မြတစ်ယောက် ငြိမ်ကျသွား၏။

နေလုံးပင် ပျောက်ဖို့တာစုနေပြီ ဖြစ်၏။

စောနောင် စိတ်တွေ ရိုးတိုးရွာတဖြစ်လာပြီး တင်မြအား ညည်းမကြည့်ဘဲ...

‘ပြန်ကြရအောင် တင်မြရေ’

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး မိမိရွာဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်လေ၏။ ကျန်ကာလသားတစ်သိုက်လည်း နှိပ်စပ်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ပြန်ကြလေ၏။

ရွာလမ်းအတိုင်း စောနောင်တို့ လျှောက်လာနေကြ၏။

လမ်းလုံး စောနောင်တစ်ယောက် မည်သည့်စကားမှ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ မကြည်မသာ ဖြစ်နေရှာ၏။ ထိုအတွက်ကြောင့် တင်မြက စောနောင်အား ကရုဏာသက်စွာ...

‘မင်းရဲ့ မျက်နှာကြီးကလည်း သူနဲ့မှန်နေတာပဲ၊ တစ်နေ့ပဲ မတွေ့ရတဲ့ဥစ္စာ၊ နောက်နေ့ ရေခဲခင်းရင် တွေ့ရမယ့်ကိစ္စပဲလကွာ’

ဟု အားပေးစကား ဆိုလေ၏။

စောနောင်ကတော့ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ လျှောက်လာလေ၏။ စောနောင်အား တစ်လမ်းလုံး တွေ့ရသော အပျိုချောတို့က ငေး၍ကြည့်သွားကြ၏။

သို့သော် စောနောင်ကတော့ ထွေးဖြူတစ်ဦးတည်းသာ သူ့ဘဝအတွက် အဖော်မွန်ဟု ရည်စူးထားလျက် ရှိလေ၏။

မကြာမီ စောနောင်သည် သူ၏ခြံရှေ့ ရောက်လာသောကြောင့်...

‘ကဲ... ငါ ခြံထဲဝင်တော့မယ်၊ အိမ်ပေါ်ကို မလိုက်ခဲ့တော့၊ အိမ်ကျ အမေက ဟိုဟိုဒီဒီမေးရင် မကောင်းဘူး’

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ခြံထဲသို့ ဝင်သွား၏။ တင်မြလည်း သူ၏ခြံရှိရာသို့ ဆက်လက်လျှောက်လာပါတော့၏။

‘ထွေးဖြူ’

ဟု တိုးတိုးညင်းညင်းဖြင့် စောနောင်က ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထွေးဖြူသည် ကန်ပေါင်ဝန်းကျင်ရှိ လူသူလေးပါး အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးသော် စောနောင်၏ မျက်နှာအား ရွန်းရွန်းစားစား မော့ကာကြည့်၍...

‘ကိုစောနောင်... ပြောလေ’

ဟု အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ စောနောင်က ထွေးဖြူ၏ မေးလေးကို အသာအယာကိုင်လျက်...

‘ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ချင်ပြီကွာ’

ဟု ဆိုနှစ်နှစ်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ထွေးဖြူက သွားများပေါ်အောင် ရယ်သွမ်း၍...

‘ကိုစောနောင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်ပဲလိုတော့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့မှ အဘနဲ့ အမေတို့ကို လာပြီး ချွေးကြီးစုံရာနဲ့ ပြောပေါ့’

ဟု ဖျောင်းဖြစကား ဆိုလိုက်သောအခါ စောနောင်သည် သူ့ရင်ထဲမှ အပူလုံးအား လေပူနှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရ၏။ ထွေးဖြူ၏ချက်နှာအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရာမှ မြကန်သာ ရေပြင်တက်သို့ အမောတကော လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ကန်ရေပြင်ပေါ်မှ ရေပြွန်ကလေးတစ်ခု လှိုင်းထသွားသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူ၏စိတ်ထဲ ကယောက်ကယက် ဖြစ်သွားပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် စောနောင်သည် ထွေးဖြူအား စေ့စေ့ကြည့်၍...

‘ထွေးဖြူနဲ့ ဝေးရမှာကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ’

ဟု မချီတင်ကဲဖြစ်လျက် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာတော့ ထွေးဖြူသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍

မိမိ၏အင်္ကျီအား ဆွဲချပြုပြင်လိုက်ပြီး ဘေးတွင်ချထားသော ရေအိုးအား ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးသော်...

‘နောက်နေ့များမှ တွေ့ကြတာပေါ့နော်၊ သိပ်နောက်ကျသွားရင် အဘတို့ ဆူလိမ့်မယ်၊ ဟိုမှာ မြသင်လည်း ထွေးဖြူကို စောင့်နေရတာဆိုတော့ အားနာဖို့ကောင်းလှတယ်’

ဟု နှစ်သိမ့်စကားဆို၍ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် ရေအိုးအား ခါးစောင်းတင်ပြီး လျှောက်သွားလေတော့၏။ စောနောင်သည် ဆိုင်နေရာမှ မထသေးဘဲ မိမိ၏ရှေ့မှ ဆင်မယဉ်သာအတိုင်း ဘစ်လှမ်းချင်းသွားနေသော ထွေးဖြူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်အား နှိတ်မသုန ငေးနေလျက်ရှိစဉ် နောက်မှ သူ၏ပခုံးအား ပုတ်ဆိတ်ပြီးသော်...

‘စောနောင်... ဒီလောက် ဒီလောက် အဖြစ်သည်းမနေပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ မင်းတို့ကို ကြည့်နေကြတယ်’

ဟု ကျီစယ်လိုက်သော တင်မြအသံကြောင့် သူလည်း နှုတ်ချပ်သွားပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်...

‘မင်းကလည်းကွာ... အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျတ်တယ်’

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုနေ့အဖို့ စောနောင်၏ရင်ထဲ ဝမ်းသာမှုတစ်ဝက်၊ ဝမ်းနည်းမှုတစ်ဝက်တို့က လွန်ဆွဲနေတော့၏။

မြကန်သာတစ်ရွာလုံးက သူတို့နှစ်ဦး၏ သတင်းလဲသိကုန်ကြ၏။

ယင်းသို့ သိကြရသည့်လူတိုင်းက ရွှေနေ့မြ၊ နေနေ့ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြ၏။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်လေ၏။ ထွေးဖြူ၏ မိဘနှစ်ပါးသည်လည်း ချောင်းဝိုင်နှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံသည်။ ထွေးဖြူအဘ ဦးထွန်းနွယ်သည် ရွာ၏ မျက်နှာပိုးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကျေးကုန်ကို အုပ်ချုပ်ရသော သူကြီးလည်း ဖြစ်လေ၏။ သူကြီးကလေးဒေါ်မူကလည်း သမီးလေးအား အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေခဲ့သူဖြစ်၏။ ဦးထွန်းနွယ်နှင့် ဒေါ်မူတို့သည် မိမိတို့၏ သမီးလေးသတို့ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ရရှာ၏။

သော် သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲမည်စိုးသောကြောင့် မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ မသိမသာ လိုက်လံစောင့်ရှောက်ရန်သာ စိတ်ကူးမိကြလေ၏။

ထိုသို့ပင် စောနောင်၏ မိဘတွေကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ဖြစ်၏။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သလို တစ်ရွာလုံးတွင် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်နိုင်သော သားရတနာဖြစ်လေ၏။

မြကန်သာရွာတွင် ဦးစိန်မောင်၊ ဒေါ်လေးခင် ဆိုလျှင် အားလုံးက ချစ်ကြောက်ရုံသာကြလေ၏။ ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသော သားဖြစ်သူ စောနောင်အား ဒေါ်လေးခင်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးသော်...

‘သား... ဘယ်ကပြန်လာသလဲ’

ဟု ဆီးကြိုပြီး မေးလိုက်လေ၏။

စောနောင်သည် ဒေါ်လေးခင်၏အနီး ထိုင်လိုက်ပြီး သော်...

၁၇၆

● ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ●

‘အမေ... သားအနေနဲ့ စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောချင်တယ်’

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သောအခါ ဒေါ်လေးခင်သည် သားဖြစ်သူ၏ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော စကားကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရှာပြီး...

‘ဘာကိစ္စများ ပြောမလို့လဲ’

ဟု အမောတကော မေးလိုက်၏။ စောနောင်သည် သူ၏ စကားကို ချက်ချင်းမပြောဘဲ မိခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာအား စူးစူးစူးစူး ဝါးဝါး စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်လေးခင်သည် သူ့သားအား...

‘ပြောလေ သား၊ ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောမှ အမေတို့သိရမှာပေါ့’

ဟု ထပ်မံမေးလိုက်၏။ စောနောင်သည် မချိုမချင် မျက်နှာထားဖြင့်...

‘ရွာလယ်ပိုင်းက သူကြီးဦးထွန်းနွယ် သမီးကို သဘော

ကျေနပ်တယ်၊ ကျောင်းပြီးရင် တောင်းရမ်းပေးရမယ်’

ဟု လျှပ်တစ်ပြက် ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်လေးခင်၏နှုတ်မှ ‘ဟေ...’ ဟု လွှတ်ခနဲထွက်သွား၏။ သူမ၏သားအား မိမိတို့အနေနှင့် ကလေးဟု ထင်မှတ်နေသော်လည်း သူမသားက သူ့ကိုယ်သူ အလေးမဟုတ်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုနေပြီဟု သိလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးခင်သည် သား၏မျက်နှာအား တစ်မိမိမိမိ ခြိတ်ကြည့်၍...

‘သူကြီး ဦးထွန်းနွယ်ရဲ့သမီးဆိုရင် အမေတို့အနေနဲ့ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပြီးအောင်တော့ အချိန်စောင့်ချင်တယ် သား’

ဟု ဖွင့်ထုတ်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် ရွာထဲမှ ပြန်လာရောက်လာသော ဦးစိန်မောင်သည် သားအမိနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်...

‘မလေးခင်... သားက ဘာလိုချင်လို့ ပူဆာနေတာလဲ၊ သား ဖြစ်စေချင်တာ လုပ်ပေးလိုက်လေကွာ’

ဟု မမေးမမြန်းဘဲ ဇွတ်တရွတ်ပြောချလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးခင်သည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား...

‘ကိုစိန်မောင်... ရှင့်ရဲ့သားက မိန်းမတောင်းပေးပါလို့ ပြောနေပြီ’

‘ဟေ...’

ဟု ဦးစိန်မောင်၏နှုတ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်သွားလေတော့၏။

စောနောင်သည် မိဘနှစ်ယောက်၏ကြားဝယ် နေထိုင်မသာ ဖြစ်နေ၏။ ထိုင်နေရာမှထပြီးသွားရ ကောင်းနိုးနိုး ဆက်၍ထိုင်နေရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ဝေခွဲမရအောင် ရှိ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်မောင်က သူ၏သားအား...

‘သား... အမေကြီး ပြောတာ ဟုတ်သလား၊ သားက ရော ဘယ်သူသမီးကို နှစ်သက်နေလို့လဲ’

ဟု မေးမြန်းပါတော့၏။ ဒေါ်လေးခင်သည် ခင်ပွန်းအမေးကိုတော့ သူမသားအစား ဝင်၍...

‘တခြားမိန်းကလေး ဟုတ်ရိုးလား၊ တော်ရေ၊ ရွာလယ် ဦးက သူကြီးဦးထွန်းနွယ်ရဲ့သမီး ထွေးဖြူကိုပေါ့’

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဦးစိန်မောင်သည် ဇနီးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးသော်...

‘အေးလေ... အဘတို့ဘက်ကတော့ ဘာမှပြောဆိုစရာ မရှိပါဘူး၊ သားရဲ့အမေပြောသလို ကျောင်းပြီးမှစီစဉ်ရင် ကောင်းမယ်’

ဟု ချိန်ဆ၍ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်ပတ် ရောက်ရှိလာလေ၏။

စောနောင်တို့သည် အစစအရာရာ နှစ်ဖက်သောမိဘများ ဘာကျသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြရ၏။ ယခင် ခင်ပွန်းချိန်၌ စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစသာ ပြောဆိုပြီး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခွဲခွာရလေ၏။

ယခုတော့ နေညိုသန်းအထိ ချစ်သူနှစ်ဦး ပြောဆိုနေကြ

ပေ၏။ ထိုနေ့ကလည်း စောနောင်တို့ အချိန်ကြာကြာ စကားပြောကြ၏။

နေည့်ညို တိမ်တောက်ချိန်၌ အလှူကြီးလှနေသော ထွေးဖြူအား ကြည့်မဝ ရှုမဝနိုင်အောင် စောနောင်၏ရင်ထဲ ဖြစ်နေရှာ၏။

အနီရောင်အင်္ကျီလေးက နေရောင်အောက်ဝယ် တောက်လျက်ရှိ၏။

ထိုအင်္ကျီအနီရောင်ကြောင့် စောနောင်၏ရင်ထဲ ပူလောင်နေမိ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးလည်း နားများ ရွာတွင်းသို့သိမ်းချိန်ဝယ် လမ်းခွဲပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ယင်းသို့ လမ်းခွဲပြီး ပြန်ခဲ့ချိန်မှာတော့ သတင်းဆိုးကြီး တစ်ခုက တောသီးပမာ တမုဟုတ်ချင်း မြကန်သာရွာသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ကြားရသူအပေါင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဖြစ်ကြရ၏။ ပူဆွေးသောက ရောက်ကုန်ကြ၏။

သူကြီးကတော် ဒေါ်မူဆိုလျှင် ယင်းသတင်းဆိုးကြီး

ကြားလျှင် ကြားချင်း မေ့မြောသွားသည်အထိ ခံစားလိုက်ရ၏။ သူကြီး ဦးထွန်းနွယ်တစ်ယောက်မှာလည်း တောက်တခေါက် ခေါက်နှင့် ဖြစ်ရလေခြင်းဟု ပြောဆို၍ ယူကျုံးမရဖြစ်နေတော့၏။

စောနောင်သည် ထွေးဖြူ၏အလောင်းကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ချင်း အလောင်းပေါ်သို့ ကျနေတော့၏။

ထွေးဖြူ၏ဗိုက်မှ ထွက်ကျနေသော အူအခွေများကိုလည်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဗိုက်ထဲသို့ ပြန်သွင်းထည့်ပေးရင်း...

‘ဖြစ်ရလေ ထွေးဖြူရယ်၊ တင်မြ ကြည့်ပါဦးကွာ၊ တွဲခတ်လို့ သေရတယ်တဲ့ကွာ၊ ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟင်’

ဟု ဆိုဆိုနစ်နစ်ဖြင့် ပြောနေလေ၏။ တင်မြသည် စောနောင်၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် တင်မြက စောနောင်အား...

‘အေးကွာ... တို့တစ်ရွာလုံး ဒီအဖြစ်ဆိုးကြောင့် ပမ်း

နည်းပူဆွေး ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ထွေးဖြူက အနီရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားတော့ ကျွဲသိမ်းချိန်နဲ့တိုးပြီး အနီရောင်ခြင်ရင် ကျွဲတွေ လိုက်လံခတ်တတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိတယ်ကွာ၊ အင်း... သူငယ်ချင်းစောနောင်၊ သေတဲ့လူက သေပြီပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေပါကွာ'

ဟု နှစ်သိမ့်ပေးနေ၏။

ထိုအချိန် ရွာထဲမှ လူအုပ်ကြီးသည် ထွေးဖြူအလောင်းရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ရွာပြင်၌ဖြစ်သောကိစ္စမို့ ရွာတွင်းသို့ ယူဆောင်ခြင်း မပြုကြရဖြစ်၏။

ထွေးဖြူ၏အလောင်းကား ရွာပြင်တွင်ထား၍ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ရွာသားများ စောင့်ကြရလေ၏။ ထိုအထဲတွင် စောနောင်မှာ အလောင်းကို ညတိုင်းစောင့်လျက်ရှိ၏။ သူ့အမည်သူမျှ တားမြစ်၍မရချေ။

မြကန်သာရွာသားများအားလုံးသည် စောနောင်၏အပြုကို ကြည့်၍ စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ၏။

သူ၏မိဘများဖြစ်သော ဦးစိန်မောင်နှင့် ဒေါ်လေးခင်တို့သည် သားအပေါ် မည်သို့မျှ နားချ၍မရသဖြင့် စိတ်သောကဖြစ်နေကြ၏။

ထိုနည်းတူ ထွေးဖြူ၏ မိဘများဖြစ်သော ဦးထွန်းနွယ်၊ ဒေါ်မုံတို့သည် စောနောင်အပေါ် ကရုဏာသက်လျက်တစ်မျိုး၊ မိမိတို့၏သမီးလေး အဖြစ်ဆိုးနှင့် သေဆုံးခဲ့ရခြင်းကြောင့် သောကတွေ ဖိစီးနှိပ်စက်လျက် ရှိလေ၏။

ယနေ့ညဆိုလျှင် ထွေးဖြူ သေဆုံးသွားသည်မှာ သုံးရက်မြောက် ဖြစ်လေတော့၏။

★ ★ ★

ညအမှောင်က သိပ်သည်းပြွမ်းတီးလျက် ရှိနေတော့၏။ စောနောင်သည် ထွေးဖြူ၏ အလောင်းထားရှိရာ မလှမ်းမကမ်း၌ ဆက်နေသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ တွေးချင်ရာ တွေး၊ ငေးချင်ရာ ငေးလျက်ရှိ၏။

သူ့အား ကျန်သောရွာသားများအနေနှင့် မည်သို့ပင် တားမြစ်သော်လည်း ပြောဆို၍မရဘဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အလောင်းကို စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည့် ရွာသားတို့သည် မတတ်သာသောကြောင့် ခွင့်လွှတ်ထားရလေ၏။

ထိုညောင်ပင်ကြီးသည်လည်း မြကန်သာ ကန်ပေါင်ဘေးတွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအပင်က စောနောင်စံဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟူ၍ ဆိုရမည်ဖြစ်ပေ၏။

သူနှင့် ထွေးဖြူတို့နှစ်ဦး တွေ့နေကျနေရာလည်း ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ညအမှောင်အောက်၌ ယခုလည်း ညအမှောင်အောက်၌ အဖော်မဲ့ ထိုင်နေလေ၏။ တစ်စထက်တစ်စ အမှောင်ထဲ ဖြစ်လာချေပြီဖြစ်၏။ လူသံများ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ အလောင်းစင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ယောက်ျားငါးယောက်ခန့် ထိုင်၍ သောတစားနေပေ၏။

ထိုစဉ် တိတ်ဆိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းသော အသံတစ်သံအား စောနောင် ကြားလိုက်ရ၏။ သူသည် ကြောက်ရွံ့မိ၏။

လန်ရမုန်းလည်း မသိချေ။ ထိုနေရာ၌ ဆက်လက်၍ ထိုင်နေတော့၏။

တဒဂ် ကြားလိုက်ရသော အသံသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ သုသာန်သည် ကန်ရေပြင်သို့သာ ငေးမောလျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန် လရောင်က ရေးတေးတေးပေါ်လာနေပြီ ဖြစ်၏။ လရောင်အောက် ရေပြင်ပေါ်၌ ထွေးဖြူ၏သဏ္ဌာန်ပင် ပေါ်နေသယောင်၊ သူ့စိတ်ထဲ မြင်ယောင်နေတော့၏။ ထိုစဉ် သူ၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အသံဩဇာပြည့်ဝစွာဖြင့်...

‘လူလေး... လာ... လိုက်ခဲ့’

ဟု ပြောလိုက်သည့်အသံကြောင့် ငေးကြောင်ကြောင်ဖြင့် နောက်ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိလိုက်၏။ သူသည် ခုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မှင်တက်မိလျက် ရှိ၏။

ထိုအခါ အသံရှင်က...

‘အဘနဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ လူလေးနဲ့ သတိ

ဆိုင်းတဲ့အကြောင်းတစ်ခုကို ပြချင်လို့ပါ။ အဲဒီအကြောင်းကလည်း
လူလေး သိပ်ပြီးတွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ

ဟု ရှင်းပြနေသောကြောင့် စောနောင်သည် မိမိ၏ရှေ့မှ
အဘိုးအိုအား...

‘အဘိုးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က လာခဲ့သလဲ’

ဟု မသင်္ကာသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်၍ မေးလိုက်
လေ၏။

လရောင်ရေးရေးက အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျ
လျက်ရှိ၏။ ထိုအဘိုးအိုအား မိမိတို့ရွာတွင် တွေ့ဖူးခြင်းမရှိပေ။

မည်သည့်အရပ်က လာမှန်းမသိသော အဘိုးအို။ ပြီး
နောက် ယခုကဲ့သို့ ညဉ့်အချိန်မတော်ကြီး ရောက်လာသော အ
အဘိုးအိုသည် စသည်ဖြင့် သို့လော သို့လော သံသယစိတ်
တဖွားဖွားနှင့် တွေးတောနေမိ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက စောနောင်
အား ခခယယနှင့်...

‘လူလေး... အဘိုး ဘယ်ကလာတယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝ’

မဆိုတာ သိဖို့မလိုပါဘူး၊ အဓိကအကြောင်းကတော့ အခု
လူလေး စိတ်ထဲမှာ အရမ်းတွေ့ချင်တဲ့လူနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ လာခေါ်
တာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ စောနောင်သည် မည်သို့မျှ
မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထိုအဘိုးအိုနောက်သို့လိုက်ရန် ထလိုက်ပါ၏။

ယင်းကဲ့သို့အချိန်တွင် အဘိုးအိုသည် နောက်ဘက်သို့
လှည့်၍ ထွက်သွားလေ၏။ စောနောင်သည် အဘိုးအို၏နောက်
သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားနေ၏။ မကြာမီ နှစ်ဦး
သား အမှောင်ထဲတွင် လျှောက်နေကြလေ၏။

သို့သော် စောနောင်၏ မျက်လုံးများသည် ထိုလမ်းထိုခရီး
လျှောက်နေရသည်မှာ နေခင်းကြောင်တောင် သွားနေရဘိအလား
ခန်းကျင်အားလုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရလေ၏။

စောနောင်သည် ယင်းအတွက်ကြောင့် လမ်းဘေးယာကို
သတိထားမိလိုက်ရာ မြကန်သာ၏ အနောက်ခြမ်းသို့ သွားလျက်
နီကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ အဘိုးအိုကတော့ ရှေ့မှ ဗာစိုက်ပတ်စတီ

သွားနေ၏။ စောနောင်အား နောက်မှလိုက်ပါသည်ဟုပင် စိတ်ထဲထားရှိဟန်မတူပေ။

နောက်မှကပ်၍ လိုက်နေသော စောနောင်ကလည်း အဘိုးအိုအား မည်သို့မျှ မေးမြန်းခြင်းမရှိချေ။ မေးလျှင်လည်း သူ့အား ပြန်လည်ရှင်းပြမည့် အနေအထားမျိုး မရှိပေ။ စောနောင်၏စိတ်ထဲတွင် အဘိုးအိုပြောသော ‘လူလေး... အခု စဉ်းစားမိတဲ့လူနဲ့ တွေ့ရမယ်’ ဆိုသော စကားကိုသာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။

ထိုသို့ တွေးမိခြင်းကြောင့် သူ၏ရင်ထဲ ဝမ်းသာရမလိုသော ဝမ်းနည်းရမလိုလို ဖြစ်နေ၏။ အမြန်ဆုံးရောက်ပြီး အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်သည့်ဆန္ဒ တဖွားဖွားဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် အနောက်ဘက် ကန်ပေါင်အနီးတွင်ရှိသော နံရံအတိုင်း လျှောက်နေကြောင်း သတိထားမိ၏။ ရိုးကိုလွန်သော် တော်စပ်သို့ရောက်ရှိလာ၏။ အဘိုးအိုသည် ထူထပ်သော ချုံတစ်ခုအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားနေ၏။

စောနောင်သည် အဘိုးအို ဝင်သွားသော ချုံထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ထိုချုံထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သောအခါ ဂူပေါက်တစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့ရ၏။ သူ၏ရှေ့မှ သွားနေသော အဘိုးအိုကတော့ နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာ တစိုက်မတ်မတ် သွားလျက်ရှိ၏။

ဂူကြီးအတွင်း၌ ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏။ ဂူအတွင်းသို့ ဝင်မီလျှင် စောနောင်စိတ်ထဲ စိမ့်ခနဲ အေးစိမ့်သွားမိ၏။ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းလည်း ထလာ၏။ လက်မောင်းမှ မွေးညင်းများပင် ထောင်ထလာပြီးရှိတော့၏။

မကြာမီ အခန်းကျယ်ကျယ်ရှိသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာချေ၏။ တစ်ခန်းလုံးလည်း ကြာမန်းနဲ့ သင်းပျံ့လျက်ရှိ၏။ ထိုအခန်း၏ အလယ်တွင် အလောင်းစင်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ထိုအလောင်းစင်ပေါ်၌ မှန်ခေါင်းတစ်ခု၏ ခေါင်းရင်း၌ ကြာမန်းပူးကြီးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ တစ်ခန်းလုံး မွေး

ကြိုင်နေသော ရန်သည် ထိုကြာပန်းဖူးကြီးမှ ထွက်ပေါ်နေသော အနံ့ဖြစ်မည်ဟု စောနှောင်၏စိတ်ထဲ တွေးမိလိုက်၏။ ထိုစဉ် အဘိုးအိုသည်...

‘လူလေး... မှန်ခေါင်းနားကို တိုးပြီး ကပ်ကြည့်လိုက်ပါ။ လူလေးတွေချင်တဲ့လူကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

ဟု ဆိုပြီး မှန်ခေါင်း၏ ခေါင်းရင်းဘက်၌ရှိသော ကြာပန်းဖူးကြီးအနီးတွင် သွား၍ရပ်နေတော့သည်။ စောနှောင်သည် အဘိုးအိုပြောသော စကားကြောင့် မဆိုင်းမတွတ် မှန်ခေါင်းအနီးသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

ထို့နောက် မှန်ခေါင်းထဲတွင် ရှိသောအလောင်းအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက...

‘လူလေး... ကြည့်ရုံကြည့်နော်၊ မှန်ခေါင်းထဲကလူကို သွားပြီး မကိုင်မိပါစေနဲ့’

ဟု သတိပေးစကား ဆိုလေ၏။ စောနှောင်သည် သေချာချာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ထိုမှန်ခေါင်းထဲက

မှန်ခေါင်း၏ မျက်နှာအား တွေ့ဖူးသလိုလို ထင်မိ၏။

ထိုအမျိုးသမီး၏ အလောင်းသည် မှန်ခေါင်းထဲ၌ မလှုပ်သောက်ဘဲ အိပ်ပျော်နေသော သူတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ရှိလေ၏။ အလွန်ချောမွေ့လှပသော မျက်နှာပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ အသားအရေမှာ ခင်းဝင်းဝါဝါနှင့် စိုပြည်လှ၏။ နှာတံလေးမှာလည်း ဖြောင့်တန်းသူက်ရှိ၏။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးတို့သည် အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိချေ။ အလုံး ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိလေ၏။

စောနှောင်သည် ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်နေရင်းက အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတွင် ထင်ရှားနေသော မေးစေ့အောက်၌ မှန်ခေါင်းတစ်ခု ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစဉ် တစ်ချိန်လုံး ရပ်၍ကြည့်နေသော အဘိုးအိုက စောနှောင်အား...

‘လူလေး... အဲဒီအထဲက သခင်မလေးကို သိသလား’

ဟု တဲ့တီးမေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မှန်ခေါင်းထဲမှ အမျိုးသမီးအား ကြည့်နေရာမှ စောနှောင်သည် အဘိုးအိုဘက် ကြည့်၍...

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တွေ့ဖူးသလိုလိုရှိတယ်၊ ကျွန်တော့် စိတ်အထင်ပြောရရင် သေဆုံးသွားတဲ့ ထွေးဖြူနဲ့ အတော့်ကိုတူ တယ်၊ ဒါပေမဲ့...’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အဘိုးအိုက လက်ဖဝါးကာ ချိ...

‘ဘာလဲ... မေးစေအောက်မှာရှိတဲ့ မွှန်လေးတစ်လုံးက လွဲရင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား လူလေး’

ဟု လျှပ်တစ်ပြက် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် စော နောင်သည် အဘိုးအိုအား မမှိတ်မသုန် စိုက်ကာကြည့်နေပြီ သော်...

‘ဟုတ်ပါတယ် အဘ’

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာတော့ အဘိုးအို သည် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြူဖြူ...

‘ဒီကို လာပါဦးကွယ့်’

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ စောနောင်သည် အဘိုး

နားသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ စောနောင် အနားရောက်လာလျှင် အဘိုးအိုက...

‘ဒီကြာပန်းဟာ ရိုးရိုးကြာပန်း မဟုတ်ဘူး၊ အပွင့်တစ် ထောင် ကြာပန်းခေါ်တယ်၊ ဒီကြာပန်းဟာ မြကန်သာရဲ့ အရှင် သခင်မပေါ့၊ ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ ပွင့်ချပ်တစ်ချပ် ‘ကြွေနေတာ၊ အဲဒါ အကြောင်းမဲ့ကြွေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သခင်မလေးထံကို အခုလို လူလေး ရောက်ရှိလာမယ့် အကြောင်းကြောင့် နိမိတ်ပြ ဆဲသဘောနဲ့ ကြွေရတာပဲ၊ နောက်တစ်ချက်က လူလေးကိုခေါ်ပြီး အခုလို သတိတရဖြစ်အောင် ပြောဆိုရတာလေ’

ဟု စကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှင်းပြနေလေ၏။ အဘိုး အိုပြောသော စကားများကိုတော့ စောနောင်တစ်ယောက် တွေဝေ သးမောကာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။

သို့သော်လည်း သူ့အနေနှင့် မည်သို့မျှ သဘောပေါက် ခြင်း မရှိချေ။ ထိုစဉ် အဘိုးအိုက မှန်ခေါင်းဘက်သို့ လက်ညှိုး နှိုးဖြူ...

‘သခင်မလေးက လူလေးမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း မှန်ခေါင်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေလေရဲ့၊ ဒါဟာ သစ္စာတရားအပေါ်မှာ အလေးအနက်ထားတဲ့သဘော၊ သစ္စာတရားကို အပြည့်အဝယုံကြည်မှုမရှိကြောင်း သက်သေပြချက်ပဲ၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူလေးအနေနဲ့ သခင်မလေးထံပါးကို ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ အထိတစ်ခု လက်ခံတယ်လေ၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း အမှန်တရားထိ ယုံကြည်မှုရှိတဲ့လူတိုင်းဟာ သစ္စာတရားကို အမြတ်တနိုးပြုပြီး ကျင့်ကြံနေခြင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မြေဟာ သစ္စာမြေပဲ’

ဟု ထပ်မံ၍ ပြောပြနေလေ၏။

ထိုသို့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြနေခြင်းအရ ဂရုစိုက် နားထောင်နေသော စောနောင်၏ ရင်ထဲ ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်လာ၏။ သူ၏ရင်ထဲမှ ဆန္ဒကို မအောင့်အည်းနိုင်တော့ အဘိုးအိုအား...

‘အဘိုး... ကျွန်တော့်ကို အခုလိုခေါ်ပြီး ပြောဆိုနေတာ အကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့’

ဟု မဝံ့မရံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ အဘိုးအိုသည် စောနောင်၏ အမေးစကားကြောင့်...

‘ဪ... လူလေးရယ်၊ အကြောင်းပဋိစ္စကြောင့် အကျိုးသမုပ္ပါဒ်ဆိုတာ ရှိစမြဲပဲ မဟုတ်လား၊ သခင်မလေးထံပါးက ခွဲခွာခါနီးမှာ လူလေး သစ္စာပြုခဲ့တာရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ လူလောကရောက်ရင် သခင်မလေးမှတစ်ပါး အခြားမိန်းမပျိုနဲ့ လက်ထပ်ခြင်းမပြုပါဘူးဆိုတာလေ၊ အဲဒီလိုပြုမိတဲ့အတွက် အခုလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့ရတာပဲ’

ဟု ဂဃနဏ ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ စောနောင်က အဘိုးအိုအား...

‘ဒါဆို ထွေးဖြူ သေရတာ’

ဟု ပြောမည်ပြုသောအခါ အဘိုးအိုက ဆက်လက်မပြောရန် တားမြစ်ဟန့်တားလိုက်ပြီးသော်...

‘လူလေးစိတ်ထဲမှာ သဘောပေါက်နေပါတယ်၊ အဟောင်းထို အသစ်ပြုချင်ရတာလဲ’

ဟု ဆိုလေ၏။

စောနောင်သည် မပြောဝံတော့ဘဲ သူ၏ စကားကို တိုးလို့တန်းလန်းပြု၍ အဘိုးအိုအား ကြည့်နေတော့၏။ ထိုစဉ် အဘိုးအိုသည် တစ်ကျပ်လုံးခန့်ရှိသော ကြာပန်းပွင့်ချပ်အား လှမ်း ယူလိုက်ပြီးသော်...

‘ရှေး... လူလေး ခန္ဓာကိုယ်နဲ့မကွာ သိမ်းထားပါ။ ဒီ ပွင့်ချပ်ဟာ ပွင့်ချပ်တစ်ထောင် သခင်မရဲ့ ကိုယ်ပွားပဲ။ အခု ရနံ့မရဘူး မဟုတ်လား၊ သခင်မလေး စိတ်မချလို့ လူလေးအနား ရောက်နေပြီဆိုရင် ကြာညိုနဲ့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်လာလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောပြီး ကမ်းပေးနေ၏။ စောနောင်သည် အဘိုးအို ပေးသော ကြာပန်းပွင့်ချပ်အား ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အဘိုးအိုက...

‘ပြန်ကြစို့၊ အချိန်တောင် အတော်လင့်နေပြီ’

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လိုက်ပို့သည်။

‘ဟေ့... စောနောင်၊ ဒီမှာလာပြီး အိပ်ပျော်နေတာကိုး’

ငါတို့ကတော့ ပျောက်လို့ လိုက်ရှာလိုက်ရတာကွာ’

ဟု လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရသောကြောင့် စောနောင်သည် အိပ် နှိပ်စွားဖြင့် ထရပ်လိုက်မိ၏။ သူ၏ ညာဘက်လက်ထဲမှာတော့ အိပ်မက်ထဲက အဘိုးအိုကမ်းပေးလိုက်သော ပွင့်ချပ်ကလေးကို ထိုင်ထားလျက်ရှိလေ၏။

★ ★ ★

‘သား... ကျောင်းတွေဖွင့်နေပြီလေ’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ စောနောင်သည် အိပ်ရာမှ ထနိုးသူပမာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး သူ၏ဖခင်ကြီး ဦးစိန် နောင်အား...

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ သေတဲ့လူက သေသွားပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒ နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ’

ဟု ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်၏။

စကားဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော မိခင်ကြီး ဒေါ်လေးခင်သည် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် သားဖြစ်သူ စောနောင်အား...

‘သားအနေနဲ့ အခုလို အမြင်အသိရလာတော့ မေမေတို့ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်၊ ကျောင်းပြီးရင် သားလေး ဆန္ဒရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကို မေမေတို့ တောင်းရမ်းပေးမယ်’

ဟု ဖျောင်းဖျပ်ပေးလေ၏။ စောနောင်၏ စိတ်ကူးထဲမှာ တော့ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး မရှိသေးပါဘူး

ဟု ရင်ထဲမှာပင် တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်မိ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် စောနောင်သည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရန် ရွာမှထွက်ခဲ့လေ၏။ သူ ရွာမှထွက်စဉ် ထွေးဖြူ၏ မိဘများဖြစ်သော သူကြီး ဦးထွန်းနွယ်နှင့် ဒေါ်မိုးတို့ကလည်း လိုက်လံပို့ဆောင်ကြ၏။

မြကန်သာတစ်ရွာလုံးက စောနောင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရရှာလေ၏။ စောနောင်သည် မိဘနှစ်ပါး စိတ်မချမ်းမသာ

ဖြစ်မည့်အရေး တွေး၍ စိုးရိမ်သဖြင့် ရွာမှထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း ရွာမှ တစ်ဖဝါးမှ ခွာချင်စိတ်မရှိချေ။ သူ၏ သစ္စာတရားတို့သည် သူ၏ရွာတွင်သာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

စောနောင်သည် တစ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး စာကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေ၏။ ဘွဲ့ရပြီး သူ့ရွာတွင်သာ ကျောင်းဆရာလုပ်ရင်း သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံတော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားလေ၏။ သို့မှသာ သူ၏ သစ္စာမြေ၌ သူ၏ ဘဝလက်တွဲဖော်နှင့် နေနိုင်မည်ဟု ယူဆထားလေ၏။

မည်သည့်နေရာကိုသွားသွား သူ၏ အိပ်ကပ်ထဲ၌ ကြာပန်းပွင့်ချပ်ကလေးက အမြဲပွင့်နေကြပါလေ၏။ အိပ်မက်ကိုမယုံကြည်သို့သော်လည်း အကောင်အထည် ခြပ်အနေနှင့် သူ၏လက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေသော ကြာပန်းပွင့်ချပ်ကြောင့် အတွေးရကျပ်လျက် ခြုံ၏။ အဖြေတစ်ခုကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အနေနှင့် အခြားအခြားသော

တက္ကသိုလ်ရှိ လူပျိုဖြူများကို မစဝံ့၊ မတို့ဝံ့၊ မထိဝံ့မိချေ။ အကယ်၍ မိမိကြောင့် ထွေးဖြူကဲ့သို့ တန်ဆာခံဖြစ်မည်ကို အထူးပင် ပူပန်မိလေတော့၏။

ယင်းကဲ့သို့ ပွင့်ချပ်ကလေးအား တယုတယဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သူနှင့် အခန်းဖော် ရွှေသန်းကပင် သူ့အား...

‘ဟေ့ကောင်... စောနောင်၊ မင်းကိုတွေ့ရတိုင်း ဒီကြာပန်းပွင့်ချပ်ကလေးကို နမ်းလိုက်၊ မွေးလိုက်နဲ့ တသသဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လား’

ဟု အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အရွဲ့တိုက်ကာ ပြောလေ့ရှိ၏။ စောနောင်ကလည်း ရွှေသန်းအား အကြောင်းစုံ ဖွင့်မပြောထားသူမို့ သူငယ်ချင်းပီပီနောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေသန်းက စောနောင်အား နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုသဖြင့်...

‘အဲဒီကြာပန်းပွင့်ချပ်ဟာ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့

ကြာဖူးက ဖြစ်မှာပါ၊ မင်းဟာ ကယောင်ကတမ်း အိပ်မက်တွေ မက်ပြီး ကန်ပေါင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကြာပန်းကို ကိုင်မိရာက လက်ထဲကို ဆုပ်ကိုင်ရာက ရောက်နေတာဖြစ်မှာပေါ့’

ဟု မထိတထိဖြင့် စလေ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် စောနောင်သည် အလွန်ပင် ဒေါသထွက်ပြီး ရွှေသန်းအား...

‘ဟေ့ကောင်... မင်း မယုံရင်နေ၊ ငါ့အိပ်မက်ထဲက နန်းကလေးကိုတော့ မစော်ကားနဲ့’

ဟု ဒေါသပူပန်ထပြီး ပြောပါလေ၏။

★ ★ ★

တစ်နှစ်ဆိုသည့် ကာလသည် မကြာလိုက်ချေ။

စောနောင်တို့ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသွားတော့၏။ ယနေ့ဆိုလျှင် ကျောင်းသားကျောင်းသူအသီးသီးတို့သည် ဆရာ၊ ကိုယ့်မြို့သို့ စတင်ပြန်ကြလေ၏။

စောနောင်သည် မပြန်ခင် သူငယ်ချင်းများကို လိုက်လံ

နှုတ်ဆက်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ အချစ်ဆုံး ရွှေသန်းနှင့် တပွားတွဲတွဲ ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ဦးလည်း တစ်လမ်းစီ ခွဲခွာရလေ တော့မည် ဖြစ်၏။

ထိုညတွင် ရွှေသန်းက စောနောင်အား...

‘သူငယ်ချင်း... ဒီပွင့်ချပ်တစ်ထောင် ကြာပန်းနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ဖြစ်ပျက်လာမယ့် နောက်ဆက်တွဲအကြောင်းတွေကိုတော့ ငါ့ဆီကို အကြောင်းကြားဖို့ မမေ့နဲ့နော်’

ဟု မှာကြားနေလေ၏။ နောက်တစ်နေ့နက်တွင် စော နောင်အား ဘူတာရုံအထိ ရွှေသန်းက ပို့ပေးလေတော့သည်။

★ ★ ★

မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ထွက်မည့် ရထားကြီးသည် ဘူတာတွင် ထိုးထားပေးလျက်ရှိ၏။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား၊ ခရီးသည်များနှင့် ပျားဖက် ခတ်မျှ စည်ကားလျက်နေတော့၏။ ရွှေသန်းသည် စောနောင်

ရထားတွဲပေါ် တက်သည်အထိ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

စောနောင်သည် မိမိခုံတွင် ထိုင်၍ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။ ထိုစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အတူ မိန်းမပျိုနှစ်ဦးတို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို မိန်းမပျိုနှစ်ဦးအနက် အသားဝင်းဝင်းဝါဝါ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း အမျိုးသမီးအား သူစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုမိန်းမပျိုအား တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးသလိုလိုလည်း သိနေ၏။ စောနောင် အတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ် ထိုအမျိုးသမီးတစ်စု သည် သူ၏တွဲသို့ တက်လာပြီး သူ၏ရှေ့ခုံတွင် လာရောက်ထိုင် ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် အသားဝင်းဝါသော မိန်းမပျိုက...

‘ဌေးလှ... ပြန်ရင် ပြန်တော့၊ ထိုင်ခုံ ရောက်ပြီပဲ၊ ခင်လည်း ရွာပြန်ဖို့ ပစ္စည်းသိမ်းရဦးမယ်လေ’

ဟု ပြောရင်း စောနောင်အား သတိထားမိဟန်တူသွား ၏။ ထို့ကြောင့် ဌေးလှဆိုသူ အမျိုးသမီးအား လက်တို့ခေါ်သွား

ပြီး ရထားတွဲပေါ်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပြန်ဆင်းသွား၏။
သူမတို့နှင့် ပါလာသော အဒေါ်ကြီးက...

‘နွေးဖြူ... ရထားထွက်ကာနီးပြီနော်၊ အောက်မှာ
အကြာကြီးမနေနဲ့’

ဟု သတိပေးသံ ကြားလိုက်ရ၏။

စောနောင်၏ နှလုံးအိမ်တွင် နွေးဖြူဟူသော အသံကြောင့်
အတော်တုန်လှုပ်ချောက် ချားသွားလေ၏။ ထို နွေးဖြူ၏ မျက်နှာ
အား စေ့စေ့ကြည့်လေ သူ၏ချစ်သူ ထွေးဖြူသဏ္ဌာန် ပေါ်လာ
လေလေ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်သောအခါ နွေးဖြူက
သူငယ်ချင်းမဖြစ်သူ ဌေးလှအား...

‘ညည်း သတိထားမိလား’

‘ငါက ဘာကို သတိထားမိရမှာလဲ’

ဟု ဌေးလှက နားမလည်သဖြင့် ပြန်မေးလေ၏။ ထို
အခါ နွေးဖြူက...

‘ငါတို့ရဲ့ ခုံရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့သူဟာ ငါ အိပ်မက်မက်
တိုင်း တွေ့ရတဲ့သူပဲ’

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ ဌေးလှက မျက်နှာမဲ့ကာဖြင့်...

‘ကောင်မ... ကိုယ်ထင်ရာကိုယ် စွဲလမ်းပြီး စွတ်ရွတ်
ပြောနေတယ်’

ဟု အပြစ်တင်လိုက်၏။ ထိုအချိန် ရထားကြီးမှာ ဘူတာ
ထွက်ရန်အတွက် အချက်ပေးဥဩဆွဲလေ၏။ နွေးဖြူသည်
အနီးကတန်း တွဲပေါ်ပြန်တက်လာပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ခြမ်း
သို့ ထိုင်၏။

ရထားကြီးက ထွက်ခွာစပြုလေပြီ ဖြစ်၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဌေးလှက လက်ပြနွတ်ဆက်ရင်း
တုန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ နွေးဖြူသည် သူမရှေ့မှ လူအား ခိုး၍ခိုး၍
ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ စောနောင်ကလည်း မိမိရှေ့တွင်
သော နွေးဖြူဆိုသည့် မိန်းမပျိုအား မသိမသာ လေ့လာလျက်
တည်၏။

ရထားသည် အရှိန်အတော်ရလာစ ပြုချေတော့၏။ ထိုအခါ၌ စောနောင်၏ အာရုံထဲသို့ အနံ့တစ်မျိုး စူးစူးရှရှ ရှူရှိုက်မိလိုက်၏။

ထိုရနံ့အား သူ သတိထား၍ ရှူရှိုက်လိုက်သောအခါ အိပ်မက်ထဲ၌ ဝူအတွင်း ရောက်ရှိစဉ်အချိန်က ရရှိရှူရှိုက်မိသော ပွင့်ချစ်တစ်ထောင် ကြာပန်းရနံ့ ဖြစ်နေပါတော့၏။

ထိုရနံ့ကြောင့် စောနောင်၏ စိတ်ထဲ ကြည်နူးမိသလို ခံစားရလေ၏။ ထိုစဉ် သူတို့ရှေ့မှ အဒေါ်ကြီးက စောနောင်အား လှမ်း၍...

‘ဒီမှာ တူမောင်၊ အဒေါ်နဲ့ နေရာချင်းလဲပေးပါလား အဒေါ်က မူးတတ်လို့ပါ’

ဟု အကူအညီတောင်းလိုက်သံ သူ ကြားရ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ထိုအဒေါ်ကြီးအား...

‘ဒေါ်လေးတို့ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ခရီးသွားရင် ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့လို့ ဆိုတာ

သမီးတစ်ယောက်တည်း ပြန်ဝံ့ပါတယ်ဆိုတာ၊ မရရအောင် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ဘေးလူတွေကို အားနာစရာ ဖြစ်ကုန်ပြီ’

ဟု အားနာပါးနာဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ စောနောင်သည် ထ၍ နေရာလဲပေးရင်း...

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က လူငယ်ဆိုတော့ လူကြီးတွေကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့’

ဟု ပြော၍ နွေးဖြူ၏ ဘေးတွင် ကပ်၍ထိုင်လိုက်၏။ နွေးဖြူသည် စောနောင်ထံမှ ထွက်လာသော ကြာပန်းနံ့ကြောင့် သူ့အား ငဲ့စောင်း၍ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ နေရာလဲပေးလိုက်ရသော အဒေါ်ကြီးက စောနောင်အား...

‘တူမောင်က ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ’

‘ကျွန်တော်က မြကန်သာရွာကို ပြန်မှာပါ၊ တက္ကသိုလ်ဆွမ်းပြီးသွားတော့ ကိုယ့်ရွာကိုယ် ပြန်လာခဲ့တာပါ’

ဟု ပြန်ဖြေလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ဘေးတွင် ထိုင်နေသော နွေးဖြူက...

‘ကျွန်မတို့လည်း မြကန်သာရွာကို သွားမလိုပါ။ ဟိုတစ်လောက မမ ဆုံးတာတောင် ရွာမပြန်ဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မက ထွေးဖြူရဲ့ညီမ နွေးဖြူပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဒေါ်အပျိုကြီးက မန္တလေးမှာနေဖို့ ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့တာလေ’

ဟု ဝင်ရောက်ပြောလေသည်။ စောနောင်က သူ၏မိသားစုများအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။ သူသည် နွေးဖြူ၏ မေးခွန်းအောက်၌ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသော မှုန်အား တွေ့လိုက်ရလျှင် မှုန်ခေါင်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို ကွက်ဆဲပြန်မြင်ယောင်လာလေ၏။

အိပ်မက်ထဲက အဘိုးအို ပြောလိုက်သော စကားပြန်၍အမှတ်ရလေ၏။ ကြာပန်းရနံ့ဟာ ထူးခြားလာလိမ့်မည်ဆိုသည့် စကားပင် ဖြစ်လေ၏။

စောနောင်သည်လည်းကောင်း၊ နွေးဖြူ၏ နှလုံးသား

သည်လည်းကောင်း အသီးသီး အတွေးနယ်ချဲ့လျက် ရှိလေ၏။ ထိုစဉ် နွေးဖြူ၏အဒေါ်က စောနောင်အား...

‘တူမကြီး ထွေးဖြူတစ်ယောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တုသိုလိက် ဆိုးပါတယ်လေ’

ဟု ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြောလေ၏။ ထိုစကားကြောင့် စောနောင်သည် မိမိဘေးတွင် ထိုင်နေသော နွေးဖြူအား အမှတ်ထင် လှမ်းကြည့်မိလေ၏။ သူ၏ စိတ်ထဲမှာလည်း ပွင့်ချပ်တစ်ထောင် သမင်မရဲ့ အချစ်ကြီးမှုကြောင့် ဒီဘဝမှာ ကိုယ့်ရဲ့အစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်ကိုတောင် မညာမတာ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်တာပါဟု ရင်နှင့်အမျှ ခံစားထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးတို့သည် အပြင်သို့ ထွက်ပေါ်မလာဘဲ လည်ချောင်းထဲ၌သာ ကွယ်ပျောက်သွားပါလေတော့၏။

ယင်းသို့ဖြင့် စောနောင်တို့အဖွဲ့သည် အာလ္လာဟ၊ သလ္လာဟအူလိဟ်ဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာတော့ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သော ကြာပန်းရနံ့

သည် တလှိုင်လှိုင် တကျူကျူနှင့် ထုံသင်းလျက် ရှိနေပါတော့သည်။ ထိုစဉ် စောနောင်၏ စိတ်ထဲ၌ မိမိ၏ ဘေးတွင် ထိုင်နေသော နွေးဖြူသည် မိမိ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသော မှန်ခေါင်းထဲ အိပ်မက်အနားယူနေသည့် ပွင့်ချပ်တစ်ထောင် သခင်မလေးပဲဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေမိ၏။

သည်အတွက်ကြောင့်လည်း မေတ္တာအဟုန်ကြီးမားပြီး သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်ထားကာ မိမိတို့နှစ်ဦး သစ္စာမြေတွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရခြင်းဟု စိတ်ကူးရင်း ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေတော့၏။

ပိုးထား

★ ★ ★

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

မြန်မာ့ပတ် ၁၆

အောင်မြင်ပါဦး

၁။

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံဝန်ထမ်းဘဝက နေရာစုံ၊ ဒေသစုံ ဆောက်ခဲ့ဖူးသလို ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အကြောင်းများကို မြင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ အချို့က မိတ်ဆွေများကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဒီအကြောင်းများသည် ဘာမျှအရေးမပါသည့် အကြောင်းများဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံ

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ဝန်ထမ်းဘဝမှ အနားယူပြီး ဝါသနာပါသည့် စာပေရေးသားခြင်း
နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေတော့ ထိုအကြောင်းများသည်
အရေးမပါသည့်အကြောင်းများ မဟုတ်တော့။

အရေးပါသော၊ အဖိုးတန်သော အကြောင်းများ ဖြစ်ခဲ့
၏။

★ ★ ★

၂။

‘ဆရာ... ကျွန်တော့်ကို ဝတ္ထုကလေး ချီးမြှင့်ပါဦး’

ဟု မြတ်ချိုက ပြောသည်။

သူက အသက်ငယ်သော်လည်း တိုးတက်သည့်အမြင်

ရှိ၏။

အလုပ်ကြိုးစားသူလည်း ဖြစ်၏။

သူ၏စာပေတိုက်မှ ထုတ်သည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

များသည် စာဖတ်ပရိသတ် နှစ်ခြိုက်သည့် စာအုပ်များလည်း
ဖြစ်၏။

‘အိုကေလေ’

‘စနေနေ့ စောင့်နေမယ်နော်’

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူ့ထံမှ ထွက်ခဲ့သည်အထိ
ဘာရေးရမည်ကို မသိသေး။

ဘာရေးရမည်ကို မသိသည်မှာ ကုန်ကြမ်းပြတ်နေ၍
မဟုတ်ပါ။

ဘာရေးရမည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သို့စေကာမူ ဘာရေးရမည်ကို အသေအချာ စဉ်းစား
နိုင်တော့ ရေးစရာအကြောင်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်။

‘ဟုတ်ပြီ... ငါ သောင်းစိန် ကြုံခဲ့တဲ့အကြောင်းကို
ရေးမယ်၊ ဒီအကြောင်းဟာ ဆန်းကြယ်သလို စိတ်ဝင်စားစရာ
အကြောင်းပဲ’

ဆိုယွန်းယုဉ်စာပေ

ဟု တွေးမိပြီး ရေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ထိုအကြောင်းက...

★ ★ ★

၃။

မောင်သောင်းစိန် ပျော်နေမိ၏။

မှန်သည်။

မောင်သောင်းစိန် ပျော်မည်ဆိုပါကလည်း ပျော်စေ

ပင်။

ဒီကနေ့ မောင်သောင်းစိန် တိုက်ဆေးသုတ်ရန် စရန်

သည်။

မောင်သောင်းစိန်က ဆေးသုတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်

ယခုတစ်လော စီးပွားရေး ရာသီဥတု မကောင်းသဖြင့် အလုပ်

နေ၏။

ဒီအချိန်မှာ ဒီအလိုပက ရတနာမဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင်သောင်းစိန်သည် အလုပ်ရလျှင်
အမြန်ဆုံး လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု မောင်သောင်းစိန်
စရန်ယူလိုက်သည်က ခြံနံပါတ် ၁၆ အတွင်းရှိ တိုက်အား ဆေး
သုတ်ရန် ဖြစ်၏။

ထိုတိုက်ကြီးက တိုက်အို၊ တိုက်ဟောင်းကြီး ဖြစ်၏။
အင်္ဂလိပ်ရှေးဟောင်းလက်ရာပင်။

တိုက်ကြီးက ထူထည်ကြီး၏။ အရောင်အဆင်း မရှိ
တော့။

တချို့နေရာတွင် အင်္ဂတေတွေ ကွာနေ၏။

‘စိတ်ချ... ကျွန်တော် ရှိုင်းလိုက်ရင် အဟောင်းအညစ်
က အကောင်းအသစ် လုံးဝဖြစ်သွားစေရမယ်’

သူ ဝံ့ကြွားစွာ ပြောခဲ့၏။

ထို့နောက် မောင်သောင်းစိန်သည် စရန်ယူပြီး အပြန်ခရီး
တွင် ဦးလေးအတွက် ရွှင်ရယ်စိစက်တစ်ပြား ဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့
၏။

ဦးလေးက အပြုံးနှင့်ကြိုနေ၏။

‘ရှေ့... ဒီကနေ့ ဦးလေး လိုအပ်ချက်ကို ကျွန်တော်
ဖြည့်ဆည်းနိုင်ပြီ၊ လိုရင်လည်း ရဦးမယ်’

‘ဟ... ဘယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်း ဘာထောလာလဲ’

ဟု မေး၏။

‘ဒီနေ့ ကျွန်တော် တိုက်တစ်လုံး ဆေးသုတ်ဖို့ အလုပ်
ရပြီး စရန်ရခဲ့တယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကတိုက်လဲ’

‘ခြံနံပါတ် ၁၆ က တိုက်ကြီးလေ’

‘ဘာ...’

ဦးလေး ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ မောင်
သောင်းစိန် နားမလည်နိုင်ပေ။

သို့ကြောင့် ဦးလေးကိုကြည့်ပြီး...

‘ဦးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဦးလေးကိုကြည့်ရတာ အလန့်
တကြားနဲ့ပါလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

‘မင်း ဒီအိမ်အကြောင်း ဘာသိလဲ’

‘ဘာသိဖို့လိုလဲ ဦးလေးရ၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး’

‘မသိချင်လို့ မဖြစ်ဘူး သောင်းစိန်၊ ဒီအိမ်က မကောင်း

ဆိုးဝါးစံအိမ်ကွ၊ ဒီအိမ်က သရဲခြောက်တဲ့ အိမ်ကြီး’

မောင်သောင်းစိန် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မယုံဘူး ဦးလေး၊ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး’

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်၏။

‘ဒုက္ခပဲ သောင်းစိန်၊ ဒုက္ခပဲ’

ဦးလေးက ညည်းညည်းညူညူနှင့်။ မောင်သောင်းစိန်က

ပြုံးလျက်...

‘လုပ်မနေနဲ့ ဦးလေး... သောက်မှာသာ သောက်၊

ကျွန်တော်ကတော့ နက်ဖြန်မနက် အလုပ်စပြီ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

★ ★ ★

တစ်မိုးသောက်ပြီ။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လျှင် တိုက်ကြီးအား ဆေးသုတ်ရန် ခြံနံပါတ် ၁၆ ဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။

မောင်သောင်းစိန်တို့ အဓိကထား၍ ပထမဆုံး ဆေးသုတ်ရမည်က အတွင်းခန်းများ ဖြစ်၏။

ဆေးသုတ်သောအလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်သောအလုပ်ဖြစ်သော်လည်း ပစ္စည်းပစ္စယ ရှင်းလင်းရန်မူ တစ်ဦးတည်း မန့်သဖြင့် တပည့်တစ်ဦးကို ခေါ်ခဲ့ရ၏။

တိုက်ကြီးက ထူထဲခန့်ညားခုံထည်သလို အတွင်း၌လည်း အဆောင်အခန်းတွေက များပြားလှ၏။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေလည်း အပြည့်။

‘ကဲ... မောင်တော်ရေ၊ အရင်ဆုံး လုပ်ရမှာက အခန်းရှင်းဖို့ပဲ၊ ကဲ... စကြစို့’

ဒီနေရာတွင် အရေးကြီးသည့် အကြောင်းတစ်ခုအပြောပြပါမည်။

ထိုအကြောင်းက အခြားမဟုတ်။

ခြံထဲဝင်ကတည်းက ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထ၍ ခေါင်းကြီးနေခြင်းပင်။

ဒါ ဘာကြောင့်ဖြစ်သည်ကို မောင်သောင်းစိန် မသိခဲ့ပါ။

ထားတော့။

မောင်သောင်းစိန် အတွေ့အကြုံကို ဆက်၍ ပြောပါမည်။

မောင်သောင်းစိန်နှင့် တပည့်ကျော် မောင်ကော်သည် အလုပ်အမြန်ပြီးစီးရန်အတွက် အခန်းထဲမှ ပစ္စည်းများကို သိမ်းပါသည်။

ပစ္စည်းပစ္စယကလည်း များသဖြင့် ချွေးပြန်အောင် သိမ်းရ၏။

ထိုစဉ်...

‘တောက်...’

ကျယ်လောင်သော တောက်ခေါက်သံကို ကြားရ၏။

ယင်းသမီး မောင်သောင်းစိန်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပျိုးပျိုး
ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ပြီး...

‘မောင်ကော် ... မင်း တက်ခေါက်သံ ကြားတယ်

နော်’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကြားလိုက်တယ်၊ ဘယ်ကလဲ မသိ

ဘူး’

‘ဒါ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်’
ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်

ကြသည်။

စိတ်တွေက လွင့်နေ၏။

ဦးလေး ပြောသည့် စကားတွေ ပြန်လည်ကြားယောင်

မိ၏။

‘ဒါ... ဒါ... သရဲခြောက်တာများလား’

သူ စဉ်းစားနေစဉ်...

‘တောက်...’

တက်ခေါက်သံ ကျယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။

ဒီတစ်ခါ တက်ခေါက်သံက ပထမတက်ခေါက်သံထက် ကျယ်
လောင်ပြီး ပြင်းထန်လှသည်။

အလွန်တရာ ဒေါသကြီးသဖြင့် တောက်ခေါက်လိုက်သံ

မျိုး။

မောင်သောင်းစိန်တို့ ဆရာတပည့်သည် အလွန်တရာ
ကြောက်ရွံ့သွားရ၏။

‘တက်ခေါက်သံက ကျယ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်း
တယ် ဆရာ၊ ဘယ်ကလဲ မသိဘူး’

‘တို့ နောက်ဘက်ကကွ’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ’

ထို့နောက် မောင်သောင်းစိန်တို့ ဆရာတပည့် လှည့်ကြည့်

ဆိုက်ရာ ပြောမပြတ်အောင် ကြောက်ရွံ့သွား၏။

မှန်သည်။

အဖြစ်က မနှစ်ကန့်မတူဟု ပြောရမလောက်အောင်ပင်။
ပြောမယ့် ကြံမှသိဟု ဆိုရမည်ပင်။ မောင်သောင်းစိန်တို့ ဆရာ
တပည့်တို့ ဦးခေါင်းတွေ ပုတ်လောက်ကြီးပြီး ကြက်သီးတဖြန်း
ဖြန်း ထသွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်သောင်းစိန်တို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် ထုပ်တန်းပေါ်
မှ ဝန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

‘အား...’

‘အား...’

မျက်စိ စုံမှိတ်လိုက်ကာ အော်လိုက်ပြီး ဆရာတပည့်
နှစ်ဦး လက်တွဲကာ တိုက်ကြီးပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့ရပေပြီ။

★ ★ ★

ဒိုယွန်းယုဉ်တပေ

၅။

မောင်သောင်းစိန်တို့ ဆရာတပည့်သည် ဝရန်းသုန်းတူး
အပြေးလာရသဖြင့် မောနေ၏။

ရင်က ဖားဖိုထိုးသည့်နှယ်။

အိမ်ရောက်လျှင် ရေတစ်ယောက်တစ်ခွက်စီသောက်ပြီး
ခြံပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ဦးလေးက အပြုံးနှင့် အနားတိုးကပ်လာပြီး...

‘ဘယ်နှယ်... ငါ့တူတို့၊ သရဲနဲ့ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊
အညွန့်မဟုတ်လား’

မောင်သောင်းစိန်က...

‘ဟုတ်တယ် ဦးလေးရယ်၊ ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး၊
အတိုင်းဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ဆက်လုပ်ရင် လိပ်ပြာလွင့်
သွားမို့ပဲ၊ ရှိတယ်၊ တော်ပြီ... ကျွန်တော် ဒီအလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်
တော့ဘူး၊ စရန်ပြန်အမ်းမယ်၊ စားစရာမရှိရင် အငတ်နေမယ်၊
ကျွန်တော် သရဲနဲ့ ထပ်မတွေ့ချင်တော့ဘူး’

ဒိုယွန်းယုဉ်တပေ

၂၂၇

ခ။ ဝိညာဉ်လောကဖြစ်ရပ်ဆန်း ခ။

ဟု ပြောသည်။

ပြီးမှ...

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်တယ်လို့
ပြောချင်ပြော၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် မသွားနိုင်တော့ဘူး၊
နောက်တစ်ခါ အခြောက်ခံရရင် သေဖို့ပဲရှိတယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသတည်း။

စာစဉ်သူများနှင့်

အောင်မြင်စွာ

BURMESE
CLASSIC
.com